

**ДЖЕЙМС
ПАТЕРСЪН**
**АЛЕКС
КРОС,**
БЯГАЙ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН АЛЕКС КРОС, БЯГАЙ

Превод: Калина Лазарова

chitanka.info

Алекс Крос арестува известния пластичен хирург Илайджа Крийм по обвинение в блудство с малолетни. Шумното дело завършва с осъдителна присъда. След като излиза от затвора, хирургът се сдобива с неузнаваема външност и нова самоличност. Д-р Крийм пристъпва към плана си да отмъсти за съсипания си живот и кариера.

Алекс Крос поема случаи на прецизно режисирани убийства на млади мъже и жени. Огледът на местопрестъпленията сочи към двама извършители, водени от заслепяваща ярост. Опитният детектив забелязва и нещо още по-смуцаващо: начинът, по който са извършени престъпленията, говори за дълго таена болна фантазия и прецизен план за реализирането ѝ.

Мълвата за тандема психопати плъзва из Вашингтон и всява ужас сред жителите на града. Това поставя Крос под огромно напрежение да разреши случаите. Докато работи неуморно, той не забелязва, че някой го следи. Някой, който дълго е чакал да разчисти сметките си с него.

ПРОЛОГ
УМРИ МЛАД — ОСТАНИ КРАСИВ ТРУП

I.

Не ми се случва всеки ден голо момиче да ми отвори вратата, на която чукам.

Не ме разбирайте погрешно за двайсетте ми години стаж в полицията се е случвало и преди. Просто не толкова често.

— Вие сервитьорите ли сте? — попита момичето.

Имаше ясен, но празен поглед, който говореше за *екстази*, а отвътре се носеше мирис на трева. Гърмеше и музика, от онова безмилостно техно — бих си прерязал вените, ако ми се наложеше да го слушам твърде дълго.

— Не, не сме сервитьорите — отвърнах и извадих значката си. — Градска полиция. А ти си облечи нещо, веднага.

Момичето дори не се смути.

— Трябваше да има сервитьори — каза тя, по-скоро на себе си. Това ме натъжи и отврати едновременно. Момичето изглеждаше като гимназистка, а мъжете, които трябваше да арестуваме, бяха достатъчно възрастни да й бъдат бащи.

— Проверете дрехите ѝ, преди да ги облече — казах на една от жените полицаи от ударния екип. Освен мен имаше петима униформени полицаи, представител на Службата за младежка и семейна закрила, трима детективи от отдел „Проституция“ и още трима от Втори участък, в това число моят приятел Джон Сампсън.

Втори участък е Джорджтаун — необичаен район за действие на отдел „Проституция“. Бялата тухлена къща на Ен стрийт, където се намирахме, бе типична за квартала и вероятно струваше над пет милиона. Имот под наем, предплатен за шест месеца от пълномощник, но документите водеха до д-р Илайджа Крийм, един от най-търсените пластични хирурзи във Вашингтон. Доколкото ни бе известно, Крийм щедро финансираше тези „браншови партита“, а партньорът му в греха, Джош Бергман, осигуряваше насладата за окото.

Бергман бе собственикът на „Кан Сити Долс“, законна агенция за модели, разположена в офис на Ем стрийт, за която упорито се носеха слухове, че е замесена в нелегалната търговия с жива плът.

Детективите в управлението имаха сериозни подозрения, че докато Бергман с една ръка управляваше легитимната си агенция, с другата осигуряваше доставки на екзотични танцьорки, компаньонки за една нощ, масажистки и „порно таланти“. По моя лична преценка къщата беше пълна точно с такива таланти в този момент и всички те изглеждаха на около осемнайсет, плюс-минус. Преобладаваха тези с „минус“.

Нямах търпение да пипна двете отрепки.

Полицейското наблюдение бе засякло Крийм и Бергман в „Минибар“ в центъра на града около седем и половина същата вечер, а после, около девет и половина, бяха дошли тук, в къщата за забавления. Сега оставаше само да ги изобличим. Отвъд стените на фойето партито кипеше с пълна сила. Салонът и официалната трапезария бяха претъпкани. Навсякъде паркетни подове и мебели в стил кралица Ана, от една страна, а от друга — полуголи, превъзбудени момичета, които танцуваха и пиеха от пластмасови чаши.

— Искам всички да бъдат отведени в салона за гости — извика Сампсън на един от униформените полицаи. — Имаме разрешително за обиск на тази къща по всяко време, така че започвайте да търсите. Издирваме наркотици, пари в брой, счетоводни книги, тефтери с планирани срещи, мобилни телефони, всичко. И спрете тази проклета музика!

Оставихме половината екип да действа в предната част на къщата, а с останалите тръгнахме към вътрешността, където партито продължаваше да се вихри.

Върху огромния мраморен барплот наред просторната кухня течеше мащабна игра на стриптийз покер. Половин дузина мускулести мъже и двойно повече момичета по бельо се мотаеха наоколо с карти в ръце, пиеха и си подаваха един на друг цигари с марихуана.

Някои от тях се разпръснаха при влизането ни. Част от момичетата се разпищяха и опитаха да избягат, но ние вече бяхме блокирали пътя им.

Някой най-после спря музиката.

— Къде са Илайджа Крийм и Джошуа Бергман? — попита Сампсън. Първият, който даде верен отговор, получава безплатен билет за излизане оттук.

Кльоцаво момиче с черен дантелен сутиен и изрязани къси панталони посочи към стълбите. Съдейки по размера на бюста ѝ спрямо останалата част от нея, можех да предположа, че вече бе минала под ножа на д-р Крийм поне веднъж.

— Горе — каза тя.

— Кучка — измърмори някой под носа си.

Сампсън ми даде знак да го последвам и двамата се запътихме нагоре.

— Сега мога ли да си тръгнавам? — извика момичето след нас.

— Нека първо проверим колко тежи думата ти — отвърна Сампсън.

Коридорът на втория етаж беше пуст. Единствената светлина идваше от електрически фенер, поставен върху антична масичка близо до стълбите. По стените имаше конни портрети, а подът бе застлан с ориенталска пътека, която свършваше пред затворена двойна врата в дъното на къщата. Дори отгук успях да чуя бумтенето на музика от другата страна. Този път старата школа. Групата „Толкинг Хедс“. С парчето *Burning down the house*^[1].

Watch out, you might get what you're after.

Cool babies, strange but not a stranger.^[2]

Чувах и смях, и гласовете на двама мъже.

— Точно така, миличка. Малко по-близо. Сега ѝ събуй бикините.

— Дааа, ей на това му се вика добра инвестиция.

Сампсън ме погледна така, сякаш искаше или да повърне, или да убие някого.

— Да действаме — каза той и двамата тръгнахме по коридора.

[1] „Да опожариш къщата“. — Б.пр. ↑

[2] Внимавай, може да получиш онова, което търсиш.

Готини бебчета, чужди, но не непознати. — Б.пр. ↑

II.

— Полиция! Влизаме!

Мощният глас на Сампсън заглуши всичко останало. Стовари тежко юмрука си върху махагоновата врата — неговата версия на „почукай и обяви присъствието си“, — после рязко я отвори.

Илайджа Крийм стоеше близо до вратата и изглеждаше точно толкова представителен, колкото и на снимките — пригладена назад руса коса, четвъртита брадичка с трапчинка, перфектни зъбни фасети.

Той и Бергман бяха напълно облечени. Другите трима не чак толкова. Бергман държеше айфон пред себе си и снимаше режисираните от тях занимания на палавата тройка върху огромното легло.

Едното момиче лежеше по гръб. Сутиенът ѝ бе разкопчан отпред, а яркорозовите ѝ прашки бяха смъкнати до глезените. Носеше и някаква прозрачна дихателна маска, свързана към висок, сив метален контейнер до леглото. Момчето върху нея бе чисто голо, като изключим черната превръзка на очите, а другото момиче стърчеше над него и снимаше отделно видео от различен ъгъл.

— Какво е това, по дяволите? — попита Крийм.

— Същото щях да попитам и аз казах. Никой да не мърда.

Всички присъстващи втренчиха изненадани погледи в нас, с изключение на момичето с маската. Тя изглеждаше в друго измерение.

— Какво има в контейнера? — попитах аз, а Сампсън отиде до нея.

— Азотен оксид — отвърна Крийм. — Просто се успокойте. Тя е добре.

— Майната ти — срязва го Сампсън и свали маската от момичето.

Ефектът на азотния оксид е краткотраен, но аз не се заблудих и за миг, че тези хлапета бяха взели само това. На нощното шкафче имаше няколко сини таблетки екстази, две-три кафяви стъклени шишенца — вероятно амилнитрат — и преполовена бутилка от 200 мл текила „Куерво Резерва“.

— Слушай — спокойно каза Крийм и ме погледна право в очите. Доколкото можех да преценя, той командваше тук. — Виждаш ли онова куфарче в ъгъла?

— Илайджа? Какво правиш? — попита Бергман, но Крийм не отговори. Не откъсваше поглед от мен, сякаш двамата бяхме единствените присъстващи в стаята.

— В това куфарче има плик с трийсет хиляди долара — каза. После погледна многозначително към кафява кожена чанта върху античния шкаф до един от трите прозореца в дъното на спалнята. Всички завеси бяха спуснати, но ми беше напълно ясно накъде биеше. — Според теб колко време може да се купи с трийсет хиляди долара? — попита той. Държеше се невероятно хладнокръвно. И арогантно. Явно не очакваше да му откажа.

— Нямах вид на човек, който се измъква през прозореца, Крийм — казах.

— Обикновено не — отвърна той. — Но ако знаеш кой съм, значи си наясно, че тук залогът е доста голям — семейство, лекарска практика...

— Шест и половина милиона доход само за миналата година казах. — Според нашите данни.

— Както и репутацията ми, разбира се, а това е нещо безценно в този град. Е, какво е решението ти, детективе? Имаме ли сделка?

Усещах, че в съзнанието си вече бе прехвърлил единия си крак през прозореца. Той бе човек, свикнал да получава онова, кое го иска.

Аз обаче не бях седемнайсет годишно момиче с комплекси относно външния си вид.

— Мисля, че партньорът ми го формулира най-добре — отвърнах. — Какво точно каза, Джон?

— Нещо от сорта на „майната ти“ — обади се Сампсън. — На колко години са тези хлапета, Крийм?

За пръв път безупречното самообладание на Крийм се пропука. Идиотската му брадичка увисна, а очите му започнаха да се стрелкат в различни посоки.

— Моля ви — каза, — там, откъдето идват тези пари, има още. Още много. Сигурен съм, че ще успеем да измислим нещо.

Но аз вече бях приключил с него.

— Имаш право да запазиш мълчание...

— Не искам да се моля.

— Ами недей тогава — казах. — Всичко, което кажеш, може да бъде използвано срещу теб...

— За бога, вие ще ме унищожите! Не го ли разбирате?

Нарцисизмът му сам по себе си бе изумителен. А нехайството му относно това, което бе направил тук — още повече.

— Не, доктор Крийм — казах аз, докато закопчавах белезниците на китките му. — Вие вече си го причинихте сам.

III.

Два месеца след деня, в който злополучният скандал с доктор Крийм гръмна във вестникарските заглавия, той бе готов за промяна. Голяма промяна. Удивително е на какво са способни куп пари, малко време и добър адвокат.

Естествено, той все още не беше въвн от опасност. А и парите нямаше да ги има вечно. Не и ако зависеше от Миранда. Напоследък тя говореше с него само чрез адвоката си, а Илайджа не можеше да вижда Клои и Джъстийн, откакто бъдещата бивша госпожа Крийм ги бе изпратила в къщата на родителите си в Нюпорт. Адвокатът твърдеше, че те щяха да завършат учебната година там.

Тишината и от страна на момичетата бе оглушителна. И трите му руси красавици — Миранда, Джъстийн, Клои — бързичко му обърнаха гръб, с лекотата, с която човек захлопва врата.

Колкото до лекарската практика — нито една консултация, камо ли час за преглед, след информацията в пресата, че доктор Крийм (или доктор Крийм^[1], както някои от по-жълтите парцали го наричаха) бе предлагал хирургични процедури срещу секс с протежета — непълнолетни, за жалост — на Джошуа Бергман. Заради това и пикантната видеоколекция, която Крийм бе натрупал в домашния си компютър, все още го грозеше реалната опасност от затвор, ако се стигнеше до съд.

Но Илайджа Крийм нямаше никакво намерение да позволи това да се случи. Как беше онова старо клише? *Днес е първият ден от остатъка на живота ти?*

Да, наистина. И той щеше да го сбъдне.

— Не мога да отида в затвора, Илайджа — каза му Джошуа по телефона. — И не казвам, че *не искам*. Просто *не мога*. Не мисля, че ще оцелея там, наистина.

Крийм притисна безжичната слушалка към ухото си, за да чува по-добре и за да не ги подслушват минувачите по Ем стрийт.

— По-добре ти, отколкото аз, Джошуа. Ти поне харесваш пишки.

— Говоря сериозно, Илайджа.

— Шегувам се, Джош. На мен също не ми се влиза в затвора, повярай ми. И точно затова няма да позволим да се стигне дотам.

— Къде си ти впрочем? — попита Бергман. — Звучиш странно. Заради маската отвърна Крийм.

Маската?

— Да. Точно това се опитвам да ти кажа. Има промяна в плановете.

Маската представляваше майсторски изработена латексова отливка от човешко лице. Последна новост. Крийм я изпробваше след избухването на скандала, когато собственото му лице бе станало обществена собственост. Сега, докато минаваше покрай стъклената витрина пред „Достъпен дизайн“, той едва разпозна собственото си отражение. Насреца си виждаше единствено грозен старец — бледа кожа, хлътнали бузи, жалки остатъци от суха, побеляла коса върху осеян с кафеникави петна скали. Поразителна гледка всъщност. Патетична дори. Старецът в отражението изглеждаше точно толкова смачкан, колкото се чувстваше доктор Крийм напоследък.

Очила с тъмни рамки прикриваха отворите около очите му. И макар да чувстваше устните опънати и неудобни, те все пак бяха достатъчно еластични, за да му позволят да говори, да пие, да яде абсолютно всичко, без да сваля маската.

— Не исках да ти казвам, преди да съм се уверил, че е сполучлива — каза Крийм, — но имам изненада за теб.

— Какво имаш предвид? Каква изненада? — попита Бергман.

— Джошуа, помниш ли Форт Лодърдейл?

Последва дълго мълчание, преди да получи отговор.

— Разбира се — тихо отвърна той.

— Пролетната ваканция, 1988.

— Казах, че помня — отсеке Бергман, но после отново омекна. — По онова време бяхме просто двойка ембриони.

— Знам, че беше отдавна — каза Крийм. — Но мислих доста по този въпрос и не съм готов просто да потъна тихо в нощта. А ти?

— Божичко, не — каза Бергман. — Но ти беше този, който...

— Знам какво съм казал. Но това беше отдавна. Сега е друго.

Крийм чу как приятелят му изпусна дълга, бавна въздишка.

— Господи, Илайджа — каза. — *Наистина ли?*

Звучеше уплашен, но вълнението му надделяваше. Въпреки вродената си плахост, Бергман притежаваше и някаква изключително извратена черта в характера. Той винаги се бе вълнувал от убийствата повече от Крийм.

За Крийм те бяха просто катарзис, нищо повече. Начин да сложиш край. А този път имаше съвсем нов план за действие.

— Значи... това наистина се случва? — попита Бергман.

— Да, за мен — отвърна Крийм.

— Кога?

— Точно в този момент. Чакам я да излезе, докато си говоря с теб.

— Ах... мога ли да слушам?

— Разбира се каза Крийм. — Защо мислиш, че ти се обадох? — Но нито думичка повече. Ето я, идва.

[1] *Creep* — подлец, мръсник (англ.). — Б.пр. ↑

IV.

Крийм стоеше в очакване от другата страна на улицата, срещу „Даун Дог Нога“, докато групата от вечерната тренировка в 19:45 излизаше от сградата. Сред първите появили се на Потомак стрийт бе Дарси Викърс висока, добре сложена блондинка.

Не можеше да си присвои заслугите за ръста или русата коса, но добрите пропорции на тялото се дължаха именно на него. Сочният бюст на Дарси, идеалната симетрия в извивките на веждите и устните, красиво изваяните бедра представляваха едни от най-добрите творения на доктор Крийм.

Не че Дарси някога бе проявила и капка признателност. Тя смяташе, че светът е населен с нейни лакеи. Типичен екземпляр — лобист за Кей стрийт със стероидно усещане за превъзходство и отчаяна нужда да запази младостта си възможно най-дълго.

Толкова познато. До болка познато.

Той изчака пред „Дийн енд Делука“, докато Дарси влезе да си вземе каквото там ядяха жените като нея. Не свали поглед от нея през цялото време, докато тя задържахше опашката, говорейки разсеяно по мобилния си телефон. После отново прекоси улицата, за да я последва по старомодната калдъръмена уличка към паркинга, където Дарси бе паркирала лъскавото си BMW.

Нямаше нужда да спазва твърде голяма дистанция. Той бе просто един дядка с анорак и ортопедични обувки — абсолютно невидим за всяка Дарси Викърс на този свят. Докато стигнат до третото ниво на паркинга, той бе скъсил разстоянието помежду им до пет-шест метра.

Дарси натисна копчето на дистанционното и багажникът на колата се отвори с тихо изщракване. Точно тогава той направи първия си ход.

— Извинете... Миранда? — плахо каза той.

— Съжалявам, не — отвърна Дарси и пусна торбата с покупките и постелката си за йога в багажника, без дори да го погледне.

— Странно — каза той. — Толкова много си приличате. — Когато жената не отговори, той пристъпи още по-близо и пресече

онази невидима линия между личните им пространства. — Почти еднакви сте всъщност.

Тогава тя се обърна, изписаното по лицето ѝ раздразнение личеше съвсем ясно дори въпреки ботокса.

— Слушай — каза, — не искам да съм груба...

— Ти никога не искаш това, Миранда.

Когато тръгна към нея, тя протегна ръка да го отблъсне. Но доктор Крийм бе по-силен от стареца, за когото се представяше. По-силен и от Дарси Викърс. С лявата си ръка той притисна устата ѝ, когато тя понечи да извика.

— Аз съм, миличка — прошепна той. — Съпругът ти. И не се притеснявай. Всичко ти е простено.

Изчака, колкото да види изненадата в очите ѝ, после извади назъбен нож и го заби дълбоко в корема ѝ. Би предпочел да използва скалпел, но реши, че засега е по-разумно да стои настрана от инструментите на професията си.

Всичкият въздух в дробовете на Дарси Викърс излезе за секунди, тя се приведе и се строполи на земята. Ножът се запъна, но после докторът успя рязко да го измъкне.

С един бърз замах на крака си Крийм отлепи глезените ѝ от земята и я положи в багажника. Тя дори не направи опит да се съпротивлява. Чу се единствено хриптене, последвано от ларингеални спазми и няколко полуосъзнати дихания.

Той се наведе, за да се увери, че всичко това ще достигнело ушите на Бергман по телефонната линия. После отново заби ножа, този път в гръдния кош. И още веднъж, по-надолу, където отвори бедрената артерия с бързо L-образно движение, за да няма никакъв шанс за възстановяване.

Крийм ловко загреба сноп от дългата ѝ руса коса и го отрязва с назъбеното острие на ножа. После още един, и още един, и още един, докато не остана почти нищо, освен неравни крѳпки, изпод които прозираше скалпът ѝ. За себе си запази само една шѳпа и я напѳха в торбичка с херметическо затваряне, а другите захвърли около тялото ѝ.

Умря по същия грозен начин, по който бе живяла. А доктор Крийм вече започваше да се чувства по-добре.

Когато приключи, Крийм затвори багажника и тръгна по най-близкото стълбище надолу към Ем стрийт. Не обели и дума, преди да

излезе от паркинга на тротоара отвън.

— Джошуа? — каза. — Там ли си още?

— Аз... тук съм — обади се Бергман след няколко секунди мълчание. Дишаше накъсано, а гласът му звучеше почти като шепот.

— Ти да не би... — Крийм се ухили, макар че изпитваше и леко отвращение. — Джошуа, мастурбираше ли?

— Не — отвърна приятелят му, но твърде бързо. Бергман проявяваше нелепо чувство за благоприличие предвид обстоятелствата. — Приключи ли?

— Подписано, подпечатано, доставено — каза Крийм. — А ти знаеш какво означава това.

— Да — отвърна Бергман.

— Ти си на ход, стари приятелю. Нямам търпение да разбера какво ще измислиш.

ПЪРВА ЧАСТ
ПОБЕДА, ЗАГУБА ИЛИ РАВЕН

1.

В мрака преди зазоряване на 6 април Рон Джудиче седеше зад волана на колата си и държеше под око къщата от другата страна на улицата.

Домът на Алекс Крос всъщност не беше нищо особено. Обикновена триетажна къща с бяла дъсчена фасада на Пета улица в Югоизточен Вашингтон. Кепенците на прозорците се нуждаеха от слой боя. До предната веранда имаше малка спретната градинка с билки.

Крос живееше тук с баба си, съпругата си и две от трите си деца — Джанел и Алекс-младши, когото наричаха Али. Най-голямото от децата на Крос — Деймън — си беше у дома за пролетната ваканция, но прекарваше по-голямата част от времето си в пансион. Имаше и приемно дете. Ава Уилямс. Не беше ясно дали смятаха да я осиновят, или не. Джудиче все още не бе проучил всичко. Обичаше да знае колкото се може повече за своите мишени.

В списъка му фигурираха още десетина служители от Главното полицейско управление, които той не изпускаше от поглед, основно като база за сравнение. Ала Крос бе специален. Той бе този, когото Джудиче искаше да убие.

Просто не му бе дошло още времето.

Да убиеш човек, беше лесно. Всеки идиот с пистолет би могъл да изпрати куршум в нечия глава. Но действително да познаваш човека първо да научиш слабите му места, да откриеш уязвимите му страни и после да разгловиш живота му парче по парче? Това отнемаше време и усилия.

Междувременно, независимо дали Крос го знаеше, или не, му предстоеше важен ден.

Джудиче наблюдаваше фасадните прозорци в очакване да светнат. Не беше задължително да посвещава толкова много време на обекта за наблюдение, но на него му харесваше. Обичаше тишината на ранните утринни часове, дори това да означаваше просто да седи и да поглъща привидно незначителни подробности — липсващото парче цимент от стълбите, енергоспестяващата електрическа крушка на

верандата. Всичко това бе част от голямата картина, а човек никога не знаеше дали някое от парченцата нямаше да се окаже важно в крайна сметка. Запълваше времето, като записваше наблюденията си в тетрадка със спирала, разтворена в скута му.

И тогава, малко след пет, от задната седалка се чу тихо шумолене.

— Татко? Време ли е за ставане?

— Не, миличка — каза той. — Спи, рано е.

Ема Ли се бе сгушила във войнишки спален чувал, заедно с любимата си кукла „Барби“ на име Сиси. На възглавницата ѝ имаше щампа с Пепеляшка от героите на „Дисни“. Бе я избрала заради картинките с мишлетата помагачи, които обожаваше незнайно защо.

— Ще ми изпееш ли нещо? — помоли тя. — „Тихо, малко бебче“?

Джудиче се усмихна. Тя винаги наричаше песните с първия им стих.

— *Тихо, малко бебче, не казвай и сричка* — тихо запя той. — *Твоят татко ще ти купи птичка...*

Лампата в антрето на Алекс светна. През матираното стъкло на входната врата Джудиче видя тъмния силует на висок мъж, който слизаше по стълбите.

Джудиче не сваляше поглед от къщата, докато пееше:

— *Ако пък не ще да пее тази малка птичка, пръстен с диамант ще купи татко за твоята ръчичка...*

— Истински? — прекъсна го Ема Ли. Един и същ въпрос, всеки път. — Истински пръстен с диамант?

— И още как — отвърна той. — Някой ден, когато пораснеш.

Той хвърли поглед през рамо към топлите, сънливи очи на дъщеря си и се зачуди дали изобщо бе възможно да обичаш някого повече, отколкото той обичаше нея. Вероятно не.

— А сега заспивай, меченце. Когато се събудиш, вече ще сме у дома.

2.

Получих първото обаждане в Главното управление около два следобед.

Млада жена бе открита мъртва в багажника на колата си, оставена на паркинг в Джорджтаун. Доста необичайно за Джорджтаун, което веднага привлече вниманието ми. Взех асансьора направо до подземния паркинг на „Дейли Билдинг“ и потеглих с огромна чаша кафе в ръка. Очертаваше се дяволски дълъг ден.

И все пак аз много обичам работата си. Обичам да давам глас на хората, които вече не могат да творят от свое име — онези, на които са им отнели гласовете. А в моето професионално поприще това обикновено е свързано с насилие.

Според доклада на полицаия, приел сигнала, служител от персонала на „Американ Тълайд Паркинг“ на Ем стрийт открил локва с вид на съсирена кръв под автомобил BMW, собственост на някоя си Дарси Викърс. След пристигането си полицаите разбили багажника и подозренията им се потвърдили. Госпожица Викърс нямала пулс и била мъртва от известно време. Сега те чакаха да дойде някой от отдел „Убийства“ и да поеме случая.

И точно тук се намесвах аз. Или поне така си мислех.

Навън ме очакваше прекрасен пролетен ден. Най-хубавото време от годината във Вашингтон. Течеше Националният фестивал на черешовия цвят и все още не ни бе ударила първата вълна на лятната влага — или на летните туристи. Шофирах със свалени прозорци, от радиото гърмеше „Соул Боса Ностра“ на Куинси Джоунс и за малко да не чуя телефона си, когато пристигна второто обаждане.

Погледнах екрана — Марти Хайзенга, старши полицаи от отдел „Тежки престъпления“. Намалих звука на стереоуредбата и вдигнах точно преди обаждането да бъде прехвърлено на гласова поща.

— Доктор К. — каза. — Къде си?

— „Пенсилвания“ и Двайсет и първа — отвърнах. — Защо?

— Добре. На „Ню Хемпшир“ свърни вдясно. Изникна още един труп и положението звучи ужасно, ако трябва да съм искрена.

— И ти се сети за мен.

— Естествено. Някой трябва да дойде тук веднага. Лоша работа, Алекс — мъртво момиче, което виси от прозорец на шестия стаж. Вероятно самоубийство, но все още не знам със сигурност.

— Искаш да поема този случай вместо онзи в Джорджтаун?

— Искам да поемеш и двата — каза Хайзенга. — Поне засега. Имам нужда от свеж поглед върху двете местопрестъпления. Възможно най-свеж. И след това искам да ми кажеш, че всичко това е просто съвпадение, става ли? Съвсем любезно те моля.

Хайзенга имаше същото мрачно чувство за хумор, каквото беше и моето понякога. Харесваше ми да работя с нея. Освен това и двамата знаехме, че разликата между два *несвързани* и два *свързани* трупа бе равносилна на разликата между това да спиш малко през следващите 48 часа и да не спиш изобщо.

— Ще се постарая — казах.

— Върнън стрийт, между 18-а и 19-а — уточни тя. — Ще кажа на Втори участък да започват без теб в гаража в Джорджтаун, но ти се върни там възможно най-бързо.

Все едно да кажеш на облаците кога да вали дъжд. Нямах никаква представа колко време щях да остана на новото местопрестъпление. Човек никога не знае, преди да го види с очите си.

А то се оказа истински кошмар.

3.

Върнън стрийт е опасана с дървета улица, единствената пресечка в западния край на Ю стрийт. Намира се в спокоен жилищен квартал, но още щом свърнах зад ъгъла на 18-а, видях тълпа от хора, скупчени на тротоара. Повечето от тях гледаха нагоре и сочеха към тухлена сграда с мансарден покрив от южната страна на улицата.

Забелязах момичето веднага след капо излязох от колата. Сякаш някой ме смушка в ребрата. Висеше на въже с примка около шията, на около метър под един от таванските прозорци на шестия етаж. Лицето ѝ бе видимо потъмняло, а ръцете изглеждаха вързани зад гърба ѝ.

Господи. О, господи!

Пред сградата имаше две полицейски коли и линейка, но единственото служебно лице, което видях, бе полицаят, застанал до входната врата на жилищната кооперация. Останалата част от тротоара бе пълна с любопитни минувачи, които снимаха с телефони и фотоапарати. Гледка, която едновременно ме дразнеше и изумяваше.

— Отцепете улицата, веднага! — казах на полицаия, докато влизах в сградата. — Когато стигна горе и погледна през прозореца, не искам да виждам никого тук долу, разбра ли?

Знаех, че човекът имаше достатъчно работа, но просто не можех да потисна гнева си от цялата ситуация. Момичето беше нечия дъщеря. Имаше семейство. Те едва ли искаха снимката ѝ да се развява пред целия свят от някоя проклета фейсбук страница.

Оставих полицаия да действа и се качих по стълбите вместо с асансьора. Струваше ми се по-вероятно убиецът да е използвал стълбите на излизане — ако в случая ставаше дума за убийство. А и шансът да видиш местопрестъпление за пръв път, е само един.

Когато стигнах до коридора на шестия етаж, открих още един полицаи и двама души от спешния медицински екип, които чакаха пред отворената врата на един от апартаментите. Сградата разполагаше с три жилища на това ниво, всичките с изглед към улицата. Нашето момиче очевидно се намираше в средния.

— Вратата беше заключена, когато дойдохме — каза ми полицаят. — Разбитата дървена каса е наше дело. Стояхме вътре колкото да констатираме смъртта на момичето, но не беше лесно. Не мога да гарантирам, че не сме разместили нещо.

Апартаментът представляваше малко студио със скосени стени. От едната страна имаше кухненски бокс, от другата се виждаше отворената врата на баня, а до нея — разтегателен диван тип футон, който очевидно служеше и за легло. Доколкото можех да преценя, нямаше следи от борба. Всъщност единственото нещо, което изглеждаше не на мястото си, бе старомодната закачалка за връхни дрехи, подпряна хоризонтално от вътрешната страна на отворения прозорец, с висящо отвън въже, вързано на примка през средата.

Влязох неохотно в стаята и се огледах за следи от влачене или други признаци за чуждо присъствие. Когато стигнах до прозореца и погледнах надолу, видях горната част от главата на момичето на една ръка разстояние. Петата ѝ беше счупила прозореца на долния апартамент, а въжето около китките изглеждаше същото като онова, което бе използвано за обесването.

Но това не изключваше версията за самоубийство. Много хора завързваха ръцете си точно преди деянието, за да не се опитат да се освободят в сублимния момент.

Долу бе пристигнала още една полицейска кола, а улицата беше пуста. Само че сега имах друг проблем. Когато погледнах отсреща, видях поне десетина души зад прозорците на срещуположната жилищна кооперация — още телефони, още фотоапарати. Прииска ми се да им покажа среден пръст, но се въздържах.

И все пак няхах никакво намерение да позволя това да продължава и секунда повече от необходимото.

— Имам нужда от помощ! — извиках към коридора.

От техническа гледна точка трупът от което и да било местопрестъпление принадлежи на патологоанатома, не на полицията. Но точно в момента не мислех за техническите подробности. Мислех за момичето и за нейното семейство.

Вече бях извадил собствения си телефон и бързо направих куп снимки. Снимах закачалката, рамката на прозореца, въжето и момичето — отгоре. Трябваше да запечатам колкото се може повече детайли, преди да извърша онова, което бях замислил.

— Сър? — обади се зад рамото ми един от полицаите.
— Помогни ми да я издърпам вътре — казах.
— Ъм... не искате ли да изчакате патоанатома?
— Не — отвърнах аз и посочих към публиката от другата страна на улицата. — Вече не. А сега ми помогни или намери някой, който е готов да го направи!

4.

Положихме момичето на пода възможно най-внимателно и оставихме въжето около шията ѝ. Това бе всичко, което исках — да не бъде на показ на общественото внимание. Останалото можех да оставя на разследването.

Казваше се Елизабет Райли. Според шофьорската книжка, която открих в дамска чанта до входната врата, щеше да навърши двацет и две само след две седмици. Всичко в апартамента подсказваше за човек, който живее сам — от кутиите диетични полуфабрикати във фризера до единствената хавлия и изтривалка, грижливо окачени в банята.

Очевидно имаше още важни подробности, но все още не ги виждах.

Патоанатомът най-после пристигна и за моя радост това бе Джоан Бредбъри. Джоан е сговорчива, шейсет и няколко годишна дама, родом от Тексас. Доколкото ми бе известно, тя никога не идваше на работа с нещо по-различно от каубойски ботуши с шити подметки, дори и след двацет години престой във Вашингтон. Тя не търпи възражения, но въпреки това с нея се работи лесно и ми спести поучителните лекции, когато видя какво съм направил с тялото. Самата тя има четири дъщери; мисля, че инстинктивно разбра.

Когато Джоан започна първичния оглед, аз изпратих нашия екип от следователи да разпитат съседите, най-вече в сградите от отсрещната страна на улицата. Това обесване се бе случило посред бял ден. Все някой трябваше да е видял нещо.

Получих и допълнителна информация от старши полицаи Хайзенга относно нашата жертва. Елизабет Райли бе учила за медицинска сестра в „Рейдиънс Колидж“ на Вермонт авеню до декември миналата година, когато прекъснала. Все още нямаше данни за последна месторабота, но ако изключим един неплатен талон за паркинг, досието ѝ бе идеално чисто.

Когато се върнах обратно при Джоан, те вече бяха готови да приберат тялото в чувал за трупове и да го транспортират до моргата.

— Ще се наложи да направя пълна аутопсия, преди да потвърдя категорично — каза ми тя, — но си мисля, че това момиче е било мъртво, преди да увисне през прозореца. Вероятно е била удушена със същото въже.

Тя посочи към няколко тъмни, възморави петна в долната част на шията.

— Виждаш ли тези натъртвания? Характерни са за удушаване с ръце. Но тук горе, по-високо, където въжетото я е стиснало? Само леко ожулване. Ако е имало някакво кръвообращение в момента, когато е била обесена, тези белези щяха да са по-тъмни.

Отпуснах се назад на пети и потърках брадичка.

— Точно от това се страхувах — казах.

— Има и още, Алекс.

Обикновено Джоан говореше безпристрастно, дори при най-тежките случаи, но сега в тона ѝ долавях напрежение, каквото не бях усещал никога досега. Този случай ѝ влизаше под кожата.

— Коремът е все още отпуснат и мек, има видими стрии около талията и гърдите каза тя. Доколко го мога да преценя, нашето момиче е родило бебе наскоро. И бог да ми е на помощ, имам предвид *съвсем* наскоро.

5.

Беше късно вечерта, когато най-после успях да стигна до „Американ Блайд Паркинг“ в Джорджтаун. Районът на местопрестъплението бе добре съхранен, но тялото на Дарси Викърс вече бе изнесено. Засега се налагаше да се задоволя с трохите, а празнотите щях да запълня по-късно от снимките.

Сребристосивото BMW 550i на госпожица Викърс бе паркирано на трето ниво. Там бе открита и самата тя. Един от детективите на Втори участък, Уил Фриймонт, ме заведе дотам. Изглеждаше учуден от закъснението ми, но точно в момента това бе последната ми грижа. Съзнанието ми все още бе погълнато от случая с Елизабет Райли.

— Открита е тук — каза Фриймонт и посочи към отворения багажник на колата. — Прободни рани тук, тук и тук. — Той посочи с два пръста към собствения си гръден кош, корем и горна част на крака. — Тази дама е била застигната от доста неприятна смърт, но можем да се обзаложим, че поне е умряла бързо, ако това изобщо има някакво значение. Отрязал е и косата ѝ — просто за забавление, предполагам.

В багажника бяха останали килимче за йога, куфарче за документи, няколко пазарски торби и калъф за дрехи всичко това бе покрито със засъхнала кръв и заплетени кичури руса коса.

Имаше и доста голямо тъмно петно — още кръв — върху цимента под колата.

— Трябва да е действал бързо — казах. — Доста рисковано място за убийство.

— Действал? Той? — попита Фриймонт.

— Предполагам — отвърнах. На този етап разчитахме единствено на първи впечатления. — Какво знаем за Дарси Викърс?

Детективът разлисти малък бележник — същия като онзи, който носех и аз — и впери поглед в него.

— Четиресет и две годишна. Разведена, без деца. Работи за „Кимбол-Елис“ на Кей Стрийт, предимно на хонорар за две от големите тютюневи компании. По общо мнение е имала репутация на истински главорез, според информацията ми до момента.

С други думи, Дарси Викърс е имала доста врагове. С повечето лобисти е така. Но не всеки лобист приключва земния си път заклан и захвърлен в багажника на кола. Кой точно би поискал да извърши това? И защо?

И всъщност възможно ли бе това да е свързано по някакъв начин с обесването на Елизабет Райли?

Нищо от обичайните неща не беше откраднато. Портфейлът на Дарси, пари в брой, телефон, бижута — всичко стоеше непокътнато. Това ме навеждаше на мисълта, че мотивът бе самото убийство — или да задоволи някакъв импулс към насилие, или да се отърве от точно тази жена, а може би и двете.

В това отношение двата случая изглеждаха еднакви. Но методът на действие коренно се различаваше.

Ако приемем, че Елизабет Райли не се е самоубила, то убиецът е искал да изложи тялото ѝ на показ пред всички. За тази цел би трябвало да е претърпял известни трудности. Докато при Дарси Викърс всичко опираше до самия акт — наръгването, а после, независимо от причините, отрязването на косата.

Интуицията ми подсказваше, че това бяха два различни случая, но тепърва ни чакаше много допълнителна работа. Може би между тези две жени имаше някаква връзка, някъде.

— Свидетели? — попитах.

— Не точно — отвърна Фриймонт. — Но охранителните камери са уловили нещо любопитно.

Той извади от джоба си няколко листа, разгъна ги и ми показа серия от черно-бели екранни изображения.

— Това е от снощи, в девет-нула-четири. Госпожица Викърс влиза през източния вход от онази алея. И тогава, веднага след нея, се появява този човек.

Снимката показваше бял мъж на средна възраст, а може би и по-стар. Качеството на изображението бе далеч от идеалното, но някои детайли се виждаха достатъчно ясно. Беше плешив, носеше очила с тъмни рамки и ако не се лъжех — яке „Мембърс Онли“, от онези с пагоните с копчета на раменете.

— В девет-нула-девет същият мъж напуска в друга посока към Ем стрийт, отново пеша — продължи детективът. — Какво е правил тук в продължение на пет минути, можем само да гадаем.

— Ами камерите на това ниво? — попитах.

— Ето там — посочи той към счупена камера в ъгъла на тавана.
— Някой я е извадил от строя малко след осем часа снощи. Хвърлил е камък по нея или нещо такова.

— Значи, в такъв случай... — започнах аз, но замълчах, за да го обмисля. — Ако старецът има нещо общо с това, защо вади от строя само една камера? Защо е позволил да бъде заснет от две други?

— Да — каза той. — Добър въпрос. Вече сме го обявили за издирване. Ако успеем да го заловим, може да успеем да получим някои отговори.

„Може би“, помислих си. Но нещо ми подсказваше, че нямаше да е толкова лесно.

6.

Прибрах се вкъщи около пет сутринта, с надеждата да поспя два часа.

И точно така е станало, предполагам. Смътно си спомням как се пъгнах под завивките до съпругата ми Бри. Когато отворих очи, през прозорците нахлуваше светлина, а ние бяхме атакувани от банда дребосъци.

— Събуди се, събуди се, събуди се! Ду-ду-дууу! Днес е голям ден!

Али, най-малкият, вече бе допълзлял помежду ни в леглото. Джени стоеше права в единия край, облечена и готова за тръгване.

— Седем и половина е, татко — каза. — Трябва да бъдем там в девет!

— А... да — отвърнах.

— Не си забравил, нали?

— Не — казах. — Не, разбира се. Веднага слизаме.

Разбира се — бях забравил. Бях планирал да присъствам на сутрешния брифинг в „Съдебна медицина“, а после да остана за аутопсията на Елизабет Райли.

Но децата бяха прави. Чакаше ни *много* важен ден.

Днес бе денят на лотарията в държавното чартърно^[1] училище „Мериън Андерсън“, най-доброто средно училище в Югоизточен Вашингтон и едно от най-добрите в града. Джени, както и Ава, която в момента живееше с нас, бяха подали молби заедно с още четиристотин и двайсет осмокласници, с надеждата да бъдат избрани за сто и петте места в първи курс на новата учебна година. По закон чартърните училища трябва да провеждат лотария, когато желаещите са повече от свободните места, а желаещите винаги са повече, — и ние се надявахме на чудо и двете момичета да бъдат приети.

— Виж, присъствието ти не е абсолютно наложително — каза Бри и започна да разтрива гърба ми. — Гледах новините снощи. Знам, че си потънал до шия в работа. Двете с Нана ще се оправим и сами.

— Не — казах. — Ще дойда. Просто трябва да се пренастроя.

През последните няколко месеца бях пропуснал Бъдни вечер, театралната пиеса на Али, четвъртфиналите на Деймън, повечето неделни сутрини в църквата и куп други неща. Ала сега усещах, че съм на път да прекрача последната граница. Щях да звънна на някого да ме замести в „Съдебна медицина“, докато успея да отида.

Долу в кухнята мама Нана бе сложила тигана на печката и всяко дете имаше купчина палачинки в чинията си. Напоследък къщата ни гъмжеше от живот — Деймън си бе у дома за пролетната ваканция, а откак Ава живееше с нас, семейството ни наброяваше седем души.

— Добро утро, деца — каза Нана. Естествено, имаше предвид мен и Бри. Безспорен факт е, че тя е главата на нашето семейство, а кухнята е нейната тронна зала. — С боровинки или без боровинки?

Избрах кафе.

— Ти защо си станал толкова рано? Не се ли прибра преди малко? — измърмори Нана откъм печката. Измънках в отговор нещо за *големия ден*. Точно в момента не можех да мисля за друго, освен за кофеин.

— Е, кой се чувства късметлия днес? — попита Бри, която седеше начело на масата.

Всички вдигнаха ръце, с изключение на Ава. Тя продължаваше да ровичка храната в чинията си и да лапа бързо, както правеше винаги.

— Ами ти, Ава? — попитах. — Не се ли вълнуваш?

Тя сви рамене и отговори с пълна уста:

— Сякаш има изгледи да ме приемат...

— Не бъди толкова мрачна, сърдитке — обади се Нана от печката. Всичко опира до отношението.

Честно казано, изобщо не ми беше трудно да разбера песимизма на Ава. Тя бе далеч по-умна, отколкото показваше — а може би и по-умна, отколкото самата тя подозираше. Но всъщност не ставаше дума за това.

Беше се озовала при нас преди няколко месеца, след като майка ѝ, наркоманка, починала от свръхдоза и я оставила да живее сама по улиците на Югоизточен Вашингтон. Ава все още имаше много проблеми за решаване и аз я бях свързал с личния си психотерапевт Адел Файнели. Междувременно имахме и добри, и лоши дни.

В общи линии Ава бе настроена да не очаква твърде много от живота и следователно да не иска твърде много. Периодично я улавях да се усмихва в моменти на непредпазливост и в известен смисъл това ми показваше потенциала, който тя носеше в себе си, ако просто успеехме да ѝ помогнем да го разгърне. Липсваше ѝ единствено надежда. Бих го нарекъл епидемия на гетото — и то я дърпаше назад повече от всичко.

Ако имаше нещо, което можехме да направим, за да променим скапаните карти, които животът бе раздал на Ава до този момент, ние щяхме да го направим.

В някой от добрите ни дни.

[1] Автономно обществено училище, финансирано от държавата.
— Б.пр. ↑

7.

Докато се точехме един по един през входа на гимнастическия салон, човек би помислил, че в „Мериън Андерсън“ тече карнавал. Навсякъде летяха балони, а преподавателите и персоналът, облечени в ярки жълто-зелени тениски, посрещаха всички с широка усмивка.

Скамейките бяха изнесени, а столовете бяха наредени във физкултурния салон.

Присъстващите надхвърляха хиляда души — децата, подали молби, братята и сестрите им, родителите и училищният персонал — и гимнастическият салон жужеше от тревожно напрежение.

Нана бе стиснала устни от момента на влизането ни. Опитваше се да изглежда весела заради момичетата, но тя все пак бе работила като учител в продължение на четиресет и една години. Имаше си собствено категорично мнение относно този конкретен ритуал.

— *Мм-мм-мм* — каза тя и се огледа. — Знаеш ли защо сме тук днес? Защото ние, възрастните, отказваме да си мръднем пръста и да предложим нещо повече от случаен шанс за добро образование в този град, ето защо.

Смятам, че безизходицата в образователната реформа във Вашингтон вбесява Нана повече от всичко друго на този свят. Нямахме как да се отрече фактът, че три четвърти от хората в тази зала днес щяха да си тръгнат разочаровани. Някои от тях — особено по-бедните семейства — щяха да бъдат съсипани. Единствената друга безплатна опция за гимназия в района бе една от така наречените „фабрики за изключване“, където се дипломират по-малко от шейсет процента от приетите първокурсници.

Намерихме няколко свободни стола и се настанихме. Джени остана права и започна да се оглежда за приятелите си, но Ава просто седеше притихнала на стола си.

Най-после, малко след девет, директорът на училището излезе на подиума, за да поздрави присъстващите. После веднага преминаха към тегленето на късметлиите; започнаха да теглят карти от въртяща се кутия и да обявяват имената едно по едно.

— Моник Бакстър... Лирой Еселман... Томас Браун...

След всяко теглене се чуваше вик или писък, или просто раздвижване в някой край на залата. Беше точно като да спечелиш от лотарията. Всяко дете, което чуеше името си, трябваше да излезе на подиума, където получаваше папка с документи за приемане, а после се връщаше в публиката под бурни аплодисменти.

Докато обявяваха имената, много хора си отбелязваха чертички върху лист хартия или брояха на пръсти. Аз седях между Джени и Нана. Напрежението, което и двете излъчваха, бе осезаемо.

В рамките на десетина минути лотарията започна да приближава края си. Стигнахме до номер осемдесет и две, осемдесет и три, осемдесет и четири... и тогава:

— Джанел Крос!

И ей така, внезапно, ние станахме част от онези, които скачаха и се прегръщаха, пометени от еуфорията на цялото събитие. Няма да се преструвам, че не бях развълнуван. Бях, и още как. Това бе страхотна възможност за Джени. Но още докато крачех към подиума заедно с нея, не можех да не обърна глава назад, за да видя какво правеше Ава.

Тя просто седеше на стола си и гледаше към пода, все едно нищо не се беше случило. Изглеждаше като изсечена от камък — поне външно. Бри бе праметнала ръка през раменете ѝ и ми кимна да продължавам към сцената. Трудно ми бе да жонглирам с две коренно различни емоции.

Но може би — може би! — все още не беше късно да извадим късмет за втори път преди края на цялата церемония.

8.

Нямахме този късмет.

Когато двамата с Джени се върнахме на местата си, тегленето бе приключило. Повечето хора бяха станали от столовете, мотаеха се наоколо и се приготвяха за тръгване.

Ава не помръдваше от мястото си и полюшваше краката си напред-назад. Изглеждаше по-вцепенена от всякога.

Нана изглеждаше гневна. Бри — съкрушена.

— Съжалявам, Ава — казах и седнах до нея. — Ще ми се резултатите да бяха различни.

— Каквото — такова — отвърна тя. — Знаех си, че няма да вляза.

Чувствах се безсилен пред факта, че обстоятелствата се стичаха точно според очакванията на Ава. Имах усещането, че тя искаше да влезе също толкова силно, колкото и Джени, ако не за друго, то поне за да почувства, че е спечелила нещо за пръв път през живота си.

Джени се приближи и седна от другата ѝ страна. Няколко семейства около нас се прегръщаха, а повечето от децата им плачеха. Някои от родителите също. Всичко бе свършило толкова бързо.

— Гадна работа каза Джени. — Съжалявам, Ава.

— Не съжаляваш. — Ава се обърна към нея ѝ гневно я изгледа. Когато Джени се опита да хване ръката ѝ, тя я изскубна и рязко се изправи. — Хайде — каза, — време е да си ходим. Лотарията свърши. — После тръгна към изхода, без да поглежда назад. Точно в този момент не можехме да направим нищо друго, освен да се подчиним и да я последваме.

Нана ме улови под ръка. Усещах как трепери от гняв.

— Това е лудост, ето какво е всичко това — каза тя. — Защо, за бога, децата трябва да печелят някаква проклетата лотария, за да получат добро образование? И то точно тук, в столицата на тази нация! Какво говори това за нашата страна пред останалия свят, Алекс? Какво?

Обикновено тя не употребяваше думата „проклет“, но аз знаех как се чувстваше. Проблемът бе толкова голям и толкова упорит, че

човек се объркваше на кого точно да се ядоса. На училищния директор? На учителския съюз? На кмета? На господ?

— Ще ми се да можех да ти дам някакъв отговор, Нана. Наистина — казах.

— Е, аз ще ти кажа — продължи тя. — Госпожица Ава Уилямс няма да изпадне между пролуките. Не, благодаря! Това момиче ще получи образованието, което заслужава, дори ако трябва да й го дам лично.

С други думи, мама Нана щеше да свърши онова, което директорът, учителският съюз, кметът и господ не бяха способни да постигнат.

А аз бях абсолютно убеден, че щеше да го направи. Сто процента.

9.

Рон Джудиче седеше на пейките в гимназия „Мериан Андерсън“ и си водеше записки, докато течеше училищната лотария. Физкултурният салон бе претъпкан с хора. Нямаше твърде много бели, но достатъчно, за да не се набива на очи. Никой дори не забеляза, че Рон не водеше със себе си четиринайсетгодишно дете.

Ема Ли си играеше тихо през цялото време в краката му, събличаше и обличаше Сиси, без да поглежда встрани. Имаше търпението на светец, това беше сигурно.

Може би го е наследила от мен, помисли си той.

Междувременно той седеше и наблюдаваше семейство Крос, докато лотарията вървеше към края си. Колкото и да бе странно, зарадва се да чуе името на Джени от високоговорителите. А после, когато стана ясно, че Ава не е успяла да влезе, му стана тъжно.

Горкичката Ава. Не можеше ли на това момиче поне веднъж да му провърви? Ако изключим късмета ѝ да попадне при семейство Крос, разбира се. Те бяха „добри хора“, на хартия. Джудиче дори започваше да ги харесва малко повече, отколкото му се искаше. Бабата и децата със сигурност. Непрекъснато му се случваше. Неволно се привързваше към обектите на наблюдение.

Дали щяха да бъдат съсипани от мъка, когато Алекс намереше смъртта си? Разбира се. Тази част не можеше да бъде предотвратена. Светът бе пълен с невинни жертви.

Той самият някога бе станал една от тях. Благодарение на Алекс.

Но нищо от това нямаше значение — не и докато държеше под око цялостната картина. Винаги.

Точно там, в цялостната картина, Алекс Крос беше ходещ мъртвец.

10.

Пропуснах обяда със семейството и отидох направо в новата Обединена криминалистична лаборатория на кръстовището на Четвърта и „Скул“. Впечатляваща сграда — двайсет и шест хиляди квадратни метра съоръжения под един огромен покрив. Главното полицейско управление най-после бе успяло да събере на едно място лабораториите за анализ на огнестрелно оръжие, токсикология, ДНК и пръстови отпечатащи, „Съдебна медицина“.

Веднага щом пристигнах, облякох хирургична престилка, сложих си маска и влязох през летящата врата на залата, където течеше аутопсията на Елизабет Райли.

— Какво имаме дотук, Джоан? — попитах.

— Много — отвърна тя. — Влизай.

Тялото лежеше на масата, отворено е дълъг Y-образен разрез в центъра на торса. Присъствал съм на повече аутопсии, отколкото бих могъл да запомня, и стомахът ми отдавна не се влияе от гледката. Но същевременно никога не си позволявам да забравя причината, поради която съм тук. Поне това дължах на Елизабет Райли.

— Снощи направих токсикологично изследване на кръвта, за да ускоря нещата — каза ми. — Положителен резултат за антидепресанти и... сега внимавай... питоцин^[1].

— Питоцин? Тествате и за питоцин?

— По принцип не, но при тези обстоятелства реших да го направя. И съм доволна, че се сетих. Питоцинът не остава в системата твърде дълго, не повече от четиресет и осем часа. Което означава, че Елизабет Райли е предизвикала родилните си контракции по-малко от два дни преди да умре.

Мислите ми запрепускаха около тази нова информация. До този момент в района не бяха открити болнични регистри, в които да фигурира Елизабет Райли, нито данни за живородени деца под това име, камо ли за предизвикано раждане.

Възможно ли беше да го е направила сама по някаква причина? Тя бе учила за медицинска сестра. Лесно би могла да се снабди с

питоцин, а може би дори е знаела как да го приеме.

Но защо?

И междувременно — имаше ли в момента тридневно бебе някъде там, навън? Трябваше да разбере, при това незабавно.

— Между другото — продължи Джоан, — не открихме абсолютно никакви влакна от въже по пръстите или дланите ѝ. Някой друг е сложил онази примка около врата ѝ. И сякаш това не е било достатъчно, счупването на втори и трети гръбначен прешлен е станало след настъпването на смъртта. Имам още няколко часа работа, но още сега мога да ти кажа, че докладът ми ще изключи варианта за самоубийство.

В края на краищата причината за смъртта се определя от патологанатома. Никога не съм оспорвал заключенията на Джоан, нямах причина да го правя и сега. Това съвсем официално вече бе разследване на убийство.

А може би и случай на безследно изчезнал човек.

Несъмнено работата ми се усложняваше неимоверно.

[1] Или окситоцин — инжекционен разтвор за предизвикване или ускоряване на контракциите при раждане. — Б.пр. ↑

11.

Потърсих Сампсън веднага след като излязох от моргата. Наваксваше с докладите си в сградата на Втори участък и аз го извиках навън да поговорим.

Познавам Джон, откакто се помня, и му имам пълно доверие. Той също е полицай от доста време, така че познава хора из целия град. И по-точно знаеше кои хора от кои агенции биха склонили да разговарят с него относно изчезнало бебе без предварително набавяне на осемнайсет и половина подписа върху две дузини документи. Разбирам защо е нужно да вършим толкова много писмена работа, но за всичко си имаше време и място. Сега моментът не беше такъв. Ако в случая бързината бе приоритет номер едно, то дискретността заемаше второто място веднага след нея.

Стояхме прави до колата ми на служебния паркинг и обсъждахме подробностите, докато ядяхме сандвичите си.

— По всичко изглежда, че става въпрос за вагинално раждане. Няма следи от епизиотомия или каквато и да било друга болнична намеса — казах му. — Имайки предвид наличието на питоцин в тялото на Елизабет, както и факта, че никой от разпитаните не спомена нищо за никаква бременност, изглежда съвсем ясно, че се е опитвала да я запази в тайна.

— Не е толкова трудно да се скрие бременност — каза Джон, докато разлистваше папката, която му дадох. — Особено ако нямаш причина да се загледаш.

— Именно. Съседите ѝ почти не са я познавали, а тя е прекъснала училище преди пет месеца.

— Семейство? — попита той. — Близки роднини?

— Не са много. Има баба и дядо в Джорджия, те са я отгледали, това е всичко. Според тях Елизабет е изчезнала от полезрението им преди известно време. Не са я чували от Коледа.

— С други думи, това бебе може да бъде...

— Навсякъде. Да.

Джон преглътна последната глътка от диетичната си кока-кола и смачка кутийката в огромната си длан. Неслучайно го наричам Човека планина.

— Ще ми е нужно нещо по-стабилно — каза.

— Говори с младежкия отдел, виж дали някой няма да се сети нещо казах му. Хари Кайт ще си държи устата затворена, ако имаш нужда от помощ. Обикаляй район по район, ако се наложи. Проверявай базата данни на Националния център за изчезнали и малтретирани деца колкото се може по-често, и говори с техните хора в Александрия. Просто не споменавай нищо за мен или за този случай.

И така, бременността на Елизабет Райли бе единствената следа, на която разчитахме. Ако нашият убиец имаше някаква връзка с бебето и, не исках да изострям неговата бдителност, а аз вече бях публично ангажиран с тази публична история. Затова имах нужда от помощта на Сампсън.

Имаше и друга възможност — вече да няма бебе за откриване. Не знаехме дали плодът на Елизабет бе износен до края, дали бебето не е било мъртвородено, или — пази боже! — дали не е било убито по някаква причина, която все още не знаех.

Точно в момента всичко пред всичко стоеше въпросителна. Но в името на бебето — и на майката — бяхме длъжни да приемем, че там някъде все още имаше човешко същество, което трябваше да бъде спасено.

12.

За три дни не стигнахме доникъде. Нямаше никакъв съществен напредък около убийствата на Дарси Викърс и Елизабет Райли, а телефонното обаждане от Сампсън, което непрекъснато очаквах, така и не пристигна. Просто усещах как случаят ще си остане неразгадан.

И тогава, в онази съботна сутрин, настъпи развитие. От най-лошия вид. В Джорджтаун изникна нов труп.

Бях вкъщи, когато получих обаждането на старши полицаи Хайзенга. Искаше да продължа да действам в същата посока и да наблюдавам това убийство заедно с другите две. Номерът бе да огледам местопрестъплението непредубедено, без да го сравнявам с нищо. Понякога, ако тръгнеш да търсиш връзка, започваш да виждаш това, което искаш да видиш, вместо онова, което е там в действителност.

Поех по „Пенсилвания“, после по Ем стрийт в посока „Кий Бридж“. Паркирах точно под моста. Няколко патрулни коли вече бяха пристигнали, а полицаите бяха обадили външен периметър с жълти ленти през Уотър стрийт и покрай южната страна на „Потомак Боут Клъб“.

Същата сутрин служител на клуба открил тялото на момчето, заседнало под един от доковете им. Някой вече го бе издърпал на брега и го бе оставил там, върху тясна ивица затревена пръст, точно зад сградата, обшита с фасадни дъски в бяло и зелено.

На пръв поглед трупът представляваше шокираща гледка, дори за мен. Видимата причина за смъртта бе изстрел в лицето, с грозна, широко отворена входна рана, която подсказваше, че е бил прострелян отблизо. Трудно бе да се прецени до каква степен водата беше отмила барутните обгаряния и точиците, но около останките от скулата му все още имаше няколко тъмни петна. Под липсващата плът се виждаха два оголени строшени зъба и това придаваше на устата му гримаса, сякаш все още го измъчваше болка.

Но това не беше всичко. Джинсите му бяха покрити с тъмни петна по бедрата и слабините. Имаше поне пет или шест разръфани

дупки в плата на крачолите му, видимо групирани в областта на гениталиите. Мисълта за това какво се бе случило с горкото хлапе, будеше ужас. Можех само да се надявам, че първо е бил застрелян, а после наръган. Макар че не беше голяма утеха.

Най-потискащата част бе възрастта му. Изглеждаше на не повече от осемнайсет, а подгизналото му яке от училищна униформа имаше лого на „Сейнт Катрин“ — частна гимназия в Северозападен Вашингтон. Как се бе озовал тук в това състояние, можех само да гадая.

Имах само едно несъмнено предположение — престъплението бе извършено в пристъп на гняв, вероятно към самата жертва, но може би и от чувство на омраза на убиеца към самия себе си. Осакатяването би могло да бъде признак за това, но не задължително. Така или иначе нашият извършител очевидно е имал демони за прогонване. Нямах нужда от пистолет и нож, ако целта ти е единствено убийството.

Всъщност имах чувството, че този убиец реализираше всичките си идеи наведнъж — наръгване с нож, разстрел, удавяне. Но защо? Какви нужди задоволяваше по този начин?

След като огледах трупа и попих всички подробности, нахлузих чифт ръкавици и проверих джобовете на момчето. Бяха празни, но все пак открих име — Смит, — щамповано на гърба на якето му. Веднага докладвах информацията по телефона.

Не чаках дълго за отговор. Няколко минути по-късно ми се обадиха от нашия Оперативно-тактически център е ме уведомиха, че прели два дни осемнайсетгодишен ученик от последния клас в „Сейнт Катрин“, Кори Смит, с обявен за издирване от родителите си. 185 см, руса коса, малко родилно петно на дясната китка. Да, да и да.

— Имате ли адрес? — попитах дежурната служителка.

— Вече е изпратен на телефона ти — отвърна тя.

И двамата знаехме какво трябваше да направя сега.

13.

Когато тръгнах обратно към колата си, паркирана в другия край на навеса за лодки, забелязах ятото вредители — от онези с камерите, микрофоните и антените за пряко излъчване.

Вместо обичайните неколцина репортери, които обикновено се появяваха до този момент, сега бяха десетки, просто стояха и чакаха да докопат новината. По Уотър стрийт имаше върволица от камиони, плътно наредени до полицейската лента поради липса на отредено за пресата място.

Това бе трети труп за по-малко от седмица, открит в един от най-безопасните квартали на Вашингтон. За сравнение предишните три убийства на запад от Рок Крийк обхващаха период от четиринайсет месеца. Това със сигурност бе изострило общественото внимание и хората стояха нащрек.

— Детектив Крос, насам!

— Коя е жертвата, Алекс?

— На този етап това вече серийно разследване ли е?

Донякъде се чувстваш като рокзвезда, но без допълнителните привилегии. Дадох им оскъдния минимум — това беше всичко, което можех да си позволя да направя в момента.

— Старши полицай Хайзенга ще направи изявление за пресата веднага след като уведоим семейството — казах на онези, които се намираха в непосредствена близост. — Междувременно няма да съобщаваме никакви подробности.

— Детектив Крос, и трите случая ли ще наблюдавате? — попита ме Шона Стюарт от „Канал 5“.

— Все още не знам — казах.

— Как върви разследването на убийствата на Дарси Викърс и Елизабет Райли?

— Върви — отвърнах аз точно когато стигнах до колата си.

— Ей, Алекс, вярно ли е, че си издърпал тялото на Елизабет Райли през прозореца преди същинския оглед? — извика някой от тълпата. — Това не излага ли на риск разследването?

Това ме накара да замръзна на мястото си. Може би трябваше да продължа да вървя, но вместо това се обърнах, за да видя кой е задал въпроса.

На пръв поглед мъжът оставяше впечатление за човек, който работи сам. Позната картинка фотоапарат на ремък около шията, насочен към мен диктофон и бележник, стърчащ от джоба на широките му къси панталони. Имаше и брада, но не видях журналистическо удостоверение. Всички останали около него имаха ламинирани карти, защипани на реверите или повесени на шнур около шията.

— Не ви разпознавам — отбелязах. — За кого работите?

— Просто се опитвам да науча фактите, детективе.

— Въпросът ми беше друг — казах. — Попитах ви за кого работите.

Той повиши глас, за да е сигурен, че всички микрофони наоколо ще го запишат.

— Заподозрян ли съм, детективе? Нима твърдите, че искате да ме арестувате?

Провокираше ме. Правили са го милиони пъти. Ако не могат да получат новината, която искат, просто създават нова — особено бездарните драскачи и аматьорите.

— Не, не искам да ви арестувам — отвърнах. — Зададох елементарен въпрос.

— Защо? Длъжен ли съм по закон да се идентифицирам? — попита той.

Сега просто се държеше като задник. Цивилният гражданин в мен копнееше да напъха диктофона дълбоко в гърлото му.

— Не — повторих. — Не сте длъжен да се идентифицирате.

— В такъв случай: без коментар — каза той и потисна усмивката си. Спечели си малко смях от неколцина души и тълпата, но не и от мен. Най-разумното, което можех да направя в момента, бе да вляза в колата си и да се махна.

Имаше по-важно място, на което трябваше да отида, така или иначе. И то не можеше да чака.

14.

Когато спрях пред дома на Кори Смит, имах усещането, че върху гърдите ми ме притиска двацет и пет килограмова торба с чакъл. Да съобщиш на семейството за смъртта на любим човек, несъмнено с най-тежката част от работата ми.

Семейство Смит живееше в една от хилядите къщи от началото на двацети век, наредени една до друга от двете страни на улиците в северозападен Вашингтон. Тяхната се намираще на Шепърд стрийт в Петуърт, с малка морава пред стълбите на входната врата. Насред тревата стърчеше статуя на Дева Мария, опасана от лехи с пролетни лалета. Може би милостивата каменна дама щеше да даде на тези хора малко утеха, когато имаха най-силна нужда от нея.

Вече бях уведолил отдела за изчезнали хора на Четвърти участък. Техен екип за подкрепа на жертви на престъпността вече пътуваше към адреса, но тази част бе лично моя грижа. Качих се по стълбите и натиснах входния звънец.

Бащата на Кори отвори вратата почти веднага. Изглеждаше много по-стар, отколкото очаквах, а на китката му висеше бастун.

— Мога ли да ви помогна? — предпазливо попита той.

— Господин Смит? Аз съм Алекс Крос от полицията — казах му. — Дошъл съм да поговорим за Кори. Мога ли да вляза?

Има няколко неща, които би трябвало да се избягват в подобна ситуация. Едно от тях е да споменеш още в началото, че си от отдел „Убийства“. Уведомяването на близките трябва да се осъществи с точно определено темпо — не твърде бързо, но и не прекалено бавно.

— Заповядайте — каза той и отвори междинната врата. — Съпругата ми е отзад.

Мъжът закуцука пред мен и аз го последвах към кухнята, откъдето излязохме на остъклена веранда. Госпожа Смит седеше там по чехли и пенъоар на цветя. Когато ме видя, тя загърна деколтето си и се изправи. Безжичният телефон в скута ѝ падна на пода, но никой от двамата не обърна внимание.

— Какво се е случило? — попита тя. Изражението на лицето ѝ подсказваше, че се страхуваше от най-лошото. Побързах да се представя отново, после преминах по същество.

— Бих искал да има лесен начин да го кажа — започнах.

— О, боже. Не...

— Искрено съжалявам, но Кори е бил убит. Намерен е тази сутрин.

Гласът ѝ сякаш разцепи въздуха. Вече нямаше думи, само мъчително изразяване на печал. Загуба. Опустошение. Тя се свлече на колене и се облегна на съпруга си, който продължаваше да държи бастуна си и полагаше усилие да се задържи нрав. После наведе глава към нея със стиснати очи, а бастунът му трепереше помежду им.

— Къде? — глухо попита той. — Къде са го открили?

— В Потомак — отвърнах. — До бреговата линия в Джорджтаун. На този етап няма смисъл да се спестява информация. Предпочитах да го научат от мен сега, отколкото да чуят друга версия по новините по-късно.

— Убит? — попита той. — Това значи, че...

— Някой е причинил смъртта му, да — потвърдих аз. — Много съжалявам.

Вероятно повечето хора смятат, че полицаите казват това по задължение, но в интерес на истината аз бях готов да се разплача веднага, заедно с родителите. Загубата на дете е трагедия, независимо на кого се случва. С времето се научавах да се сдържаш.

Изчаках малко, докато почувствах, че са в състояние да възприемат думите ми, и продължих нататък.

— Знаем колко трудно е това — казах, — но ако можете да ми дадете малко информация за Кори, това ще е от голяма полза за разследването.

Господин Смит кимна. Той продължаваше да стои прав, а жена му бе седнала обратно на стола си и тихо хлипаше.

— Какво ви е нужно да знаете? — попита той.

— Нещата, които Кори е обичал да прави, местата, които е предпочитал да посещава, приятелите, с които е прекарвал най-много време. Такива неща — уточних аз.

Тогава майка му вдигна поглед.

— Имал ли е някакви неприятности? — попита тя.

— Не знам — откровено отвърнах аз.

— Той беше добро момче — каза господин Смит. — Знам, че сигурно всеки родител говори така... а може би не всеки. Но Кори вървеше ръка за ръка с бог. Той се молеше заедно с нас всяка вечер. Всъщност тази есен трябваше да започне образованието си в Католическия университет. Специалност „Теология“.

По-късно щях да науча, че господин Смит е бил църковен настоятел в семейната църква, а съпругата му е била монахиня в продължение на двайсет години. Сигурно приемаха това като възможно най-жестокото божие наказание.

Притиснах ги, доколкото ми бе възможно, за още информация и записах имената на най-близките приятели на Кори. Имал приятелка, казаха — Джес Пастернак. Живеела само на няколко пресечки от дома им. Можех да се отбия там веднага след това.

Дадох на семейство Смит визитната си картичка с мобилния ми телефон, записан на гърба, и ги оставих да скърбят в уединение. Най-доброто, което на този етап можех да направя за тях, бе да действам.

Както обикновено, времето не беше на моя страна.

15.

— Това ли ти казаха? Католически университет? Прислужник в олтара и прочее?

Половин час по-късно седях в колата си заедно с Джес Пастернак. Беше вдигнала краката си на седалката, прегърнала коленете си, и плачеше горчиво, докато говорехме.

Когато се появих на входната ѝ врата, тя ме помоли да говорим отвън. Тъй като беше на осемнайсет, като Кори, това бе нейно право. След напрегната размяна на реплики с родителите си тя ме последва до тротоара.

И сега, макар и трудно, се опитваше да ми каже нещо.

— Защо? — попитах я. — Има ли нещо, което родителите на Кори не са знаели?

Тя удари седалката с юмрук, буквално се бореше с напиралите сълзи. Сякаш две трети от нея бяха съсипани от мъка, а една трета се ядосваше на нещо конкретно.

— Предупредих го — каза. — Наистина го предупредих.

— Джес? Какво се опитваш да ми кажеш? Знам, че ти е трудно, но трябва да ми разкажеш всичко.

Тя изпъна гръб и избърса сълзите си. По опакото на ръката ѝ остана тъмна черта от размазания грим и тя разсеяно я изтри в коляното на раздърпаните си джинси.

Бе привлекателно момиче, макар и не по традиционния начин, типичен за „Сейнт Катрин“. Русата ѝ коса беше подстригана късо над ушите, носеше потник с тънки кожени тиранти върху него, в комбинация с черни ботуши до средата на прасеца. Изглеждаше по-скоро като рокерка, отколкото като мажоретка.

— Кори нямаше намерение да ходи дори в колеж — каза тя. — Планирахме да пътуваме през есента. Сецаш се, Франция, Италия, разни такива. — Тя завъртя длан във въздуха, сякаш смяташе това за пълна лудост от днешна гледна точка.

— Какво общо има това със случилото се? — Не бях споделял с нея никакви подробности около убийството на Кори, но тя сякаш

приемаше, че са му сторили нещо ужасно. И не грешеше.

— Заклех се, че никога няма да кажа и думичка — каза тя, докато мачкаше и усукваше салфетка между пръстите си. Усецах, че е на път да изплюе камъчето, затова просто седях и чаках.

Тя внезапно се наведе напред и измъкна сребрист телефон от задния си джоб. Очаквах да се обади на някого, но вместо това тя влезе в интернет и отвори някаква уебстраница.

— Ето. — Тя пусна телефона на седалката помежду ни. — Не съм казала и думичка, нали?

Взех телефона и видях, че е отворила някакъв уебсайт на име *randyboys.com*. И по-точно профил на Кори Смит — или Джереми, както се наричаше там. Плъзнах страницата надолу и видях, че имаше и снимки — Кори, гол до кръста; по бельо; чисто гол, със затъмнено лице. В описанието се казваше, че е на разположение единствено на повикване, без преспиване, без пътувания извън града. И без неделя, забелязах.

— Казаха ми, че си неговата приятелка — обърнах се аз към нея.

— Ами... да... — Джес въздъхна насмешливо през сълзи. — Имам предвид... господин и госпожа Смит са суперготини и прочее. Просто не подозират нищичко за цялата тази гей работа. Още по-малко пък... — тя кимна към телефона, без да го поглежда — ... за това.

— Знаеш ли нещо за мъжете, с които Кори се е срещал? — попитах. — Имаше ли редовни клиенти?

Тя вдигна ръце и сви рамене.

— Той просто казваше, че са извратеняци и педофили. Мъже с пари, предполагам.

— Знаеш ли къде се е срещал с тях?

— Където пожелаят — отвърна тя. — В хотел, в парка, край реката...

Тя забели очи, сякаш си припомни мъчителния факт, че приятеля ѝ вече го нямаше. После сълзите ѝ отново потекоха.

— Казах му да внимава. Повтарях му го, но той не ме слушаше. Този задник!

Подадох на Джес последната си салфетка и я оставих да си поплаче. Не можех да разтълкувам гнева ѝ по друг начин, освен като вид защитна реакция срещу опустошителната ѝ мъка. Доколкото можех да преценя, тя ми казваше всичко, което знаеше за Кори.

И ако имах късмет, току-що ми бе дала и мъничко информация за убиеца му.

16.

В крайна сметка трябва да намериш сили да се вземеш в ръце. След като през целия ден се занимавах с най-лошия кошмар за всеки родител, трябваше да се обърна на сто и осемдесет градуса и да се появя у дома с нещо като усмивка на лицето. Особено днес. Това бе последната вечер на Деймън преди прибирането му в училище за четвъртия семестър, а аз щях да водя всички на вечеря в „Кинкед“.

Като никога бях доволен, че закъснявам, макар и само като извинение да си открадна няколко минути насаме. Един душ по-късно, в добавка с чиста риза и сако, и вече бях готов — поне на външен вид — за обществена консумация.

По времето, когато вече седях в любимия си ресторант, заобиколен от членовете на семейството ми, които бърбореха и се смееха около мен, дори започнах отново да се чувствам наполовина човек. Тази вечер на пианото свиреше Дейвид Ярборо; пред себе си имах чаша хубаво вино сорт „Пино ноар“; и поне за мъничко можех да се преструвам, че най-големият ми проблем бе дали да избира съомгата, или нюйоркски бифтек от контрафиле в специален сос с уиски на „Кинкед“.

Животът беше хубав. Наистина.

След като всички си поръчаха вечеря, бутнах стола си назад и се изправих с чашата в ръка. Привлякох погледите на някои от присъстващите в залата, а освен това забелязах как Джени доби леко тревожен вид — но ако поставянето на децата ти в неловко положение не с една от привилегиите на това да си баща, не знам кое друго би могло да е.

— Време е за тост^[1] — казах.

— Бял, пълнозърнест или ръжен — пошегува се Нана и всички се засмяха. Баба ми ме познава по-добре от всеки друг. Убеден съм, че е усетила нуждата ми от подкрепа.

— За нашия почетен гост — казах. — Деймън, ти ме караш да се гордея с теб всеки божи ден. Ще ни липсваш ужасно, докато те няма, но междувременно — нека вдигнем наздравица за теб. За успешен

семестър в академията. И най-вече: за ваканцията, когато ще се видим отново.

— За ваканцията! — отвърнаха в хор децата.

— Която не е далеч — каза Бри и всички чукнахме чаши.

След това стана Деймън, за да вдигне тост. Съвсем ясно виждах, че най-голямото ми момче, застанало начело на масата в сако и вратовръзка, всъщност вече не беше момче. Изглеждаше двайсетгодишен, макар да бе на петнайсет.

— Вдигам тост за Ава — каза той и се обърна към нея. — Знам, че двамата с теб не сме имали възможност да прекараме достатъчно дълго време заедно, но просто искам да ти кажа — добре дошла в семейството.

— Добре дошла в семейството! — повториха всички в един глас.

Погледнах към Ава и за моя изненада я видях ухилена до уши. От деня на училищната лотария тя постоянно се мръщеше и се затваряше за дълги периоди сама в стаята си. Сега сякаш някой бе запалил искрата в нея за пръв път от доста време насам.

И точно затова моето момче Деймън е звезда. Само с няколко думи съумя да измъкне от Ава нещо, което аз от месеци се опитвах да направя и все не успявах. Той може да е най-неразговорливото от децата ми, но точно това им е хубавото на мълчаливците. Когато решат да проговорят, обикновено си има добра причина.

Дори страхотна.

Внезапно усетих как сълзи премрежиха очите ми, а стаята плувна в мъгла. Дойде ми изневиделица. Сякаш целият ден се плисна отгоре ми като голяма вълна: с огромния стрес при прилива и с всичко, за което бях толкова благодарен — при отлива.

— Татко? — Али се наведе и вдигна поглед към лицето ми. — Защо плачеш?

— Не плача — отвърнах и избърсах сълзите си. — Е, може би съвсем мъничко. — Придърпах го в скута си и прегърнах крехкото му телце. — Но това са сълзи от щастие — казах.

— Не му обръщайте внимание, деца — обърна се Нана към всички. — Въпреки излъчването си, господин Убиецът на дракони е просто един стар ревльо по душа.

— Вярно е — отвърнах.

Нана ми намигна и вдигна чашата си за още един тост.

— За стария ревльо, който може да плаче колкото си иска, но
накрая все пак ще плати вечерята!

[1] *Toast* (англ.) означава още и препечена филийка. — Б.пр. ↑

17.

Същата вечер Рон Джудиче се прибра у дома около десет и половина. Бе капнал от умора — ставане в пет, кръстосване на града цял ден, — но все още имаше много работа за вършене. Вероятно за пореден път нямаше да спи изобщо.

Още щом прекрачи прага на малката си къща в Рестън, веднага събу обувките си. Стар навик от детството му в Ню Хемпшир, с неговите дълги зими и изобилие от кал.

Върху гумената подложка в коридора подреди своите обувки до миниатюрните маратонки на Ема Ли и старите гуменки на майка му.

— Здравсти, мамо, прибрах се — извика той.

Лидия Джудиче стреснато отвори очи на дивана, отпуснала пухкавата си ръка върху гърдите. Беше задрямала пред телевизора, докато гледаше „Военни престъпления“ или „От местопрестъплението“, или „Закон и ред“ — без значение какво. За Джудиче всички тези сериали бяха еднакви.

— Мили боже, изкара ми ангелите — каза тя. — Още не мога да свикна с тази твоя брада. Приличаш на терорист.

— Аха. — Джудиче отвори хладилника и си извади кутийка „Будвайзер“. — Ема Ли добре ли хапна?

— Изяде си всичките пилешки хапки и поиска допълнително ябълково пюре. Легна си около осем и половина.

— Добре, много добре. Ти искаш ли нещо?

— Не бих отказала малко сладолед — отвърна майка му.

Всъщност сладоледът бе последното нещо, от което Лидия Джудиче се нуждаеше. Не беше стъпвала на кантара, откак стрелката прехвърли 135 килограма. Но грозната истина беше, че много по-лесно понасяше майка си, когато тя се тъпчеше с храна.

— Къде беше тази вечер? — попита тя и се надигна в седнало положение.

— По работа — отвърна той.

— Можеше да се обадиш.

— Обсъждали сме това много пъти, мамо. Ако не се обадя, това значи, че ще работя до късно. Не проумявам какво толкова сложно има за разбиране.

— Просто се тревожа, това е всичко. На теб пък толкова ли ти е трудно да вдигнеш телефона? — попита тя.

Джудиче отпи няколко глътки от бирата си. Същата шибана песен, всеки път.

— Виж — каза, — ако искаш, мога просто да взема Ема Ли и да намеря нещо по-малко за нас двамата...

— Не, не — прекъсна го майка му.

— И да взема със себе си и чековете за социални помощи. Мисля, че точно в момента наемат нови хора в „Сейфуей“. Искаш ли утре да ти взема молба за кандидатстване?

— Не започвай пак — каза тя и посегна да вземе десерта си. Джудиче закова на място и задържа кутията ментов сладолед с шоколадови парченца на педя разстояние от ръката ѝ.

— Кой командва тук, мамо? — попита той.

— О, за бога, моля те!

— Кажи го.

Лидия изсумтя и вдигна глава, за да срещне погледа му.

— Ти командваш, Роналд. Винаги е било така — каза тя. — Доволен ли си?

Джудиче ѝ подаде сладоледа и се наведе да я целуне по главата.

— Тогава хайде да спрем да водим този разговор, мамо, какво ще кажеш?

Работата бе там, че Лидия Джудиче така и не бе завършила десети клас, така и не се бе омъжила за бащата на Рон, и така и не бе успяла да се задържи на нормална работа през целия си живот. Сега, на шейсет и две, над 140 килограма и без доходи от социални осигуровки, тя струваше колкото използван презерватив и това го знаеха и двамата.

Джудиче не обичаше да тормози майка си по този начин. И точно затова го правеше само при нужда.

— Ще отида да целуна Ема Ли, а после ще работя в стаята си — каза ѝ той.

— Добре.

— Обичам те, мамо.

— И аз те обичам, синко — отвърна Лидия и загреба лъжица сладолед. — Не стой буден до късно.

18.

Джудиче влезе на пръсти в стаята на Ема Ли и спря до леглото ѝ. Беше се свила като таралеж в единия ъгъл под завивките и кротичко спеше.

Нямаше нищо по-ценно от това. Нищичко.

Той се наведе и погали нежната бузка на дъщеря си. Отметна пясъчнорусата коса от очите ѝ. Целуна челото ѝ.

На излизане спря по средата на стаята и промени решението си. Съвсем спокойно можеше да работи и тук. Настани се на белия люлеещ се стол до вратата и се заслуша в равномерното дишане на Ема Ли.

Джудиче включи лаптопа си, сложи слушалките на ушите си и отвори операционната система. Имаше бележки за преписване, уебсайтове за проверяване, информационни бюлетини за преглеждане — но първо искаше да се увери, че всичко в къщата на Алекс работеше нормално.

Докато семейството беше на вечеря, Джудиче имаше достатъчно време да инсталира по един предавател „Инфинити“ на всеки етаж от къщата. Монтира ги зад електрически контакти, за да няма проблем с изтощена батерия или липса на захранване. Имаше и три съответстващи микрофона, големи колкото главичка на кибритена клечка, скрити в кухнята, в голямата спалня и в кабинета на Алекс на третия стаж. При всички положения Джудиче щеше да събере повече информация, отколкото би могъл да обработи, но излишъкът със сигурност бе за предпочитане пред недостига.

Той отвори и трите канала и ги остави да предават едновременно в слушалките, докато работеше. Не се чуваше почти нищо. Някой гледаше телевизия, а Алекс, изглежда, бе в кабинета си, съдейки по шума от разлистването на страници и периодичното прокашляне.

Странна ситуация, наистина — да седи и да събира информация, уединен в спалнята на дъщеря си. Момент на тишина и спокойствие наред истинска буря.

Продължаваше да се тревожи за Лидия, но засега от нея имаше повече полза, отколкото вреда. В известен смисъл майка му сякаш знаеше кои въпроси можеха да ѝ се разминат и кои не биваше да задава. Като например как успяваха да свържат двата края, да речем.

Наблюденията и докладите на Джудиче от доста време не носеха съществени приходи. Не и откакто всичко претърпя промяна — след паричното споразумение и след като полицаите му отнеха живота, с който беше свикнал.

Сякаш една пачка пари би могла да компенсира стореното от тях!

Заради откровената им некадърност Тереза умря на тротоара като обикновен престъпник.

И не само Тереза. Тогава никой друг не го знаеше, но в онази нощ умря и нероденото им дете, заедно с единствената жена, която някога бе обичал. Хладнокръвно застреляни, и двете.

И всичко това по време на дежурството на Алекс Крос.

19.

Илайджа Крийм предпочиташе сам да разделя на парченца грейпфрута си сутрин. Харесваше му лекотата, с която ножът потъваше в ципестата вътрешност, но също и това, че за целта се изискваше известна прецизност с острието.

Отдели доста време на това, докато четеше вестник „Поуст“ и се наслаждаваше на закуската си от плод, пържола и яйце. Една конкретна статия бе привлякла вниманието му и той внимателно я прегледа два пъти, докато се хранеше.

— Кейт? — извика той към домашната помощница.

— Сър? — отвърна тя и откряна двукрилата летяща врата от кухнята към трапезарията.

— Би ли донесла телефона ми, ако обичаш? Мисля, че е в коридора.

— Разбира се — отвърна тя и отново изчезна.

Според статията във вестника, момче от Северозападен Вашингтон бе застреляно, наръгано с нож и захвърлено в Потомак, където тялото му изплувало до брега предишния ден. Репортажът на „Поуст“ съобщаваше, че полицията не разполага с каквито и да било улики относно това кой би могъл да го е извършил.

— О, чух за това — каза Кейт, която внезапно се бе върнала с телефона на доктор Крийм и надничаше иззад рамото му. — Снощи го съобщиха по всички телевизионни канали.

— Така ли? — отвърна Крийм. Очевидно момчето е умряло по доста кошмарен начин.

Хареса му, че Кейт не извърна поглед. Вместо това тя се наведе, за да погледне отблизо черно-бялата снимка на жертвата. И достатъчно близо за Крийм да положи нежно ръка върху извивката на задника ѝ.

— Толкова млад — каза тя, макар че бе почти на същата възраст.

Не трепна и от докосването на Крийм. Кейт, с проблемите си около зелената карта и болния си баща, със сигурност знаеше как да пази интересите си.

— Това е всичко засега — каза Крийм и ѝ намигна, докато тя му доливаше кафе. Кейт се усмихна любезно.

Той я изпрати с поглед и изчака да влезе в кухнята. После взе телефона си и звънна на Джош Бергман.

— Илайджа? — каза Бергман. — Случило ли се е нещо?

— Не — отвърна Крийм. — Знам, че се споразумяхме да задържим известна дистанция засега. Но тъкмо разлиствам вестника и просто трябваше да те попитам дали наистина си бил толкова зает напоследък, колкото си мисля.

— А, това... — с престорено безразличие отвърна Бергман.

— Така си и мислех — каза Крийм. Джоши наистина бе качил летвата след последното си представяне. Впечатляващо.

— А ти как си, Илайджа? Мислех си за теб.

— По-добре от всякога — каза Крийм на приятеля си и това беше вярно до известна степен. Старият му живот може и да беше изпепелен, но на негово място се зараждаше нов, като феникс. — Оказа се, че съм мразил жена си през последните шестнайсет години. Просто не съм го съзнавал, докато тя не си отиде.

— А момичетата?

— Ужасно ми липсват — равнодушно отвърна Крийм. — Но междуременно се обличам както си искам, в графика ми вече няма нито едно изтощително парти и сериозно съм хвърлил око на тъмнооката ми домашна помощница.

— Имаш предвид Кейт? Добър избор — каза Бергман. Той обожаваше да слуша за сексуалния живот на Крийм и почти не си правеше труда да прикрива този факт. Какво те спира?

— Нищо, предполагам отвърна Крийм. — Но... Джош, виж какво. Нека ти кажа още нещо. Искам да знаеш колко много те ценя. Колко много съм те ценил през цялото това време.

— Илайджа, пил ли си?

— Напълно сериозен съм — каза той. — Мисля, че ти си единственият истински приятел, когото някога съм имал.

— Добре, хубаво — отвърна Бергман. — Тогава ми позволи да слушам, докато оправяш прислужницата.

Крийм се изсмя. Двамата умееха да се забавляват, несъмнено.

— Време е да затварям, Джош. Благодаря ти, че съсипа момента.

— Само не забравяй — топката е в твоето поле — каза Бергман.

— Да, разбира се — отвърна Крийм. — Нямам търпение.
Той затвори телефона, взе малкото назъбено ножче от масата и се запъти към кухнята.

20.

Кейт миеше чинии, когато той влезе.

— Мога ли да ви помогна с нещо, доктор Крийм? — попита тя.

— Не, не, добре съм — каза той и застана до мивката. Просто забравих да ти кажа, че можеш да вземеш каквото поискаш от дрешника на Миранда горе. Мисля, че сте еднакъв размер.

— Много мило. Благодаря — отвърна тя.

— Освен това вече наистина няма нужда да носиш униформа — добави той и кимна към сиво-бялата ѝ престилка. — Това бе изискване на Миранда, не мое.

Кейт продължи да мие чашата, но се усмихна красиво. За момиче, което очевидно нямаше никакви пластични корекции, беше забележителен екземпляр.

— Как изобщо успяваш да свършиш някаква работа, докато носиш това? — попита Крийм. После прокара пръст по подгъва на униформата, а палецът му докосна бедрото ѝ. Изглежда ми ужасно неудобно.

— Не знам — каза тя със сведен надолу поглед.

— Мисля, че ще ти бъде много по-удобно... — Крийм вдигна ножа в ръката си към бялата якичка на тила ѝ — ... така.

Той хвана плата между пръстите си, прокара острието надолу и разпори дрехата до подгъва.

Тя изписка и рязко изпъна гръб. Крийм също.

— Всичко е наред — каза. — Аз съм хирург. В добри ръце си.

Тя се засмя напрегнато, но същевременно се притисна към него и раздвижи задника си. Желаше го, нали? Разбира се, че го желаше. Та той бе доктор Илайджа Крийм. Имаше толкова много неща, които би могъл да направи за нея.

И с нея.

Крийм протегна ръка и срязва тънката материя на бикините ѝ. Не беше същото като да режеш истинска плът, но си имаше своя чар. Освен това точно сега животът му бе достатъчно сложен. Не можеше

да си позволи да премахне собствената си прислужница. Как беше онзи израз — не режи клона, на който седиш?

Вместо това той я наведе над мивката, докато топлата вода все още течеше, и проникна в нея.

— Отпусни се — каза ѝ. — Ще ти бъде хубаво.

Той отново вдигна ръка и плъзна върха на ножа надолу по голия ѝ гръб. Със съвсем лек натиск, колкото да изстърже няколко кожни клетки, острието остави след себе си тънка бяла линия, като миниатюрна следа от тебешир.

Тя потръпна — или ѝ харесваше, или демонстрираше някакви убийствено добри актьорски умения. На Крийм му беше все едно кое от двете.

Скоро след това изгуби желание. Разпорената униформа и гледката на момичето, наведено над мивката с мокри кичури коса от течащия кран, бяха достатъчни да го отблъснат. Но после, когато за миг си представи как ножът потъва в плътта ѝ, Крийм бързо прехвърли критичната точка и вече нямаше връщане назад.

Напред и нагоре.

Фойерверки и всичко останало.

Когато свърши, изпрати малката Кейти горе да си избере нещо за обличане. Дори я освободи от работа за остатъка от деня и ѝ даде пачка банкноти за харчене.

— Благодаря, доктор Крийм — каза тя със странния си старомоден акцент. — Много благодаря.

— Не, аз ти благодаря — отвърна той. — Какъв чудесен начин да започнеш деня.

Момичето побърза да си тръгне, а той се усмихна. Нека се забавлява засега.

До края на седмицата щеше да си търси друга работа.

21.

Срещата на Крийм с неговия адвокат по наказателно право бе насрочена за девет и половина същата сутрин. Той се появи в кантората „Шуман и Пейс“ на Ел стрийт малко след десет.

— Илайджа — каза Бил Шуман и заобиколи бюрото си, за да се здрависа с него. Изчака няколко секунди, за да даде възможност на Крийм да се извини за закъснението си, но Крийм само кимна. Вероятно щяха да го таксуват и за изгубеното време, така или иначе.

— Заповядай, седни — покани го адвокатът.

— Не бих отказал.

Той се настани на тапицирания с туид диван до вратата, вместо на кожения офис стол до бюрото на Шуман. Адвокатът изглеждаше леко объркан, но не каза нищо, а седна обратно на мястото си и започна да разлиства папката пред себе си.

— Каж ми го направо, докторе. Колко живот ми остава? — попита Крийм.

— В добро настроение си — каза Шуман.

— Току-що правих секс, ако те интересува.

Адвокатът му го погледна с изражение на границата между обидата и завистта. Поглед на мъж, комуто рядко се удаваше подобна възможност.

— Както и да е — продължи Шуман, — работим по въпроса. Лу Каръл пристига от Ню Йорк като втори адвокат, а аз вече съм уговорил двамата най-добри съдебни консултанти за това дело.

— Добре, хубаво — отвърна Крийм. — Много ли имаме за обсъждане? — Сега, когато Джоши бе хвърлил ръкавицата с такава решителност, имаше много по-интересни неща, за които да мисли.

— Ами... да — каза Шуман. — Разбира се. Илайджа, трябва да се концентрираш. Ако искаш да получиш защита, равностойна на парите, които плащаш...

— При осемстотин двама и пет долара на час, не знам дали това е възможно — отбеляза Крийм.

Шуман повиши глас:

— ... ще се наложи да присъстваш. И нямам предвид само физически. Сега... това обвинение в сводничество е обречено на провал, но аз искам да поговорим за обвинението в порнография. Точно там нещата започват да стават доста по-лепкави.

Крийм искаше да вметне „буквално“, но реши да държи езика си зад зъбите.

— Най-лошият сценарий би бил ефективна присъда — каза Шуман. — Пет години за притежание или до петнайсет, ако областният прокурор заговори за дистрибуция. Следиш ли ми мисълта?

— Кога очакваш да насрочат делото? — попита Крийм. Първият му сериозен въпрос.

— Четвърти юни — отвърна Шуман, — освен ако не успее да склоня прокурора за нещо по-апетитно.

— Като например?

— Ами например споразумение за признаване на вина срещу по-лека присъда.

— Не — каза Крийм.

— Илайджа, поне изслушай възможностите...

— Не. — Крийм стана и отиде до прозореца. — Няма да приема споразумение. Ще чакам делото. Ти просто си върши проклетата работа.

— Аз *върша* проклетата си работа — отвърна Шуман, проявявайки характер за пръв път досега. — Не разбирам. Защо не...

Той внезапно замълча и наведе глава.

— Майчице мила... моля те, не ми казвай, че...

Шуман се изправи и застана до Крийм, който стоеше загледан в трафика по Ел стрийт. Когато отново заговори, го стори с ненужен шепот.

— Илайджа, моля те, кажи ми, че не планираш да извършиш някоя глупост, като например да напуснеш страната. Поне толкова ми кажи, моля те.

Крийм отново се усмихна и погледна Шуман изпитателно. Може би този силно стресиран човечец бе по-умен, отколкото изглеждаше.

— И защо ми е да го правя. Бил? Най-добрият адвокат в града работи за мен.

22.

Следобед, на брифинга на отдел „Тежки престъпления“, старши полицай Хайзенга взе думата и ни уведоми, че ръководството одобрява всички молби за извънредна работа до второ нареждане.

Последва взрив от аплодисменти — полицаите често работят в извънработно време, когато нещата станат напрегнати, каквито бяха напоследък. Но разбира се, по-добре е това да влиза в работното време.

— Нека предположа — измърмори някой зад мен. — „Ал Айла“.

Само няколко месеца по-рано Вашингтон понесе няколко тежки удара от терористична организация, базирана в Саудитска Арабия, известна още като „Семейството“. Както кметът, така и началникът на полицията понесоха множество упреци за лоша организация и бавни реакции по време на кризисната ситуация.

Единствената положителна последица от всичко това несъмнено бе фактът, че вече разполагахме с ресурси, които улесняваха работата ни. Патрулните екипи около Джорджтаун се удвоиха през деня, а нощем, ако се наложеше, се утрояваха. Бе създадена специална „гореща“ телефонна линия за сигнали на граждани, а кварталните ни информатори бяха на улицата всеки ден.

Част от това със сигурност разширяваше обсега на разследването, но същевременно предизвикваше неизбежната обществена критика, която получавахме, независимо от положените усилия.

Всяко от трите убийства вече имаше назначен главен детектив, който ръководеше пълен екип от следователи. Аз щях да снова между трите, заедно с всички служители, които при нужда бих могъл да измъкна от различните участъци. Хайзенга се радваше, че работех със Сампсън по издирването на бебето Райли, тъй като „Тежки престъпления“ в момента изнемогнаха. Казано накратко — докато тези три случая бяха събрани заедно под един чадър, аз бях човекът, който държеше чадъра.

Когато Хайзенга ми преотстъпи подиума, започнах със снимките на трите жертви от моргата, които показах на аудиторията върху

екрана на стената. Не бяха приятна гледка, но моята цел в момента бе да очертая границите между отделните случаи.

— Това са официалните снимки в хронологичен ред, от ляво надясно — казах аз на всички присъстващи. — Аутопсията поставя смъртта на Кори Смит двайсет и четири часа след тази на Елизабет Райли и четиресет часа след тази на Дарси Викърс.

Някои от присъстващите започнаха да си водят записки. Други просто гледаха и слушаха, попивайки подробностите, както обикновено правя и аз самият.

— Извън въпроса с момента на смъртта — продължих аз — разполагаме с доста сходства, но предимно по двойки. Почти нищо от онова, което съм открил досега, не пресича едновременно и трите случая. Две от жертвите са били наръгани с нож например — макар че дори и тук има разлики: раните на госпожица Викърс са били фатални, докато при господин Смит това се е случило след настъпването на смъртта. И в двата случая е използвано тясно острие, но не едно и също. Две от тези жертви са жени. Две са били открити в Джорджтаун, макар че не знаем със сигурност откъде точно Смит е бил хвърлен в реката, така че първоначалното местопрестъпление остава в неизвестност.

Началникът на нашия клон от отдел „Убийства“, Франк Салазар, ме прекъсна с въпрос най-вероятно *въпроса*, който всички си задаваха.

— Алекс, знам, че все още сме в сферата на хипотезите, но каква е твоята най-груба хипотеза? Колко извършители предполагаш, че търсим?

Замислих се за секунда. Краткият отговор бе: „Ще ми се да знаех, по дяволите!“.

— Ето къде е проблемът — казах. — В момента няма сценарий, който да не оборва логиката или поне вероятните възможности. Никога досега не сме имали подобен случай от гледна точка на географията и времевата рамка. Но ако трябва да отговоря, бих казал, че почти изключвам вероятността убиецът да е един. По-големият въпрос, който си задавам, е дали нашите извършители действат независимо един от друг, или не.

Аудиторията изглеждаше разочарована. Хората както вътре, така и извън управлението — с нетърпение очакваха отговори. Но при

оскъдната информация, с която разполагахме, все още действахме на сляпо и с трите убийства.

Междувременно, докато говорех, усетих как телефонът ми вибрира — веднъж, два пъти, трети път в бърза последователност. Веднага щом Хайзенга пое част от въпросите, извадих телефона си и проверих съобщенията. Всичките бяха от Сампсън — две гласови и едно текстово. Приех го като добър знак.

Тъй като все още бях в съвещателната зала, първо проверих текстовото съобщение и естествено, беше точно това, на което се надявах.

Алекс — вързопът е намерен. Обади ми се.
Незабавно.

23.

Още на другата сутрин двамата със Сампсън хванахме първия полет от Вашингтон за Савана, Джорджия.

Бебето на Елизабет Райли бе открито преди три дни, новородено и самичко, в бунгало под наем в северния край на природния резерват „Окефеноки“. Ако я нямаше CODIS, националната Обединена система за ДНК данни, това малко момиченце щеше да бъде погълнато от системата и дадено за осиновяване, и вероятно никога нямаше да бъде идентифицирано. Но сега, веднага след излизането на пробата ѝ онлайн, бе само въпрос на време Сампсън да открие съвпадение с Елизабет Райли. При наличието на ДНК това означаваше стопроцентова сигурност, че детето бе нейно.

Джо Кътлър, помощник-шериф от окръг Чарлтън, ни посрещна на входа на „Оки-Доки бунгала и къмпинг“. Вътре имаше дузина къщички под наем, разпръснати върху парцел от трийсет акра, а Кътлър ни разказа историята накратко, докато пътувахме към въпросното бунгало. Дори не бях сигурен какво точно се надявах да открия там — просто нещичко, което да ни подсказва какво се бе случило с това клето момиче.

— Аз бях този, който прие обаждането — каза ни Кътлър. — Когато пристигнах, тази бобена шушулка беше повита в хавлиена кърпа и си скъсваше дробовете от рев. Едва ли е била на повече от няколко часа, но ние веднага я откарахме до Интензивното отделение за новородени в „Чарлтън Мемориал“, където я прегледаха и всичко се оказа наред. Но не благодарение на онзи, който я е зарязал тук, разбира се.

— И не знаете кой е подал обаждането? — попитах.

— Анонимно обаждане — каза той. — Но аз бих заложил на майката. Вероятно някоя ученичка, която не е имала смелостта да признае, че е забременяла.

Може би, помислих си. Кътлър очевидно имаше собствено мнение за случилото се тук, но аз се стараех да разсъждавам непредубедено, докато пътувахме през гората към бунгалото.

Накрая излязохме на сечище, където стърчеше самотно дървено бунгало. Зад него се извисяваха няколко огромни дъбови дървета, обрасли в кудзу^[1]. Гората наоколо бе доста гъста и ако наблизко имаше други постройки, те изобщо не се виждаха.

Бунгалото се водеше „люксово“, а луксът се изразяваше единствено в това, че имаше вътрешна баня с тоалетна и се предлагаша чаршафи. И все пак Елизабет теоретично би могла да разполага с всичко необходимо, за да роди бебето си тук, в това число и пълно уединение.

Кътлър спря пред входната врата, за да ни покаже няколко вдлъбнатини около разбитата желязна обла дръжка.

— Тя всъщност не е плащала наем — каза. — Просто се е нанесла. В уебстраницата има информация за свободните бунгала, така че не би било трудно да се разбере кое ще е празно.

Вътре бе слънчево, чисто и семпло. Дървен под от чворести борови дъски, класическа фермерска маса от същия материал, малка кухничка, двойно легло под таванския прозорец. Върху лавицата за книги в ъгъла имаше две-три кутии с настолни игри и няколко изоставени книги с меки корици — Дийн Кунц, Патриша Корнуел, Стив Ларшон. И нищо, което да подсказва какво всъщност се бе случило тук.

Опитах се да си представя сцената. Елизабет сама ли бе поставила до леглото стойката за собствената си интравенозна система? Веднага ли си бе инжектирала питоцина? Колко дълго бе продължило раждането?

Сигурно е била ужасно уплашена, но това можеше да означава само едно — че нещо още по-ужасно я е мотивирало да измине всичкия този път и да дойде чак тук.

Нещо — или някой. Бащата? Убиецът?

Или бащата и убиецът бяха един и същ човек? Нямах доказателство, но това бе версията, която ми изглеждаше най-правдоподобна, докато двамата с Джон надничавме наоколо, опитвайки се да съберем частите на този неразгадаем ребус.

— Нека ви кажа още нещо — обади се Кътлър от вратата. — Отчасти се надявам бащата на бебето да не се появи никога. Мога да си представя що за стока е, имайки предвид майката. Не, сериозно...

какво си е въобразявало това момиче, по дяволите? Ето това искам да разбера.

Не казах нищо, но вече започвах да си мисля, че идвайки тук, Елизабет Райли може би просто се бе опитвала да спаси живота на дъщеря си.

И макар и на косъм, бе успяла.

[1] Многогодишно бързо растящо растение. — Б.пр. ↑

24.

Шелман Блъф, на около два часа северно от „Окефеноки“, е рибарско градче в низините на Джорджия, с приливно-отливни мочурища по целия бряг, ако човек изобщо си направи труда да стигне толкова далеч. На картата целият район изглежда като лабиринт от притоци, вливащи се в пролива Сапело, който пък се влива направо в Атлантическия океан.

Лесно намерихме дома на Томи и Джанет Райли — малка наколна къща с изглед към пешеходната алея на задънена уличка в селото. Тук бе израснала Елизабет Райли, а сега вероятно тук щеше да расте и дъщеря ѝ.

Когато излязохме от колата, навън беше трийсет градуса. Нищо необичайно за Джорджия, но доста повече от температурите във Вашингтон. Изпод сакото и вратовръзката ми се лееше пот.

Долу до водата стоеше жена на възраст. Носеше широка бяла рокля, а по гърба ѝ се спускаше дълга прошарена плитка. Когато се обърна, видях в ръцете ѝ малък вързоп. Двамата с Джон свърнахме встрани от автомобилната алея и тръгнахме към нея. Пресрещнахме я на миниатюрната пожълтяла морава в задната част на къщата.

— Високи сте във Вашингтон, а? — каза тя и проточи врат, особено към Сампсън, който е над два метра. Вече бяхме говорили по телефона и нямаше нужда от допълнително представяне. — Предполагам, че сте огладнели след пътя, момчета.

— Добре сме, госпожо, благодаря — отвърна Сампсън. — Имате си достатъчно работа, както изглежда.

Госпожа Райли грейна и се обърна да ни покаже миниатюрното момиченце. Бебето Райли, както бях свикнал да го наричам.

— Това е Ребека — каза тя. — Нашето дете чудо.

Бебето кротко спеше, увито в тънко розово одеяло. И нейното лице бе порозовяло от горещината, а косата ѝ имаше същия пясъчнорус цвят като на покойната ѝ майка. Лично аз изпитвах истинско чувство на облекчение само докато я гледах, след цялото

издирване и безпокойство какво би могло да се е случило с нея. Подозирах, че Сампсън изпитваше същото.

Вътре се запознахме с Томи Райли, който изглеждаше в началото на шейсетте, като съпругата си. Не можех да си представя усещането да се грижиш за новородено на тази възраст, но неговото лице грейна по същия начин, когато пое Ребека в ръцете си. Веднага ми стана ясно, че тези хора вече обожаваха своята правнучка. Може би точно затова изглеждаха толкова спокойни въпреки обстоятелствата.

Веднага щом се настанихме около кухненската маса, започнах с един от важните въпроси.

— Господин и госпожо Райли, не искам да ви тревожа — казах, — но се налага да ви попитам. На този етап обмисляли ли сте преместване или дори временно настаняване на Ребека в детски дом до изясняване на ситуацията?

— Имате предвид, докато открият кой е убил нашата Лизи? — попита господин Райли.

— Точно така отвърнах. — Просто като предпазна мярка.

— Вижте, тук не е Вашингтон, детективе — каза той, докато нежно подрусваше бебето на рамото си. — Не искам да изглеждам наивен, но градчето ни е доста спокойно. И в този смисъл... е, нека просто кажа, че съм твърд привърженик на Втората поправка^[1]. Смятам, че всичко ще бъде наред.

— Но оценяваме загрижеността ви — добави госпожа Райли.

Кимнах и замълчах, преди да отговоря. Можех да си представя колко травмиращо преживяване би била раздялата им с Ребека дори за малко при тези обстоятелства.

— А какво ще кажете, ако говорим с шерифа ви да назначи патрул пред дома ви? — попитах. — Само нощем, поне докато узнаем малко повече. Ще се чувствам много по-добре, ако заложим на предпазливостта.

— За доброто на Ребека — добави Сампсън.

Семейство Райли отново се спогледаха през масата. Без да казват и дума, те сякаш постигаха някакво безмълвно споразумение, както се случва при някои дългогодишни двойки.

— Направете каквото прецените — каза господин Райли. — Аз продължавам да смятам, че само ще изгубите времето на Ърл, но все пак няма да го прогоня. Как ви звучи това?

Щом приключихме с този въпрос, вече можем да преминем на темата за самата Елизабет.

— Знам, че сигурно вече са ви питали — каза Сампсън, но има ли някакви хора във Вашингтон, с които би трябвало да поговорим? Някакви приятели или интимни партньори, за които Елизабет да е споменавала? Или пък някой, който би могъл да храни лоши чувства към нея?

Господин Райли поклати глава и отиде да сложи Ребека в бебешката кошара до прозореца.

— Не мисля, че Лизи е имала много приятели там — каза той. — Надявахме се, че Вашингтон ще ѝ даде шанса да разпери криле... такива неща... но тя така и не успя да свикне с него. Нито с града, нито с хората.

— Имаше едно момче — намеси се госпожа Райли. — Подозирам, че той е таткото, а може би дори и... — Тя замълча, опитвайки се да намери подходящи думи. — Може би онзи, когото търсите. Но честно казано, нямам представа дали е така.

Сампсън извади бележник и химикалка.

— Знаете ли как се казва? — попита.

— Ръсел — отвърна тя, а Джон си го записа.

— Ръсел? Това малко име ли е, или фамилия?

— Малкото му име — уточни госпожа Райли. — Или поне така предполагам. Лизи го е споменавала само в няколко от писмата си. А после просто спря да пише за него — миналата есен, ако не се лъжа.

— Дали случайно не пазите някой от тези писма? — попитах.

Познатата усмивка отново грейна на лицето ѝ.

— О, миличък, пазя ги всичките — каза тя. — Вече никой не пише истински писма, но Лизи го правеше. Реших, че си струва да ги запазя. Почакайте мъничко. Сега ще донеса кутията ми със спомени от Лизи.

[1] Втората поправка към Конституцията на САЩ е относно правото за носене на оръжие. — Б.пр. ↑

25.

През следващия час двамата със Сампсън седяхме на задната веранда в дома на семейство Райли и разглеждахме съдържанието на стара кутия от палисандрово дърво, пълна с картички и писма, които Елизабет бе изпращала на баба си и дядо си по време на двете си години във Вашингтон. Подредихме ги хронологично според клеймата на пощенските марки, а после започнахме да ги четем.

Повечето от писмата бяха писани на хартия в сиво и розово, с монограма на Елизабет в горната част. Обикновено бяха украсени със симпатични заврънтулки и рисунки в празните полета, а тя винаги ги подписваше със сърчице вместо точка на буквата *i* в името си.

Същевременно няколко от писмата бяха болезнено откровени — Елизабет пишеше за това как се е чувствала и колко трудно ѝ е било да общува с хора в града. От тази информация започнах да сглобявам образа на момиче, малко наивно във възгледите си за света, малко недорасло за възрастта си и вероятно твърде уязвимо за хищници.

Колкото до лицето Ръсел, първото му споменаване бе забутано по средата на дълго писмо от април предишната година.

Искате ли да чуете нещо забавно? Онзи ден се запознах с един приятен мъж — в обществената пералня, от всички възможни места!! Човек никога не знае какво да очаква, нали? Той ми говореше през цялото време, докато бях там, и дори предложи да плати за сушилнята ми. Много мил жест, но му казах: „Не, благодаря, може би някой друг път“.

А на вас двамата ще ви кажа една тайна — надявам се да ИМА някой друг път. Джентълмени не се срещат толкова често в нашата столица!!! Нещо ми подсказва, че през следващите няколко седмици дрехите ми ще бъдат от чисти по-чисти, ха-ха-ха.

Следващия път го споменаваше месец по-късно, когато пишеше на баба и дядо, че случайно е срещнала „мъжа от пералнята (който се казва Ръсел, между другото)“ и че този път е приела поканата му за вечеря. В следващото писмо разказваше как Ръсел я водил на нощна разходка с колата си, за да разглеждат забележителности. Писмото изобилстваше от незначителни подробности и не предлагаше никакви данни за въпросния Ръсел — откъде е, с какво си изкарва прехраната и кой всъщност е. Нямахме как да разбера дали Ръсел бе крил тази информация от Елизабет, или тя я бе крила от баба си и дядо си.

Онова, което разбрах обаче, бе това, че до началото на декември тя вече ги лъжеше, без да ѝ мигне окото.

Скъпи бабо и дядо.

Пиша ви, за да споделя нещо, което нямам смелост да ви кажа по телефона. Изглежда, че в крайна сметка няма да успея да си дойда за Коледа. Веднага след ваканцията имаме изпити, а аз обещах на учебната ми група, че междувременно ще се срещаме три пъти седмично.

МОЛЯ ВИ, НЕ МЕ МРАЗЕТЕ!! И дори не помисляйте да идвате тук. Коледата няма да е същата във Вашингтон, а и хотелите са ужасно скъпи. Искам просто да знаете, че ви обичам и ще ви дойда на гости, когато мога.

Изпращам ви цялата си любов.

Лизи

Писмото бе с дата 11 декември, или цели осем дни след като Елизабет бе напуснала училището за медицински сестри. А и тогава би трябвало да е била бременна в петия месец — твърде късно да го прикрие.

Елизабет така и не бе успяла да се върне у дома. Последното ѝ писмо бе картичка по случай рождения ден на Томи в края на март, където пишеше за лекции, които със сигурност не бе посещавала, и няколко пъти споменаваше с какво нетърпение чакала да ги види и двамата през лятото вероятно след раждането на бебето.

След като прочетохме цялата ѝ кореспонденция, бе време да си тръгваме. Не получихме всички отговори, които търсехме, но вече

имахме нов заподозрян по този случай. Веднага щом влязохме в колата и потеглихме обратно към Савана, звъннах на Бри.

Не исках да губя време за това. Точно в момента не исках да губя време за нищо. Освен това вече имахме едно изтичане на информация в пресата относно бременността на Елизабет. Не бяха останали много хора, на които можех да имам доверие за тези неща.

— Искам проверка за едно име в НИЦП — казах на Бри, докато Сампсън шофираше. НИЦП е Националният информационен център „Престъпност“ — база данни, поддържана от ФБР. Там фигурира всеки, който някога е бил арестуван, осъден или задържан в Съединените щати. Неизчерпателен за нашите цели, но добро начало. Освен това щях да прегледам пощата и телефонните регистри на Елизабет и отново да разпитам преподавателите ѝ — щях да сторя всичко възможно, за да открия следите на този неин предполагаем приятел.

— Кое е името? — попита Бри.

— Ръсел.

— Ръсел? Това малко име ли е, или фамилия?

Усмихнах се, макар да не ми беше весело.

— Малко име, предполагам, но трябва да пробваме и двата начина.

— Шегуваш се, нали? — каза Бри. — Знаеш ли колко досиета ще излязат?

— Ще ми се да се шегувах — отвърнах. — Ако имаме късмет, вероятно ще открием вашингтонски адрес, на който е живял през последните две години. Този мъж може би е бащата на бебето на Елизабет Райли. А може би е и човекът, който я е убил.

— Това са доста „може би“ — каза тя.

— Знам, така е — отвърнах.

Но на този етап „може би“ бе по-добре от нищо.

26.

Илайджа Крийм взе малка четка с конски косъм от бюрото си и добави няколко точки червеникавокафяв пигмент към най-новата си маска. Самите маски идваха напълно готови от производителя в Арканзас, но той държеше да добави към тях нещичко по свой вкус. Нелош начин да прекара петъчната вечер всъщност, имайки предвид удоволствието, което това щеше да му донесе в дългосрочен план. Колкото по-стари и по-грозни успееше да направи тези лица — или иначе казано, колкото по-невидими на улицата, — толкова по-добре.

Телефонът в джоба му звънна, но той не му обърна внимание. Имаше много малко хора, с които му се говореше напоследък, а още по-малко бяха отрепките, които изобщо си правеха труда да му се обадят — адвокати, кредитори и все по-рядко някой репортер, търсец различна гледна точка за неговия почти забравен скандал.

Вместо това нанесе тънък слой лепило над горната устна на маската, а после внимателно залепи изкуствения мустак. После, когато изсъхна напълно, го прошари в сребристосиво, за да пасва с перуката.

И чак когато телефонът започна да звъни за втори път, Крийм се сети да провери изписаното на екрана име.

Беше Джош Бергман. Разбира се. А уж щяха да спазват дистанция.

— Джош — каза той. — На какво дължа това съмнително удоволствие?

— Здравейте, доктор Крийм. Обажда се Джошуа Бергман. Как сте днес?

Звучеше сковано и неестествено жизнерадостно.

— О — каза Крийм. Да разбирам ли, че не си сам?

— Добре, много добре. Радвам се да го чуя. Вижте, тук при мен, в кабинета ми, има една млада дама. Обмислям да ѝ предложи договор с агенцията, но преди това бих искал да направя бърза консултация с вас — каза Бергман. — Ако имате възможност, разбира се. Знам, че е малко късно.

Крийм се ухили широко и усети как пулсът му се ускорява.

Тези консултации не бяха нещо ново. През последните няколко години бе спечелил над милион и половина благодарение на Бергман, в това число и няколко „кандидатки“, които се озоваха в леглото му.

Но това бе преди. Сега бе сега. А междувременно *всичко* се бе променило.

Джош вече не просто вдигаше собствената си летва, нали? Той се опитваше да вдигне и тази на Крийм. Или пък гореше от нетърпение да забърза нещата и отново да върне топката в собственото си поле. Всъщност причината нямаше значение. По-важното бе това, че Бергман отлично знаеше какво точно харесваше Крийм.

— Каква изненада — каза Крийм. — Да разбирам ли, че е точният тип?

— Да, да, има много потенциал — нехайно отвърна Бергман. — Почти перфектна всъщност. Но това е по вашата част, нали така, докторе? Какво ще кажете, ако наминем към домашния ви кабинет около осем?

Ето го. *Tour de salaud*. Подлият номер на Джош.

— Разбирам — каза Крийм. — Искаш да си тук, когато се случи. Това какво е, твоята комисиона?

Бергман се засмя.

— Ето затова обичам да работя с теб, Илайджа. Познаваш ме толкова добре. — И тогава той сякаш постави длан върху слушалката и се обърна към момичето. — Доктор Крийм казва, че няма търпение да се запознае с теб, миличка.

Великолепно изпълнение, наистина. Малцина в модния свят успяваха да внушат доверие така, както го умееха обратните мъже — а кой друг, ако не Джош Бергман, би могъл да играе роля на първа приятелка с тези туигита, а в следващия момент да ги предлага някому за забавление?

Крийм погледна часовника си. Беше малко след седем.

— Нека да е осем и половина — каза. — И не паркирай на улицата. Ще оставя гаража отворен. И още нещо... Джош?

— Да?

— Щом ще я водиш тук, ще се наложи и да я разкараш. Аз няма да се занимавам с това — каза Крийм. — Разбрахме ли се?

— Идеално — отвърна Бергман. — Приятно ми беше да си побъбрим, докторе. Ще се видим скоро.

27.

Точно в осем и половина отекна електронният звън в чакалнята на долния стаж. Бергман почти винаги бе педантично точен и тази вечер не правеше изключение. Когато Крийм отвори вратата, отпред стоеше Бергман с изваяна като статуя блондинка, увиснала на лакътя му.

Носеше семпло едноцветно сако върху бяла риза с отворена яка. Неговата „униформа“, както я наричаше. Младата жена носеше МЧР — онзи вид Малка Черна Рокля, която казваше: „Аз съм сериозен модел, но нямам нищо против да те задоволя с ръка един-два пъти, докато се изкачвам към върха“.

— Е, бях ли прав? — попита Джош.

— Напълно — отвърна Крийм и ги покани да влязат. Прекрасно момиче сте, госпожице...?

— Лариса Суенсън, доктор Илайджа Крийм — представи ги Бергман, докато шареше с поглед из стаята. — Дали не ти се намира нещо за пиене тук, Илайджа?

— Благодаря ви, че се съгласихте да ме приемете — каза момичето. Усети топлата ѝ ръка в неговата и меката като кадифе кожа. — Господин Бергман твърди, че вие сте най-добрият.

— Господин Бергман е умен човек — отвърна Крийм и я погледна право в очите. — Джошуа, провери бюфета в мултимедийната зала в дъното на коридора.

Вече не помнеше името на момичето, но наистина я намираще перфектна. Обзе го познато усещане — пълзящият по гръбнака му адреналин, стягането на челюстите. Познато усещане, което го връщаше към живота. Беше се чувствал по същия начин през нощта на Дарси Викърс.

— Рецепционистката ми почива тази седмица — каза той на момичето. — По-късно ще оправим документацията, ако не възразявате.

— Да, да, разбира се — отвърна Бергман вместо нея, докато влизаше обратно в стаята с три чаши в едната ръка и кристална гарафа

в другата. — Лариса? Илайджа? По едно питие?

— Не, благодаря — любезно отвърна момичето.

— Може би след това — каза Крийм.

— Както предпочитате. — Бергман си наля два пръста и се обърна към вратата на лекарския кабинет. — Тук, предполагам, нали? Вече дори не се опитваше да прикрива вълнението си. Чувстваше се малко странно, но същевременно и в приповдигнато настроение.

— И двамата ли... ще влезете? — попита момичето. На лицето ѝ се изписа внезапна тревога, но Крийм я дари с най-добрата си професионална усмивка. Гаранция за успех.

— Това всъщност е в твой интерес, наистина — каза той. — Джош ще поеме плащането на всички процедури, както сигурно ти е казал. Но ако искаш да отложим консултацията, сега е моментът да ми го кажеш.

— Не — бързо отвърна момичето. — Нямам нищо против. — Звучеше така, сякаш искаше да убеди най-вече себе си. Висша форма на сляпа амбиция!

— Сигурна ли си? — попита Крийм, по скоро за забавление, отколкото от любезност. Той вече знаеше, че му е в кърпа вързана.

След няколко минути и тримата бяха в лекарския кабинет. Когато момичето излезе от съблекалнята, облечено в тънка синя болнична роба, Крийм стоеше и чакаше с клип борд в ръка, а Джош нетърпеливо наблюдаваше от стола на колелца в ъгъла.

— Е — каза Крийм и погледна към празния формуляр пред себе си. — Някакви идеи?

— Уголемяване на гърдите със сигурност — обади се Бергман. — Искам да дам на Лариса възможност да бъде ангажирана за фотосесии, модни ревюта, списания, всичко. Нали, миличка?

— Разбира се — отвърна момичето с поредната решителна усмивка.

Крийм остави клипборда зад нея и извади от джоба си показалка от неръждаема стомана.

— Добре, сега се изправи хубаво и постави ръце на хълбоците си — каза той, развърза робата ѝ и отстъпи назад, за да я огледа, влязъл напълно в ролята си.

— Добра симетрия. Чудесна еластичност на кожата — каза. — Онова, което наистина се налага да направя, е един малък разрез сто

тук.

Той използва показалката, за да посочи мястото под гърдата на момичето. Не за момичето обаче. За Бергман. Джош бе така любезен да организира тази симпатична домашна доставка. Заслужаваше си едно добро представление.

— Ето тук бих желал да направя разреза. Виждаш ли? — каза Крийм.

— Виждам — отвърна Бергман. Момичето само кимна.

— Но нека не си поставяме граници — продължи Крийм. — Да продължава ли?

— Задължително — каза Бергман и си наля още едно питие. — Кажи ми какво е мнението ти, Илайджа.

Крийм отстъпи встрани и притисна върха на показалката към добре оформените странични коремни мускули на момичето.

— Да речем, че искаме да направим леко прибиране на коремчето — каза той. — В такъв случай бих могъл да пробвам да вляза тук, а може би дори тук... — Той притисна коремните мускули под пъпа ѝ. Там имаше по-голямо съпротивление, но това означаваше по-голяма отплата, по-голямо противодействие, когато острието на ножа потънеше там. — Нещо такова? — каза Крийм, привидно към момичето, но от ново му отговори Бергман.

— Да — каза той малко по-тихо от преди. — Нещо такова.

— А какво ще кажеш за бедрата? — продължи Крийм и насочи вниманието си надолу. — Няма да е прекалено, ако ги намалим мъничко. — Той плъзна показалката по пояския мускул и спря точно над бедрената артерия. Любимата му. — Ето тук бих искал да срежа. Точно тук.

— М-хм — каза Бергман. Момичето примигна няколко пъти. Вече изглеждаше смутена, което бе нормално на този етап.

— Трябва само да си запиша някои неща — каза Крийм и отново кимна към робата. — Можеш да се загърнеш, Джъстийн.

— Лариса — поправи го тя.

— Да. Съжалявам. Просто... толкова много приличаш на дъщеря ми. Почти като близначки сте.

Той остави показалката настрана и пристъпи към клипборда, оставен на плота зад нея. Там отвори едно чекмедже и извади нож номер осемнайсет. Идеален за дълбоки разрези, а изработената по

поръчка дръжка създаваше усещането, че е продължение на собствената му ръка.

Може би трябваше да използва същия евтин нож за пържоли като предишния път. Знаеше го. Всъщност той бе точно тук, в чекмеджето, където го бе оставил преди половин час. Но с кожа като на момичето това би било кощунство, все едно да използваш бензинов трион за порцелан.

След това просто щеше да поправи работата си мъничко, за да прикрие следите си.

— Е, как мислиш, Джош? — обърна се Крийм към приятеля си. — Чу ли достатъчно, или да продължавам?

— Продължавай — незабавно отвърна Бергман. Очите му бяха вперени в скалпела, който доктор Крийм държеше в ръката си. Вече седеше абсолютно неподвижен, а гласът му звучеше като дрезгав шепот. — За бога, Илайджа. Продължавай. Моля те.

— Ти имаш ли нещо против да продължим, Джъстийн? — попита Крийм.

— Ъм... Лариса — повтори момичето.

— Шшш... — каза ѝ Крийм. — Няма значение, Джъстийн. Просто стой и не шавай, бъди добро момиче. Ще приключим, преди да си усетила.

28.

Когато всичко приключи, Крийм и Бергман с лекота опаковаха момичето и го подготвиха за извозване. Използваха латексови ръкавици и сгъваема носилка от бял найлон, за да я придвижат по коридора, по най-прекия път към гаража, а оттам в багажника на Бергман.

Точно като пролетната ваканция през 1988-а, помисли си Крийм. Един от онези приятни мигове във времето, където не важаха нормалните правила на света.

Не че им беше по-добре тогава, с техните скапани коли и четирицифрени суми в банковите сметки, когато обикаляха Форт Лодърдейл в търсене на забавление. Но времената тогава наистина бяха златни.

— Кое е по-добро от златото? — попита Крийм.

— Платината, предполагам — отвърна Бергман. — Защо?

— Моменти като този, Джош. Това са нашите платинени дни.

Той вдигна чашата си за тост. Стояха облежани на капака на аудито на Бергман и пиеха шестнайсетгодишен бърбън „Хърш Ризърв“, а Крийм се наслаждаваше и на пура.

— Ще пия за това — каза Бергман.

— Ти би пил за всичко — отвърна Крийм, а приятелят му сви рамене, неспособен да отрече истината. — Какво ще правиш с нея всъщност?

— Рок Крийк Парк — каза той. — Знам едно място.

Крийм изтръска пепелта от своята „Ромео и Жулиета“ и проследи с поглед как пада като сняг върху бетонния под на гаража. Чувстваше се спокоен и умиротворен, изобщо не беше напрегнат като Джош. Доставяше му удоволствие да вижда Бергман толкова щастлив, но в същото време изпитваше лека тревожност от факта, че той видимо се наслаждаваше на това. Почти твърде много, ако съществуваше такова понятие.

— Просто внимавай — каза Крийм. — Вече не сме на двайсет и две, Джош. По-добри сме оттогава.

— Винаги внимавам — отвърна Бергман.

— Не — каза Крийм. — Не, не внимаваш.

— Вярно е — каза Бергман и двамата се засмяха. — Но сега ще внимавам, Илайджа. Казвам го с ръка на сърцето. Започнахме това заедно и когато му дойде времето, ще го приключим заедно. Обещавам.

Крийм не беше съвсем сигурен какво точно имаше предвид Бергман. Може би говореше бърбънът. Или може би не означаваше абсолютно нищо. Но той реши да не задълбава поради лични причини. В подходящ момент отново щеше да повдигне въпроса.

Междувременно довърши питието си и се изправи, за да даде знак на Джош, че е време да тръгва. Беше уморен. Искаше да си легне.

Тази нощ щеше да спи като бебе.

29.

Когато телефонът у дома звънне в два сутринта, шансът някой да е мъртъв, се увеличава многократно. Единственият въпрос е чий телефон — моят или на Бри. Тя е в сектор „Престъпления, свързани с насилие“ на Главното полицейско управление, а аз — в „Тежки престъпления“.

В тази конкретна нощ събуждащото обаждане идваше от моята страна на леглото. Старши полицай Хайзенга ме запозна с подробностите още преди да съм се събудил напълно. Имахме още един труп, този път в Рок Крийк Парк. Жена. Бяла. Множество прободни рани. Отрязана коса.

Поредната Дарси Викърс.

— Веднага тръгвам — казах аз на Хайзенга и станах от леглото със свит стомах. Ако това убийство бе такова, каквото изглеждаше, вече имахме свършено нов аспект на един и бездруго заплетен случай.

Когато тръгнах надолу по стълбите няколко минути по-късно, с изненада видях в коридора отблясъците, които телевизорът хвърляше от всекидневната. Нана си имаше телевизор в спалнята, а всички деца, доколкото ми бе известно, спяха.

Влязох в дневната и открих Ава, заспала на дивана. Беше клюмнала в седнало положение, с дистанционно в ръка и наведена напред глава. Все още беше облечена и обута с новите велурени ботуши, които Бри съвсем наскоро й бе купила.

Или може би отново се бе облякла. Нима се бе измъкнала тайно навън през нощта?

— Ава, трябва да отидеш да си легнеш — казах аз и сложих ръка на рамото й, откъм гърба.

Тя не помръдна.

— Ава? — Заобиколих дивана и я разтърсих. — Ава! — Тогава тя се размърда, но едва-едва. Повдигна леко клепачи и ме погледна така, сякаш не ме познаваше.

— К'во ста'а? — попита тя почти неразбираемо.

— Ава, надрусана ли си? — тревожно попитах аз. Когато включих лампата до дивана, тя вдигна ръка, за да прикрие лицето си. — Давай да видя очите ти.

— Не съм надрусана — отвърна тя и се обърна настрана.

Ала аз нямах време за игрички. Седнах до нея, улових я за раменете и я обърнах към себе си.

— Погледни ме — казах. — Веднага.

Очите ѝ не бяха кървясали, както очаквах, но зениците ѝ изглеждаха малки, което може би беше още по-лошо.

— Ава, какво си взела? — попитах.

— Нищо.

— Окси ли? Или нещо друго?

Оксиконтинът е скъп, но има и много евтини — и по-опасни — имитации на наркотици, които се разпространяват навсякъде. Ава бе на четиринайсет — достатъчно голяма, за да си набави всякакви забранени субстанции на улицата, особено с минало като нейното. Малкото нейни приятели, за които знаех, бяха улични хлапета, с които преди се е мотаела около „Сюърд Скуеър“. Там ли бе ходила тази нощ?

— Какво става тук? — попита Нана, която внезапно изникна от коридора. Нейната стая е на първия етаж, освен това спи по-леко от всеки друг на този свят.

Ава се изскубна от мен и седна в другия край на дивана.

— Той казва, че съм направила нещо, което не съм. Защо винаги трябва да си мисли, че правя нещо лошо, дявол да го вземе?

— Мери си приказките — каза Нана. Тя се настани помежду ни и се обърна с лице към Ава. — Какво е това, което не си направила, миличка?

— Той дрънка, че съм надрусана, но аз не съм.

— Той казва — поправи я Нана, вероятно защото не можеше да си мълчи.

— А защо не си в леглото по това време? — попитах. — Излизала ли си?

— Виждаш ли? — каза Ава и ме посочи. — Той никога не е доволен от мен.

Погледнах към Нана, чувствах се повече от безпомощен. Имах ново убийство за разследване и не можех да чакам повече.

— Ще извикам Бри — казах.

— Не. Остави я да спи. Ще заведе Ава да си легне в моята стая и ще я наглеждам — отвърна тя и хвърли поглед към ключовете и вратовръзката в ръката ми. — Ти очевидно бързаш за някъде.

Нана мрази работата ми през по-голямата част от времето. Но защо ли внезапно ме завладя усещането, че в случая аз съм лошият?

— Нана... — казах.

— Просто тръгвай.

Погледнах Ава още веднъж. Дали просто беше сънена, или имаше нещо друго?

— Ще се прибера сутринта, веднага щом мога — казах. — Тогава ще поговорим за това.

Нана завъртя очи към тавана, но не отговори. Едва когато стигнах почти до входната врата, я чух да казва зад гърба ми:

— Вече е сутрин.

30.

Този път не пристигнах пръв на местопрестъплението. Освен патрулните коли, паркирани в зоната за пикник до „Бийч Драйв“ в Рок Крийк Парк, имаше и няколко автомобила без обозначения.

Действието се развиваше от другата страна на поляната, в края на гората, където водите на Рок Крийк пресичат хиляда и седемстотинте акра паркова площ. Съвсем скоро щяха да бъдат монтирани прожектори, но засега всички работеха с джобни фенери и челници.

Открих старши полицай Хайзенга подпряна на една от масичките за пикник подписваше нещо за някакъв униформен полицай и в същото време говореше по телефона.

— Да, сър, знам. Да, да, работим с пълна пара. Да, ще го направим.

Реших, че говори или с шефа на полицията, или със самия кмет. Малцина са онези, които Марги Хайзенга охотно би наричала „сър“. Тя е добър полицай, но характерът ѝ понякога пречи на работата.

— Прецакани сме, Алекс — каза тя веднага щом приключи разговора. — Можехме да разрешим случая още тази нощ и въпреки това сме прецакани. Командният център на кмета ни следи толкова изкъсо, че дъх не мога да си поема. Как изобщо са разбрали за това толкова бързо?

Риторичен въпрос, естествено. Не всички кметски администрации са еднакви, а тази конкретно имаше склонността да се намесва рано, отколкото късно. Фактът, че вече получавахме сериозна подкрепа в ресурси от градската управа, само влошаваше ситуацията. Допълнителните ресурси означаваха допълнителен контрол, отговорност и да — понякога намеса. Едно от нещата, които предпочитам да избягвам максимално чрез повече движение. Обичам да работя по случаите и да си спестявам политиката, когато е възможно.

Последвах Хайзенга в гората и надолу към коритото на рекичката, където някой бе оставил тялото.

Ерико Валенте вече бе там, заедно с Том Д'Аурия. Валенте бе главният следовател по случая с Дарси Викърс, а Д'Аурия е началник на отдел „Убийства“ в Градската полиция. Явно този случай бе вдигнал всички на крак.

В краката им лежеше жертвата — гола, по очи във водата, до самия бряг. Била е там достатъчно дълго време, за да се появят послесмъртни петна, както и яркочервено оцветяване в долните части на тялото, където гравитацията бе изтеглила кръвта след момента на смъртта.

Ако предишният случай бе показателен, тази жена също би трябвало да е изгубила доста кръв при нападението, но бързият оглед на почвата около нея не показва никакви следи от кръв. Нито пък кичури коса, макар че очевидно бе остригана почти до скалпа. Това подсказваше, че е била донесена тук от друго място.

— Имаме ли самоличност? — попитах.

Валенте поклати глава.

— Неизвестна засега. Прободни рани в гърдите, корема и горната част на бедрата.

— Точно като Дарен Викърс — казах.

— Да.

— Мамка му.

От психологична гледна точка вече имахме съвършено различен тип извършител. Това бе най-лошият ми кошмар някой, който изпитваше удоволствие от заниманието си. Първото убийство бе минало достатъчно добре, което означаваше, че липсваше мотивация да спре. Точно обратното. Статистически периодът на почивка между Дарси Викърс и тази млада жена бе много кратък. Ако извършителят все още не обмисляше следващия си ход, съвсем скоро щеше да го направи.

Освен това вече изглеждаше съвсем ясно, че нашият убиец имаше почерк. Голотата бе отклонение от случая Викърс, но физическите прилики между двете жертви бяха поразителни. Това момиче изглеждаше така, сякаш би могло да бъде дъщеря на Дарси Викърс, с бледата си бяла кожа и остатъците от руса коса, както и добре сложеното, атлетично тяло.

Замислих се за възрастния мъж от записа на охранителната камера в закрития паркинг, където бе намерена Викърс. Дали човек

като него би могъл да транспортира труп чак дотук? Може би. Това ли се бе случило наистина?

Гърбът и краката на момичето бяха покрити с кални струйки. По всяка вероятност бе оставена в горния край на насипа, търкулната надолу и зарязана там. Но имаше нещо в начина, по който дясната ѝ ръка бе протегната над главата ѝ. Изглеждаше ми съмнително неестествено.

— Това разположение естествено ли ви изглежда? — попитах останалите.

— Защо? — каза Хайзенга. — Какво имаш предвид?

Заобиколих, за да огледам по-добре, и насочих фенерчето си надолу. Ръката на момичето от тази страна бе присвита в юмрук, с изключение на показалеца, който беше изпънат. Или може би сочеше — надолу по течението.

— Колко е широк периметърът ни на този етап? — попитах.

— Само това, което виждаш — каза Валенте. Имаше неколцина експерти от отдела по криминалистика, които оглеждаха брега около нас, но никой от тях не се бе отдалечил на повече от десетина метра от трупа.

— Какво се върти в главата ти, Алекс? — попита ме Хайзенга.

— Не съм сигурен. — Може би мислех твърде много. А може би не. — Просто съм любопитен. Искаш ли да повървиш с мен?

Двамата с Хайзенга оставихме Валенте и Д'Аурия с момичето и тръгнахме по течението на рекичката.

Не ни отне дълго. След трийсетина метра стигнахме до плитка извивка и лъчът от фенера ми попадна на нещо точно пред нас.

Още едно тяло, внезапно осъзнах аз. Прониза ме ледена тръпка от ужас. С какво си имахме работа, по дяволите?

— О... боже — каза Хайзенга, а после извика през рамо. — Трябва ни подкрепление тук! Веднага!

Изтичах да проверя жизнените показатели, но още преди да коленича, видях, че нямаше шанс за оцеляване. Този път жертвата бе млад мъж. Бял. Напълно облечен. Единичен изстрел в лицето и няколко пресни прободни рани около слабините.

Още един Кори Смит.

Бе оставен близо до брега, във водата, също като нашата Джейн Доу, с протегната над главата ръка. Същата ръка бе присвита в юмрук,

а показалецът сочеше нагоре по течението, в посоката, от която бяхме дошли.

31.

Още преди да пристигне подкрепление, Хайзенга рязко се обърна и насочи джобния си фенер към гората на отсрещния бряг.

— Какво има? — попитах.

— Шшш!

Тя сложи ръка върху лакътя ми и посочи. Точно тогава го чух. Някой се движеше през гората, чупеше клонки и тичаше по меката почва, покрита с окапали листа.

Хайзенга хукна натам секунда преди мен.

— Полиция! Спри веднага! Не ме *карай* да те гоня!

Краката ми са почти двойно по-дълги от нейните, така че, когато се изкачих по насипа и стигнах до първите дървета, вече я бях задминал. Стисках пистолета си „Глок“ в едната ръка, а джобния фенер „Маглайт“ — в другата. Може би преследвахме някой бездомник или пък любопитно хлапе, но ако не беше така — нямах търпение да го докопам.

След двайсетина метра навътре в гората спрях и се заслушах. Този човек — който и да бе той — се движеше към онази страна на парка, която граничеше с Шестнайсета улица, но сега той — Тя? Той? — се бе обърнал и тичаше успоредно на реката.

Междувременно чувах Хайзенга, която даваше нареждания по радиостанцията някъде зад мен.

— ... всички свободни екипи към Шестнайсета улица, северно от „Шерил Драйв“. Имаме неизвестен извършител, вероятно се опитва да излезе от Рок Крийк Парк...

Отново се затичах с всички сили, някои по-ниски клони ме удряха през лицето. Адреналинът сякаш ми даваше криле.

Стъпките пред мен отново смениха посоката — по този път го осветих с лъча на фенера си. Беше мъж в тъмни дрехи. Това бе всичко, което видях. После изчезна зад малко възвишение в далечината пред мен.

Следвах го по петите, а няколко секунди по-късно се стоварих върху паважа на „Шерил Драйв“. Тук пътят правеше остър завой на

излизане от парка. Но от мъжа нямаше и следа. Дали се бе върнал обратно към гората? Или бе продължил по пътя?

Ако имах на разположение още половин секунда, щях да осъзная защо вече не го чувах да тича. Но в следващия миг усетих как нещо тежко удари главата ми отзад. Коленете ми се огънаха и дори малката видимост, която имах в тъмното, изчезна напълно. Остра болка прониза тила и гърба ми и аз се срутих на паважа.

Опитах се да се изправа на крака, но не успях. Всичко се завъртя пред очите ми. Земята се обърна вертикално и аз отново се свлякох долу.

— Алекс?

Вече чувах как Хайзенга тича през гората зад мен.

— Шестнайсета улица! — извиках в отговор. — Не спирай!

Дори не бях сигурен в това, но на този етап едно предположение бе по-добре от нищо. Единственото, което можех да направя, бе да коленича и да чакам завръщането на някакво чувство за равновесие, докато секундите изтичаха — когато дори секундите имаха значение.

Когато най-сетне успях да настигна Хайзенга, нашият човек бе изчезнал безследно.

32.

Изгубих половин час с парамедиците, преди Хайзенга да ми позволи да се върна на работа. Нямах сътресение, само отворена рана и силно главоболие. Въпреки това тя ми предложи да се прибера у дома, но не настояваше.

Когато се върнах в играта, директорът Пъркинс бе пристигнал на местопрестъплението, заедно с Джесика Джейкъбс. Джесика бе главен следовател по случая с убийството на Кори Смит. По всичко изглеждаше, че си имахме работа или с един много зает психопат, или — по-вероятно — два случая, които бяха много по-свързани, отколкото си бяхме представяли.

Никоя от последните жертви не бе идентифицирана все още, но вече бе решено, че Главното полицейско управление ще свика голяма пресконференция по-късно същата сутрин, за да даде подробности за ситуацията.

— Сигурни ли сме, че това е добра идея? — попитах. — Знам, че съм пропуснал началото на разговора, но...

— Освен това си пропуснал да чуеш обажданията от кмета — каза Хайзенга. — Късно е, Алекс, всичко е решено. Реалността е такава. Да продължим нататък. Кажете ни какво е мнението ти към момента.

За добро или лошо, аз съм дежурният специалист по съставяне на профил на престъпника в отдел „Убийства“, не че това ми занимание има официална титла. Така или иначе вече бях започнал да обмислям няколко нови идеи.

— Ако приемем, че говорим за двама убийци започнах аз, — бих казал, че и двамата са бели, също като жертвите си, чисто статистически. Освен това са умни и добре организирани — но и гневни. Като не е задължително причината за яростта им да е една и съща.

Не бе трудно да се досети човек, че убийството и гневът вървяха ръка за ръка, но точно тази особеност ме порази най-много при всичките четири убийства. Никое от тях не беше лесно и просто от

гледна точка на методи. Използването на нож например е абсолютно излишно, ако целта е единствено и само отнемането на живот.

Това означаваше, че в тези убийства имаше емоция. И известна степен на осъществена фантазия. И почти сигурно някакъв вид обострена психоза — крайно деликатен аспект, когато нещата опрат до залавяне на извършител.

Камо ли пък двама.

Приключих сладкодумния си монолог, а после млъкнах и продължих да слушам, докато Д'Аурия разпределяше предстоящите задачи. Ако не друго, поне имахме следователски екип, който действаше като добре смазана машина.

Валенте трябваше да установи самоличността на двете жертви. Джейкъбс щеше да поеме брифинга в управлението с начален час шест сутринта. Директорът Пъркинс щеше да прекара следващите няколко часа с хората на кмета, после Д'Аурия щеше да бъде лицето на полицията по време на пресконференцията, а всички останали щяхме да стоим зад него и да го подкрепяме. Понякога всичко се свежда до външната изява, а сега Вашингтон щеше да има нужда от уверение, че Главното полицейско управление си върши добре работата.

Двамата с Хайзенга щяхме да започнем да събираме екипи, да прегледаме отново всеки доклад и всяко свидетелско показание, да разпитаем отново всеки полицай, отзовал се пръв на всяко от тези четири убийства. Освен това трябваше да започнем изграждането на профили на жертвите от нулата. Може би имаше някаква връзка, някаква препратка, която бяхме пропуснали. Трябваше да има.

Нещо свързваше тези случаи. Просто трябваше да разберем какво е то.

33.

Малко след изгрев-слънце откраднах един час, с какъвто не разполагах, и се върнах вкъщи, преди Ава да тръгне за училище. Джени и Али вече ги нямаше, когато пристигнах, но Бри бе казала на Ава, че ще ѝ напише бележка за закъснение по семейни причини. Трябваше да поговорим.

Имаше много причини за тревога. Усмехнатата, щастлива Ава от „Кинкед“ онази вечер се бе оказала краткотраен проблясък. През повечето време напоследък тя бе мрачна, необщителна и за мен бе почти невъзможно да пробия обвивката ѝ. А онова, което видях през нощта, допълнително усложняваше ситуацията.

— Не бях надрусана подчерта тя почти веднага щом седнахме във всекидневната. Не бях! Наистина.

— Беше доста отнесена, Ава.

— Какво очакваш да ти кажа? Да се закълна в бог, става ли?

Не знаех дали да ѝ вярвам, или не. Отчаяно исках да ѝ повярвам, дори и само за да установим някакво взаимно доверие помежду си. Но Ава лъжеше с лекота, а аз не исках да я окуражавам. Исках да използва острия си ум за нещо повече от набързо скалъпена лъжа или измъкване от неприятност.

— Защо беше облечена посред нощ? Излиза ли? — попита Нана.

За пръв път част от гнева в очите на Ава угасна. Челюстта ѝ увисна и тя просто сведе поглед към пода. Мълчанието ѝ бе красноречиво.

— Не можем да допуснем това, Ава — каза Бри. — Категорично.

— Знам — отвърна Ава. — Но не съм се друсала, ако това си мислите.

— Така или иначе — каза Нана — нещата тук ще претърпят промяна. Никакво ходене до магазина, или каквото там правиш с приятелите си около „Сюърд Скуеър“. Никакво шляене по пътя от училище, както досега. И *абсолютно* никакво излизане сама нощем. Не подлагай на изпитание търпението ми по тези въпроси, госпожице Ава.

— Все ми е тая — каза тя и понечи да се изправи. — Мога ли вече да тръгвам?

— Не, не може — отрязва я Бри. — Сядай.

Ава отново седна и скръсти дългите си ръце пред гърдите. Макар и две години по-малка от Деймън, тя бе висока и слаба колкото него.

— Ава, не разбираш ли защо го правим? — попита Бри. — Ние те обичаме. Не искаме да ти се случи нищо лошо. Ако с теб се случи нещо лошо, все едно се случва на нас. Можеш ли да го проумееш?

Ава отново сви рамене, но вече усещах как става все по-смирена. Дишаше през носа и ако не бърках, се мъчеше да сдържи сълзите си.

До този момент си мълчах. В интерес на истината Ава контактуваше много по-добре с Нана и Бри, отколкото с мен. Но аз вече не исках да мълча. Свалих възглавницата на пода и седнах точно пред нея. Този път *щеше* да ме чуе.

— *Искаш* ли да бъдеш част от това семейство? — попитах я. — Не казвам, че имаш избор относно местоживеенето си в момента. На този етап се налага да ни търпиш — продължих. — Това, което искам да ти кажа обаче, е, че в този дом има *семейство*, от което би могла да бъдеш част, ако искаш. Искаш ли го?

С Нана и Бри бяхме решили, че ще изчакаме до края на учебната година, преди да помислим сериозно за осиновяване. Системата за приемни грижи все още разглеждаше случая на Ава и може би не трябваше да казвам нищо, но аз бях този, който се тормозеше.

Ава сякаш се затвори още повече в себе си и обви ръце около крехкото си тяло. Когато видях първата сълза да се търкулва надолу по бузата ѝ, не се поколебах и секунда. Просто протегнах ръце и я стиснах силно в прегръдката си.

Отначало тя се скова. Но после внезапно се пречупи. Омекна като парцалена кукла в ръцете ми и започна да плаче така, както не я бях чувал никога. Нана се протегна и положи ръка върху гърба на Ава. Бри стори същото от другата страна и дълго време никой от нас не обели и дума.

Всъщност Ава първа наруши мълчанието.

— Липсва ми мама — каза тя с лице върху гърдите ми. Това бе всичко, което каза, преди да заплаче още по-силно, сякаш само произнасянето му на глас ѝ причиняваше болка.

— Разбира се, че ти липсва — отвърнах аз и нежно я залюлях. И на мен би ми липсвала.

Сърцето ми се късаше от мъка. Никой никога не бе показвал на Ава какво означаваше истински да разчиташ на някого. Тя имаше несъществуващ баща и майка, чиято наркотична зависимост бе по-силна от връзката с дъщеря ѝ. Но освен това бе единствената майка, която Ава някога бе познавала. Бих се тревожил повече, ако тя *не усещаше* липсата на майка си. Чакаха ни още много разговори и много проблеми, които да решаваме заедно — рано или късно. Но за момента ми се струваше, че единственото, от което Ава имаше нужда, бе да си поплаче.

А може би точно това бе стъпката в правилната посока.

34.

Нашата пресконференция бе насрочена за десет часа същата сутрин. За подобни мащабни събития използваме най-голямото универсално пространство в управлението, което впрочем е и залата ни за разпознаване на заподозрени. С единствената разлика, че този път ние бяхме в редица.

Когато пристигнах, заварих огромно оживление. Имахме поне осемдесет репортери, насядали по столовете, и може би двайсет телевизионни камери покрай стената в дъното. Канали Четири, Пет, Седем и Девет със сигурност щяха да предават на живо. Националните телевизии вероятно присъстваха, с цел да опипат почвата, за да преценят кое би си струвало да се качи на аутокюто пред Даян Сойър или Брайън Уилямс същата вечер.

Най-отпред малкият нисък подиум вече се огъваше под тежък букет микрофони. Еднопосочното огледало беше скрито зад тежка синя завеса.

Д'Аурия се подготвяше да започне, затова побързах да заема мястото си зад него, заедно с останалите важни клечки Хайзенга, Джейкъбс, Валенте и директора Пъркинс. Старателно подготвено представление за пред камерите, несъмнено. Вашингтон имаше нужда да знае — и да види, — че Главното полицейско управление владееше положението с тези убийства.

Точно в десет часа Джойс Каталоун, която отговаряше за публичната информация, затвори вратата към коридора и кимна към Д'Аурия. Той пристъпи към микрофоните и веднага започна.

— Добро утро на всички. Аз съм капитан Том Д'Аурия от Главното полицейско управление. Имам подготвено изявление относно събитията от последните дванайсет часа, а после ще отделим време за въпроси.

Д'Аурия нахвърли основната информация, без да навлиза в подробности, като методи, оръжие или точните места, на които са били открити жертвите. Беше твърде рано да ги оповестяваме публично.

Спомена обаче имената и на двете жертви — Лариса Суенсън и Рики Самюълс. Тази част бе новина за мен. Вече не бяха Джейн и Джон Доу.

Д'Аурия разкри и това, че господин Самюълс е бил известен работник от секс индустрията, като Кори Смит от предишния случай; но премълча за физическата прилика между госпожица Суенсън и нейната „огледална жертва“ Дарси Викърс.

Аз бих взел същото решение. Гей клиентите са специфична група хора, които биха могли да използват подобна информация, за да се предпазят. По същата причина няма ефикасен начин да предупредиш и предпазиш всички красиви руси жени в цял един град. Да ги предупредиш да не правят какво? Тънка е границата на този етап между онова, което има положителен ефект, и онова, което всява паника. Понякога се налага да направиш най-доброто си предположение и да хвърлиш заровете.

Веднага щом Д'Аурия приключи с изявлението си, въпросите заваляха. Първо бяха обичайните логистични запитвания. Телата близо едно до друго ли бяха открити? Да. Колко близо? Без коментар. Имахме ли някакви доказателства за връзка между двете жертви? Без коментар. Щеше ли Главното полицейско управление да направи ново изявление за пресата днес следобед? Да, ако имаше нещо за казване.

Но след около пет минути Д'Аурия даде думата на Бев Шърман от „Поуст“ и нещата се промениха.

— Капитане, споменавате два възможни серийни случая, свързани с тези убийства...

— Не съм казвал серийни — прекъсна я Д'Аурия. Нека поясня. Изглежда, че сме изправени пред вторични убийства от същите извършители в два предишни случая без връзка помежду си.

— Разбирам — продължи Бев. — Моят въпрос е относно трети случай. Убийството на Елизабет Райли?

Веднага наострих уши. Технически погледнато, всички тези случаи лежах на мой гръб, но аз бях ходил съвсем наскоро до Шелман Блъф. Бях се срещнал със семейство Райли. Бях държал в ръце онова малко момиченце.

— Какво за него? — попита Д'Аурия.

— Напоследък един нов блог на име „Фактите“ се изказва доста критично по адрес на Главното полицейско управление и конкретно за разследването на случая с Елизабет Райли. И още по-точно „Фактите“

насочват вниманието си върху детектив Крос, за когото знам, че координира и трите случая. Чудех се дали самият детектив не би желал да коментира?

Навсякъде из залата хората започнаха да почукват по екраните на телефони и айпади, вероятно търсейки „Фактите“. Освен това усетих куп погледи върху себе си.

Но Д'Аурия остана на подиума.

— Бев, няма да коментирам слухове от блог, за който никога не съм чувал отговори той. — Това е нещо, което тепърва ще трябва да проучим.

— Нека бъда още по-конкретна — побърза да продължи Бев, преди да са ѝ отнели думата. — Детектив Крос, бихте ли коментирали някои от твърденията — например това, че сте нарушили протокола, като сте преместили тялото на госпожица Райли преди официалния оглед? Или това, че сте се забавлявали навън в събота вечер, докато разследването би трябвало да набира скорост?

Думите ѝ ме изумиха, извадиха от равновесие и най-вече — вбесиха. Откъде идваше тази атака? Какъв бе този блог, за който никога досега не бях чувал? И кой, по дяволите, ме наблюдаваше, докато вечерях навън със семейството си?

Имах около осемнайсет отговора за Бев, но нито един от тях не бе подходящ за отпечатване във вестника ѝ. Директорът Пъркинс също не изглеждаше особено доволен. Даваше сигнал на Джойс Кataloун да сложи край на пресконференцията.

— Мога само да повторя онова, което капитан Д'Аурия вече каза — отвърнах най-после аз. — Докато не разгледаме въпросните материали...

— Значи не сте запознати с „Фактите“? — попита някой друг.

— След десетина минути ще бъда, повярвайте ми — казах. Неколцина присъстващи се засмяха, а после Джойс излезе на сцената.

— Дами и господа, времето ни свърши. Разследващият екип има други задължения, но ще ви държим в течение през целия ден, ако има нещо ново.

Прозрачен трик, но категорично за предпочитане пред това да позволим да изпуснем пресконференцията от контрол. Бяхме дошли с намерението да играем настъпателно, а вече се виждахме принудени да отстъпим.

Точно в момента нещата изглеждаха зле за управлението. И още по-зле за мен, може би.

35.

Пет минути след разпускането на конференцията работният ни екип се качи в кабинета на Пъркинс на петия етаж.

— Какво, но дяволите, се случи току-що? — настоя да узнае Пъркинс.

— Получихме удар под кръста от някакъв случаен блогър каза Д'Аурия. Един милион нищожества тракат по клавиатурите си там някъде и няма как да разбереш кой от тях се е ядосал, докато не започнеш да вадиш шрапнели от задника си.

Пъркинс нямаше компютър в кабинета си, затова Хайзенга отвори лаптопа си на голямата кръгла заседателна маса. След бърза консултация с „Гугъл“ на екрана се появи блог „Фактите“ и ние се скупчихме около нея.

— О, боже — каза тя. — Един от онези.

Блогът имаше проста заглавка — „ФАКТИТЕ“, — изписана с обикновен черен шрифт. Отдолу се мъдреше подзаглавие: „Кой контролира полицията?“.

В маржа на страницата имаше номериран списък от двайсет и трима служители на Главното полицейско управление, а всяко от имената представляваше активен линк с препратка към друга страница. Веднага разпознах няколко от тях. Всички те бяха полицаи, арестувани през последната година за престъпления от дребна кражба до домашно насилие и дори едно убийство. Имаше и малка карта на градските полицейски участъци, с точки в различен цвят, вероятно съответстващи на различните типове престъпления.

Последната статия в блога беше от тази сутрин, със заглавие „Най-опасният град в Америка?“. Под него — „Сезонът на убийствата във Вашингтон“. И накрая — „Детектив Крос: заспал на волана?“.

— Този човек, изглежда, си пада по теб — каза Хайзенга. Моето име също беше активен линк като останалите и тя постави курсора върху него. — Нещо против?

— Нямам търпение — отвърнах.

Отвори се цяла страница, посветена на моя милост. Включваше професионалната ми автобиография от управлението, стара снимка от документ за самоличност, списък с настоящи и предишни мои случаи, както и още няколко малки снимки.

Първата бе направена от Върнън стрийт, точно докато се опитвах да издърпам висящото тяло на Елизабет Райли. Лицето ѝ дори бе замъглено в някаква извратена проява на журналистическо благоприличие.

Другата снимка показваше ресторант „Кинкед“ отвън. Под нея имаше скрийншот на публикация в „Твитър“, очевидно публикуван заедно с тази снимка.

Трима мъртви, а къде е любимото ченге на Вашингтон? Вечеря навън. Или по-скоро обядва! Такива ли са приоритетите ви? *#некадърниченгета*

Най-отдолу следваше дълга тирада за това как аз съм погрешният човек, избран да координира тези случаи, и как очевидно се провалям на всяка крачка.

— Кой, но дяволите, е този човек? — попита Валенте.

Блогът имаше поле за обратна връзка, но когато Хайзенга го отвори, намерихме всичко друго, *но не и име*. Човек можеше да изпрати имейл на „Фактите“ с въпроси, поверителна информация или мнения за работата на Главното полицейско управление. Имаше покани да последваш „Фактите“ в „Твитър“ или да ги харесаш във „Фейсбук“, или да се „присъединиш към разговора“ в нещо, наречено „НюзНет“. Като за начинаещ блогър този така наречен „репортер“ очевидно даваше всичко от себе си.

А аз започвах да си мисля, че го познавам. Или поне, че сме се срещали.

— Трябва да го изкараме на светло — казах на Пъркинс. — Нека поискам съдебно разпореждане за достъп до данните на интернет доставчика, за да видим кой стои зад тази регистрация.

Сетих се за брадатата мижитурка от онази сутрин, когато бе намерено тялото на Кори Смит. Мъжът без журналистическа карта, който отказа да се представи.

Пъркинс се облегна назад в стола си.

— Алекс, трябва да те попитам. Издърпа ли тялото на Елизабет Райли преди пристигането на патоанатома?

— Да — отвърнах. Нямах намерение да шикалкавя пред шефа си точно сега. Статията казваше всичко така или иначе.

— А беше ли на ресторант онази вечер, както пише там?

Усетих как лицето ми пламва.

— Съжалявам, шефе, но какво значение има?

— Просто като факт? Няма значение. Но ако той казва истината, може да си говори каквото иска — отвърна Пъркинс. — Последното нещо, от което се нуждая, е съдебно разпореждане за човек като този, особено ако блогът му има някакви читатели.

— Дори и да няма, след пресконференцията ще има — обади се Хайзенга и затвори лаптопа си. — Бъдете готови за лайнната буря.

— Виж какво ще успееш да откриеш със собствени усилия каза Пъркинс. Вземи, когото искаш за подкрепление, но моля те, Алекс, стъпвай леко. Точно в момента водим война с общественото мнение. Положителните нагласи към управлението клонят към абсолютния минимум.

Директорът Пъркинс не си пада по истериите. Обикновено не дава и пет пари за общественото мнение, още по-малко, когато е за сметка на конкретно разследване. Но напоследък наистина работехме с увеличени ресурси, а това зависеше от добри отношения с кмета, който пък се съобразяваше с политическите си маневри. Фактът, че той и хората му не присъстваха на пресконференцията, означаваше, че ситуацията започваше да ги плаши.

— Съжалявам, Алекс — каза Пъркинс. — Това е положението.

— Няма проблем — отвърнах. — Ще го открива.

Това беше отговорът, от който директорът се нуждаеше в момента и който щеше да ме държи възможно най-далеч от строгия му поглед.

Просто се надявах да не греша.

36.

Взemi, когато искаш за подкрепление. Това бяха думите на директора. Затова започнах от най-близките си.

Още докато слизах по стълбите, звъннах на Бри и я помолих да прегледа „Фактите“, а междувременно да продължи да рови за информация по случая с Елизабет Райли.

Когато стигнах до коридора на третия етаж, звъннах на Сампсън. Знаех, че днес е в съда, но му оставих дълго съобщение и го помолих да намине по-късно у дома, ако може. И двамата вече работеха по случая с убийството на Елизабет. Не виждах причина защо да не го правят официално.

Веднага щом се върнах на бюрото си, отворих страницата за обратна връзка с „Фактите“ и натраках един бърз имейл.

За сведение на заинтересованите: Моля, свържете се с мен при първа възможност.

Благодаря.

Детектив Алекс Крос, Главно полицейско управление.

На този етап смятах да се държа цивилизовано. Можех дори да любезнича, ако се налагаше, но само като средство да се сложи край на тази работа. Този човек наблюдаваше мен и семейството ми, а това е граница, която не може да бъде прекрачвана.

След това тръгнах през лабиринта от служебни кабинки в офиса, за да открия Джарет Краус, настанен зад бюрото си. Краус бе един от новациите в отдел „Тежки престъпления“, момче от Флатбуш, Бруклин, чиято съпруга предишната есен бе започнала работа във Вашингтонския кабинет на техния конгресмен. Вече си бе спечелил добро име, след като успя да открие дирите на двама доста хитри престъпници онлайн — един сериен изнасилвач, който се свързвал с жертвите си чрез „Фейсбук“, и един осемнайсетгодишен гангстер от

Шоу, който обрал и убил седемдесетгодишен собственик на магазин за алкохол, а после пробвал да продаде в интернет каса шампанско „Кристал“. Някой ден тези отрепки ще се научат да не оставят виртуални следи из Мрежата. Междувременно ще разчитаме на хора като Краус, които знаят как да ги откриват.

— Как е, Алекс? — каза той, когато изникнах над стената на абсурдно чистата му и подредена кабинка. Само за това му давах още шест месеца.

— Чувал ли си за този блог, „Фактите“? — попитах аз.

— Да. — Пръстите му затракаха по клавиатурата и блогът се появи на екрана му. — Този човек е отвратителен — каза. — Освен това непрекъснато се заяжда с теб. С какво мога да съм полезен?

Бях изненадан от осведомеността на Краус, а може би не трябваше. В това управление лошите новини се разпространяват със скоростта на светлината.

— Трябва ми име — казах. — Хостинг услугата се предоставя от „Ди Си Аксес“, но Пъркинс предпочита да си спестим съдебното разпореждане, ако е възможно. Надявах се...

Краус вече отваряше различни уебстраници.

— Да — отбеляза той. — Този човек е стъпил във всички големи платформи. Няма да е особено трудно.

— Ще съм ти много благодарен — казах.

— Искаш да спра там или да задълбая? — попита той.

Нямах намерение да отказвам.

— В какъв смисъл „да задълбаеш“?

— Ами например... в такъв. — Той се върна към последната статия в блога и посочи екрана. — Двайсет и шест коментара от седем часа тази сутрин. Това са хората, които би трябвало да се държат под око. В деветдесет и девет процента от случаите ще се окажат просто имена. Но веднъж ще се случи един от тях да знае нещо, което не бива да знае, като например калибър на куршум или час на смъртта, или нещо такова. Това може да се окаже безценно.

— Приемам — казах. — Направи всичко, което е по силите ти. Но първо ми намери име.

— Име на лицето, на задника — каза той. — Няма проблем. Ще ти се обадя до края на деня.

37.

До девет вечерта бях приключил един пълен работен ден, последван от късна вечеря със семейството, домашни с Ава, още домашни с Джени и една глава от романа „Пърси Джаксън“ с Али за лека нощ.

Не възнамерявах да казвам „не“ на шестте кутийки тъмна бира „Сигар Сити“, с които се появи Сампсън тъкмо когато Нана и момичетата се настаняваха пред телевизора за епизод от „Имало едно време“. Джон, Бри и аз отнесохме бирата в таванския ми кабинет и се заловихме за работа.

— Е, какво ново? — попита Джон и си отвори една бира. — Докъде сме?

Бри размота конеца, който затваряше голям плик от кафява хартия, и измъкна оттам материалите по случая, събрани същия следобед. В скута ѝ се изсипаха жълто-кафява пластмасова папка и няколко черно-бели снимки от местопрестъпление.

— Цял ден преглеждам различни случаи, докато накрая открих това. Не мога да кажа, че със сигурност е свързано с Елизабет Райли, но определено изглежда като червен флаг.

Тя отвори папката и плъзна поглед по доклада, после продължи да говори.

— Името е Аманда Симс. На петнайсетгодишна възраст избягала от дома си в Западна Вирджиния заради домашно насилие. От нея нямамо и следа в продължение на единайсет месеца, докато камериерка не открила тялото ѝ във ваната на мотел „Еконо Лодж“ в Такома Парк. Това се е случило преди четири години и половина.

— Четири години и половина? — попита Сампсън. — А каква е предполагаемата връзка с Елизабет Райли?

Бри обърна една от снимките към него. Джон доби вид на човек, който е на косъм да повърне.

— Била е бременна — каза Бри. Аутопсията открива големи дози рохипнол и морфин. По всичко личи, че е била упоена и оставена да умре с разпорен корем.

— А бебето?

— Не е открито.

— Господи. — Джон разтърка очите си с палец и показалец. Денят бе дълъг за всички ни.

— Значи, в общи линии — казах — имаме младо момиче, за пръв път далеч от дома си и бременно. Всичко това съвпада със случая на Елизабет Райли.

— Нещо ново за онзи неин приятел фантом. Ръсел? — попита Джон.

Бри поклати глава.

— Не открих нищо. Предполагам, че това не е истинското му име.

— Но нека приемем, че той е част от картинката — продължих аз. — Да речем, че Елизабет разбира за Аманда по някакъв начин. Осъзнава, че приятелят ѝ е чудовище, а тя е бременна от него. Това би могло да бъде едно доста хипотетично обяснение на факта, че е отишла чак до Джорджия, за да роди бебето си.

— А може би Аманда не е единствената друга подобна жертва — каза Бри. — Продължавам да търся.

Настъпи дълго мълчание, преди Сампсън да се обади отново.

— Ти спомена и нещо друго по телефона тази сутрин. Този блогър. Какво точно прави? И защо се заяжда с теб?

— Добър въпрос — казах и отворих уебстраницата на „Фактите“. Вече имаше нова статия. „Главното полицейско управление свиква собствена пресконференция“. Бе публикувана в четири следобед и вече имаше деветдесет и два коментара. Блогът определено започваше да печели популярност.

— Интересува се или от Елизабет Райли, или от мен — казах. — Или от двамата ни.

— Или — обади се Сампсън — може би просто търси начин да стане известен, да популяризира блога си и да привлече внимание с някоя и друга интересна статия.

— Да... е, успя да привлече *мое* внимание — каза Бри. Тя бе отвратена от цялата тази работа поне колкото мен, и най-вече от снимката на „Кинкед“ от вечерта, когато ние вечеряхме там.

— Алекс, нека аз се заема с този човек — каза Джон. — Ти вече имаш пет убийства на гърба си. Шест, ако броим и Аманда Симс.

— Благодаря. Всъщност помощта ти ще ми е от полза — отвърнах. — Да не говорим, че можеш да бъдеш доста страховит, когато поискаш.

Сампсън просто се ухили.

— Кое е името зад този блог? — попита той.

— Още чакаме.

И едва към единайсет, когато Джон се направи да си тръгва, най-после ми се обади Краус. Тъкмо навреме.

— Съжалявам, че се забавих — каза той. — Но проследих няколко публикации в „Твитър“ до телефонен номер с код за Вашингтон. Тази регистрация няма адрес, само пощенска кутия, но все пак успях да открия име.

Грабнах един молив от бюрото си и най-близкия лист хартия — меню за доставки по домовете от „Фюжън Грил“.

— Слушам те.

— Името е Рон Джудиче — каза той и ми го продиктува по букви, а после ми даде номера. — Искаш ли да го арестувам?

— Не, но ти благодаря — отвърнах. Очевидно всеки искаше парче от този човек, а аз нямах нищо против това. Откъснах ъгълчето от менюто и го положих в протегнатата гигантска длан на Сампсън.

— Това вече е моя грижа.

38.

Часове след като Сампсън си тръгна, аз все още лежах буден. Нещо ме човъркаше, а не можех да разбера какво. Това име, Рон Джудиче, се бе забило в главата ми по някаква причина. Познато ли звучеше? Или просто така ми се искаше?

Накрая станах от леглото и се запътих обратно към кабинета си.

— Къде отиваш — сънливо попита Бри.

— Искам само да проверя нещо — отвърнах. — Веднага се връщам.

Включих компютъра и набрах паролата си за достъп до досиетата по делата на Главното полицейско управление. Служителите от отдел „Убийства“ имат най-високо ниво на достъп до докладите от разследванията, което означаваше, че можех да вляза в системата от всеки компютър в управлението, в това число и от лаптопа, който ползвах у дома.

Пуснах името Джудиче в търсачката и единственото място, където го открих, бе полицейски доклад отпреди шест години. Всъщност той не беше извършил никакво престъпление. Фигурираше като най-близък родственик на жена, която бе загинала по време на полицейска акция в Китайския квартал.

Вече се сецах за случая. Припомних си го със сковаващо усещане за страх. Този спомен не беше от добрите.

Оглавявах разследване на посредствен контрабандист на оръжие, който траеше от двете страни на оградата, снабдявайки с автоматично оръжие враждуващи банди в Югоизточен и Северозападен Вашингтон. Бяхме получили сведения от информатори, че се подготвя гангстерска война. Когато говорим за автоматични оръжия, кръстосани от две групи, които отдавна демонстрират неуважение не само помежду си, но и към невинни минавачи, по-добре е да не се рискува. Макар че все още се надявахме да идентифицираме висшестоящите партньори на този човек, аз дадох разпореждането да го арестуваме незабавно.

Дори сега, докато седях зад бюрото си, няхах нужда да препрочитам доклада пред себе си, за да се сетя какво се случи после.

Името на престъпника бе Марко Бруло, с последен известен адрес в скъп едностаен апартамент на Ейч стрийт. Във въпросната вечер Бруло бе проследен до жилището си, а планът бе арестът да се извърши вътре, възможно най-тихо.

Когато пристигнахме обаче, Бруло тъкмо излизаше отново. Нямахме друг избор, освен да го заловим направо там, на тротоара, в противен случай рискувахме да го изпуснем.

Ала нямаше как да знаем, че двама от неговите хора бяха паркирали от другата страна на улицата и го чакаха. Веднага щом притиснахме Бруло към стената, те откриха огън от автомобила.

Това бе най-бързата престрелка, в която някога бях попадал. Приключи за петнайсет секунди. Бруло бе мъртъв, но покрай него загинаха и трима случайни граждани, които чакаха на опашка, за да си купят билети от киното в съседната сграда.

В крайна сметка при аутопсията бе доказано, че две от тези жертви бяха убити от изстрели с автоматично оръжие. Но третата — жена на име Тереза Филмор — случайно бе простреляна и убита от един от колегите ми детективи. Истинска трагедия, безспорно.

Полицията пое пълна отговорност за случилото се и постигна извънсъдебно споразумение с посочения от госпожа Филмор най-близък родственик — годеника ѝ, който се казваше Роналд Ф. Джудиче.

Никога не забравих Тереза Филмор, но едва сега, когато отново погледнах този доклад, осъзнах защо името на Джудиче ми бе прозвучало познато.

Вече знаех. И всичко започваше да добива малко повече смисъл.

ВТОРА ЧАСТ
ПРЕЛОМЕН МОМЕНТ

39.

Нощният риболов бе единственото прикритие, от което Рон Джудиче се нуждаеше тази вечер. Нямаше нужда нито от псевдоним, нито от физическа маскировка, нито дори да се крие. От средата на широкия солен канал, където се намираше, можеше да наблюдава малката наколна къща на брега колкото си искаше. Дори ако ченгето на автомобилната алея случайно погледнеше към него и го забележеше, щеше да види единствено някакъв човечец, който се опитваше да лови риба в тъмното.

Подходящ момент да се измъкне за малко от Вашингтон. Джудиче бе започнал да излиза на светло и съществуваше голяма вероятност Алекс Крос да се е сетил за него. В което нямаше нищо лошо. Докато Джудиче контролираше потока от информация, той контролираше и Алекс.

Междувременно държеше въдицата си във водата, а погледа си върху къщата, и чакаше инстинктът да му подскаже кога е време да действа.

Риболовното оборудване бе възможно най-евтиното, което успя да намери в магазин от веригата „Аутдор Уърлд“ близо до Савана. А лодката намери още по-лесно. В Шелман Блъф хората нямаха навика да заключват нещата си нощем, още по-малко пък очукано алуминиево корито като това.

На дъното на лодката лежеше M16, закупен на черния пазар. Разглобямият оптически мерник за нощно виждане стоеше в скута на Джудиче. В предния джоб на анорака си имаше и малък *Kahr*, 9 мм, с шест патрона в пълнителя. Ако всичко вървеше по план, имаше четири патрона повече от необходимото.

Единствената променлива величина тук бе времето. Лампите в къщата бяха угаснали в единайсет. После, в дванайсет и половина, отново светнаха за кратко, а после отново малко след два. Такъв бе животът с новородено бебе.

Накрая, когато къщата потъна в мрак за трети път, Джудиче положи въдицата на дъното и придърпа автомата в скута си. Усети как

адреналинът изостри концентрацията му, когато вдигна пушката към рамото си и притисна буза към кухия приклад. В зелено-черния обектив за нощно виждане се появи на фокус лицето на ченгето. Човекът седеше с отегчен вид зад волана на патрулната кола от окръг Макинтош и барабанеше с пръсти по брадичката си, докато наблюдаваше къщата.

Джудиче пое дълбоко въздух. Насочи V-образния мерник към челото на мъжа. После натисна спусъка и изстреля една бърза серия. Заглушителят пропусна единствено тих пукот, нищо повече. Едновременно е това в предното стъкло на колата цъфна дупка с форма на снежинка. Мъжът застина за част от секундата, преди главата му да клюмне леко на една страна. Изглеждаше точно като заспал.

Без да отделя око от мерника, Джудиче преброи до трийсет. Ченгето не помръдна, така че той свали пушката и я пусна във водата. Накрая взе веслата и започна да гребе към брега.

Не беше далеч. След минута-две малката лодка заора с дъно в чакълестия пясък. Джудиче прекрачи носа, стъпи на брега, опитвайки се да опази ботушите си сухи, и извади пистолета от джоба си.

Запъти се право към патрулната кола. Ченгето вътре вече не можеше да му създаде проблем, това поне бе сигурно. Отвори пътническата врата и взе шапката му от седалката, както и униформеното сако, сгънато прилежно върху облегалката.

По пътя към задния вход на къщата облече сако и сложи шапката. Предната врата имаше видимост откъм съседите, но единствената гледка от задната веранда бе към двора и тъмното приливно блато отвъд него.

Джудиче спря за кратко пред вратата към кухнята, колкото да нахлупи полицейската шапка още по-ниско над очите си и да провери пълнителя на пистолета, и почука с меката част на дланта си. После няколко пъти по-силно по стъклото.

Някъде вътре почти веднага светна лампа. Семейство Райли несъмнено спяха леко напоследък.

Миг по-късно светна още една лампа, този път в кухнята. През прозрачното перде на прозорчето Джудиче видя Томи Райли, който идваше от коридора и пътъом завързваше колана на карирания си халат около големия си корем.

— Господин Райли? — извика той. — Съжалявам, че ви безпокоя, но тук навън имаме малък проблем. Имате ли нещо против да отворите за момент?

40.

Тази вечер Джош Бергман заложи на семплия стил. Тъмни джинси, тениска с дълъг ръкав и безумно скучно сако от „Гап“. Важно беше да изглежда представителен, но нямаше никакъв смисъл да харчи много пари, за да го постигне. Така или иначе още тази нощ всичко щеше да отиде в огъня.

Той прибра дрехите за преобличане — *истинските* си дрехи — в куфара. Риза с щампа на точки „Иън Веларди“, панталон „Армани“, италианските мокасини по поръчка от Виченца, чифт бельо, както и часовника си — „Ролекс Събмаринер“.

За после.

Малко преди десет вечерта сребристото му „Ауди А7“ се появи от Уочър стрийт и влезе в оградения крайбрежен паркинг. Когато стигна до дъното, забеляза силуета на мъж, който стоеше облегнат на телената мрежа и гледаше към Потомак.

Бергман спря и свали прозореца на пътническата врата.

— Травис? — каза.

Момчето се обърна и приближи до колата.

— Ти ли си Бил? — попита.

— Същият — отвърна Бергман. — Влизай.

Той посочи към банковия плик на седалката, докато младежът отваряше вратата. Вътре имаше две банкноти по сто долара, но хлапето не провери. Просто го напъха в задния си джоб и седна.

— Хубава кола — каза.

— Нали? — отвърна Бергман.

Беше слабичък. Може би твърде крехък, но сладък, със секси усмивка и разстояние между предните зъби. Дрехите му бяха небрежно размъкнати — полузапасана риза и оръфани джинси. Ала яркозелените кецове „Найк“, лимитирана серия, го издаваха. Това момче очевидно изкарваше повече пари от приятелите си, които се бяхтеха в „Абъркромби“ или пицария „Парадизо“.

Бергман излезе от паркинга и пое на север, към Макартър. От стереоуредбата звучеше Елвис Костело. *Pills and soap*^[1]. Малко златни

хитове в тон със страхотно то му настроение.

Известно време шофира покрай реката, докато си говореха за дреболии. Момчето беше от Мейн. Не беше гледал хубави филми напоследък. Смяташе, че „Мъмфорд и синове“ са просто *жестоки*.

Накрая хлапето пое въздух и се огледа.

— Къде отиваме? — попита. — Това направо си е... Мериленд.

— Наистина е Мериленд — отвърна Бергман. — Знам едно място. Нещо против да отидем сред природата? В профила ти не пишеше нищо по този въпрос.

Момчето сви рамене.

— Харесва ми сред природата — каза. — После положи ръка върху коляното на Бергман и се наведе да усили музиката. Както ти предпочиташ.

— *Жестоко* — каза Бергман.

Преди еднопосочния каменен мост зави наляво, за да излезе от Макартър, прекоси моста, после пое в обратна посока и продължи около километър по „Клара Бартън Паркуей“. Паркингът се намираше точно до пътя, но в ниското, така че предлагаше възможност за усамотение. Ползваше се единствено денем, при това рядко.

— Пристигнахме — каза той и угаси двигателя. — Хайде да се поразходим.

Ако хлапето бе започнало да се притеснява, поне не му личеше. Вероятно си мислеше за следващия чифт кецове, които щеше да си купи.

Излязоха от колата и се запътиха към гората. Бергман вървеше точно зад него по тясната пътека, пхнал ръка в джоба си, и се опипваше през плата.

— Още нататък ли? — попита момчето.

— Всъщност спри точно тук — каза Бергман. Намираха се наскре гората, между паркинга и канала в основата на хълма. — Тук е добре.

Момчето се обърна в тъмното и пристъпи към него. Протегна ръка и я притисна към слабините на Бергман.

— Човече. Ти си готов за действие, а? — попита хлапето.

— Готов съм — каза Бергман. — Наистина съм готов.

Момчето може би изобщо не видя оръжието. Бергман бързо отстъпи крачка назад, за да избегне пръските, и натисна спуська.

Младежът се стовари на земята тежко, като претъпкан чувал. Бергман също се срути на колене.

Дойде ред на ножа. Той го заби — веднъж, два пъти, три пъти, бързо... после пак — четири, пет, шест... седем... осем...

Някъде след това спря да брои, замаян от нарастващата възбуда, докато накрая достигна финалната, разтърсваща експлозия от удоволствие — буквално и преносно.

Направи го. Отново.

Бергман залитна назад и се подпря на лакти. Дишаше накъсано. Панталонът му беше мокър отвътре.

Едно по едно сетивата му постепенно се нормализираха. Ето го и момчето на земята. Шумът от трафика по магистралата. Лек метален вкус в устата му.

Докато мозъкът му се избистряше, разумът му отново започна да работи. Не можеше да остане да лежи тук, разбира се. Трябваше да се раздвижи.

Издърпа момчето долу до канала, където изпразни джобовете му и го претърколи във водата.

После се върна на паркинга, отвори багажника и бързо се преоблече, а всичко останало прибра в торба за изхвърляне.

Когато отново седна зад волана и пое на юг към града, Бергман се чувстваше като прероден, че и отгоре. Не помнеше някога да се е чувствал по-добре през целия си живот.

А нощта беше млада. Време бе да продължи забавлението другаде.

[1] Хапчета и сапун (англ.). — Б.пр. ↑

41.

До полунощ Бергман бе успял да се върне в центъра на града, готов за следващата част от вечерта си. Паркира на ъгъла на „Седма“ и „Ди“, връчи ключовете на портиера и влезе вътре.

Триетажното фоайе на „Ули Мамът Тиътър“ гъмжеше от хора заради ежегодното благотворително събитие „Модата в борба срещу глада“. Цялото помещение бе обляно в жълта светлина, с яркорозови лъчи от сценични прожектори, които хвърляха пурпурни отблясъци из залата. Не беше особено приятно, но създаваше празнично настроение. От кабинката на диджея кънтеше салса и беше много забавно да гледаш как някои от големите костюмирани клечки в индустрията се опитват да изтръскат бастуните от задниците си на дансинга.

Бергман се отби първо на бара, а после си проправи път до третия балкон, откъдето най-добре можеше да се наслади на гледката.

— Джошуа! — изписка нечий глас веднага щом Бергман се появи на етаж. Той се обърна и видя чифт огромни червени устни да приближава към него, заедно с приятелката му Кики, прикрепена към тях.

— Добре дошъл! — каза тя и го целуна по устата. Как я кара моето скъпо момче? Не сме се виждали от цяла вечност и половина!

Бергман кимна към почти изпития розов буламач в чашата ѝ.

— Май имам да наваксам — каза.

— О, да — отвърна тя. — Така е, абсолютно. Гарт и Тина също ще се зарадват, като разберат, че си тук.

За разлика от Илайджа, неотдавнашните проблеми в пресата бяха вдигнали акциите на Джошуа Бергман. Сега той бе лошото момче на Вашингтон в сферата на стила и модата, както изглеждаше. Е, ако обувката е по мярка, защо да не я носиш?

Той глътна на екс разреденото си уиски и размаха чашата си към Кики.

— Би ли взела по още едно? — каза. — Трябва да се обадя по телефона.

— Бих — отвърна тя. — Но стой наблизо за Гарт и Тина. Ще ги доведе горе. Мисля, че Тина има кока, което е толкова ретро, че чак ми се гади.

Веднага щом тя изчезна, Бергман извади телефона си и избра първия номер за бързо набиране. Подиря се на парапета, загледа се в празненството и зачака Илайджа да вдигне.

— Джош?

— Защо винаги произнасяш името ми с въпросителна интонация? — попита Бергман. Нямах ли доверие на дисплея си?

— Нямам доверие и на майка си, Джош. Защо да вярвам на телефона си?

Бергман обожаваше начина, по който просто потъваха в разговор. Илайджа се държеше така, сякаш не му пукаше; Джош се държеше така, сякаш му пукаше, а и двамата знаеха и кътните си зъби. Чувстваше се спокоен.

— Е, познай къде съм — каза.

— На някакво шумно място.

— Онова събитие, „Модата в борба срещу глада“. Трябва да дойдеш да пийнем по едно. Беше забележителна вечер.

— Ще си запазя поканата за друг път — отвърна Крийм. — Работя на бюрото си и не ми се иска да зарязвам всичко точно сега.

Бергман усети как от корема му се надига вълнение и напират като мехурчета към гърлото му. Излезе навън като кикот.

— Нека пробвам отново — каза. — Вечерта беше *абсолютно* забележителна, Илайджа, и имам предвид по начин, който само ти би могъл да оцениш. Мислех си, че би било хубаво да се видим и да пийнем по едно.

Илайджа не отговори и продължи да мълчи доста дълго време. Кики, Гарт и Тина вече се качваха по стълбите и Бергман вдигна пръст към тях в знак, че приключва след малко, а после се отдалечи навътре в мецанина.

— Илайджа? — каза. — Още ли си там?

— Тук съм — отвърна Крийм. — А ти трябва да укротиш темпото, приятелю. Това не е състезание.

— Не е и не може да бъде сравнено с *нищо* — каза Бергман. — Не е ли това част от цялата прелест? То е такова, каквото ние искаме да бъде. Също като живота.

Той усещаше адреналина или ендорфините, или каквото там кипеше във вените му, горещо като салсата на долния етаж. Дори направи няколко ритмични стъпки, докато говореха. Назад, напред, ча-ча-ча.

— Е, забавлявай се — каза Крийм. — Скоро ще ти се реванширам.

Бергман се усмихна.

— Надявам се, че това е двойна двусмислица — каза. — Защото, само за протокола, Илайджа — ако това *наистина* бе състезание, аз щях да съм го спечелил, поне на този етап.

— Лека нощ, Джош.

— Обичам те, Илайджа. Доскоро.

42.

Следващият ден бе един от най-лошите от цялата ми кариера в полицията.

Започна малко преди насрочения за шест сутринта брифинг в управлението. При три от случаите разследването кипеше с пълна сила, така че ръководството бе преместило сутрешните ни срещи в Командния център за съвместни операции на петия етаж. Всичко, свързано с тези убийства, вече се проследяваше в реално време чрез Центъра за съвместни операции, така че винаги можехме да разберем кой върху какво работи и дали някой е постигнал напредък. Брифингите даваха възможност да съпоставим полицейските действия от нощната смяна с текущите разследвания, за да потърсим нещо, което би могло да ни свърши работа.

Когато пристигнах, Том Д'Аурия ме чакаше в коридора на петия етаж, за да ми съобщи една много лоша новина, дошла преди броени минути. Джанет и Томи Райли, както и полицаят, назначен да охранява къщата им в Шелман Блъф, бяха убити по някое време през последните осем часа.

И тримата са били застреляни каза ми Д'Аурия. — Само че споменават два различни калибъра, така че някои неща са малко под въпрос. Сигналът е получен в Командния информационен център едва преди няколко минути.

Кимнах, но не чувах почти нищо. Гръдният ми кош се стегна като в менгеме и имах усещането, че няма да мога да си поема въздух, докато не чуя отговора на следващия си въпрос.

— А бебето? — попитах.

— Липсва — отвърна Том.

Една-единствена дума, която ме удари като юмрук в стомаха. Д'Аурия замълча, за да ми даде време да се съвзема. Знаеше, че бях емоционално ангажиран е този случай.

— Какво бих могъл да направя? — попитах.

— Не много — отвърна той. ФБР вече са се заели. Работят заедно с окръжната полиция в Макинтош и щатските патрулни

полицаи. „Амбър Алърт“^[1] са на крак. Транспортните възли във всички съседни щати се наблюдават.

— Трябва да има нещо — казах.

— Можеш да се обадиш в оперативния отдел в Атланта, ако искаш, или в помощния отдел в Савана, ако успееш да откриеш някого. Те може да искат да разговарят с теб. Но на този етап не можем да правим нищо друго, освен да чакаме.

Залагаха на агресивния подход. Това беше добре. Ако — когато — установяха, че Ребека е била изведена през границата на някой щат, случаят автоматично минаваше на федерално ниво, а те вече имаха готовност.

На мен ми оставаше само да се надявам, че всичко това щеше да бъде достатъчно. Без да знаем кога точно е била отвлечена, трудно можехме да предвидим каквото и да било.

Междувременно покрай нас се точеха хора и влизаха в Центъра за съвместни операции. Видях доста полицаи с помътнели очи, които или приключваха нощната си смяна, или тепърва започваха дневната.

— Ще съобщя всичко това вътре — каза Д'Аурия. — Просто реших, че би искал да го узнаеш веднага.

— Оценявам го, Том.

— Ако имаш нужда да поговорим...

— Добре съм — казах. — Веднага влизам.

Всеки полицай, когото познавам, е преживявал емоционален срив. Това не е нещо срамно. Винаги окуражавам колегите си да говорят, когато имат нужда да излят мъката си. За тази цел имаме програма за подпомагане на служители, но освен това имаме началници, колеги, психиатри, духовници, какво ли не. Просто трябва да избереш някого, това е съветът ми към всички.

Понякога следвам собствения си съвет, а понякога го пренебрегвам.

Тръгнах по коридора и се заключих в тоалетната за инвалиди до стълбите. Просто имах нужда от минутка, за да си поема въздух.

Аз нямах вина за това. Технически погледнато. Знаех го. Но знаех и друго — че имах идеалната възможност да го предотвратя. Можех да бъда по-настоятелен и да изпратя Ребека на безопасно място. Можех да работя в по-тясно сътрудничество с окръг Макинтош.

Но не го направих. Посетих семейството и изпълних дълга си, но на хартия. Сега още трима души бяха мъртви, а едно малко момиченце се намираше в неизвестност. Отново.

Завъртях крана на мивката и наплисках лицето си с вода, възможно най-студена. Когато вдигнах глава, вероятно видях отражението си твърде бързо, или нещо такова. Не успях да се сдържа — юмрукът ми се стовари върху огледалото и го натроши на парчета. Глупава реакция, нещо, за което бих се разкрещял, ако го бе направил някой друг. Не постигнах нищо, освен купчина стъкла и окървавени кокалчета.

А скапаният ми ден едва сега започваше.

[1] Система за издирване на отвлечени или изчезнали деца, функционираща на територията на САЩ и Канада (AMBER Alert). — Б.пр. ↑

43.

Прекарах сутринта в събиране на всичко, с което разполагах по случая със семейство Райли, а накрая го изпратих по факс до ФБР в Атланта. Дадох им и всичките ни материали за Аманда Симс за всеки случай. Все още не знаехме дали има връзка между тези два случая с „бременно момиче“.

Освен това прекарах твърде много време в опити да се свържа с някого от помощния офис в Савана, но това бе просто упражнение по безсилие. Надявах се, че всички са навън и се опитват да вършат работа.

Единствената сравнително добра новина бе това, че Ребека бе жива и взета от някого. Имайки предвид трите убийства, това означаваше, че похитителят — или някой друг — искаше да я задържи. Това бе за предпочитане от другия вариант, защото оставяше отворена вероятността, че все още можеше да я намерим.

И тогава, докато изчаках да ме свържат със Савана — за трети път тази сутрин, — чух някой да вика името ми от другия край на помещението.

Изправих се и се огледах. В дъното, отвъд кабинките, Хайзенга стоеше до вратата на кабинета си заедно с Джесика Джейкъбс. Когато ми махна да се присъединя към тях, аз посочих телефонната слушалка в ръката си.

— Затвори! — извика тя и влезе вътре.

Не беше трудно да се сетя какъв бе поводът. Джейкъбс бе главен следовател по случаите с Кори Смит и Рики Самюълс, двете убити момчета на повикване. Вървах като вцепенен към кабинета на Хайзенга, сякаш точно в момента ми оставаше само това. Не че имаше значение.

Хайзенга бе долепила длани върху лицето си, когато влязох. Джейкъбс говореше по телефона и си записваше нещо в жълт бележник.

— Марти? — казах.

— Номер три — каза тя, без да ме поглежда. — Млад бял мъж, единичен изстрел, множество прободни рани, без документи за самоличност.

— Някакъв човек, който тичал за здраве, открил момчето — каза Джейкъбс, притиснала слушалката с длан. Чак при Лок Севън, в „Канал Чесапийк и Охайо“^[1].

— Лок Севън — казах. — Това е Мериленд, нали?

Хайзенга кимна.

— Полицията от окръг Монтгомъри вече е на местопрестъплението. До края на деня може да се появят и ФБР. Ще говоря с Д’Аурия. Решението е на директора, но аз не бих дала гласност на това, ако не се налага.

Три убийства, извършени по подобен начин, категорично поставяха този случай в графа „сериен“. Това обикновено се получава, когато ФБР започнат да задават въпроси. Федералните могат да бъдат много полезни, предвид ресурсите, с които разполагат, но могат и да са пречка, ако някой започне да им се меси. Бил съм и от двете страни на оградата, така че знам.

Междувременно, преди да тръгна за Лок Севън, имах нужда от машина за топли напитки, чаша кафе и бутон за рестартиране на мозъка.

Две от трите получих веднага.

[1] Национален исторически парк. — Б.пр. ↑

44.

Рон Джудиче спря в коридора до входната врата и се огледа. Къщата изглеждаше като капсула на времето от 1979-а. Сив мокет на пода. Светлосиня тоалетна чиния в банята.

Солидна постройка с три спални и заден двор, която предлагаше уединение. Освен това бе само на деветдесет минути от града. Идеалното скривалище за нарасналото му семейство.

— Не обръщайте внимание на всички тези кашони — каза жената от агенцията за имоти под наем. — Днес следобед ще дойде камион от фирма за извозване на непотребни вещи. Освен ако не искате да задържите нещо.

— Само мебелите. Всичко останало може да се махне — каза Джудиче.

Жената, госпожа Патън, сведе поглед към Грейс, която кротко спеше в кенгуру на гърдите му. В колата нервничеше и плачеше, но когато стигнаха до Вирджиния, вече се бе изморила.

И вече се казваше Грейс. Не Ребека. Никога вече Ребека.

— Тя е един мъничък дар от бог, нали? — каза госпожа Патън. — На колко е?

— Днес става на три седмици — отвърна Джудиче. — Да, наистина е дар от бог. Влюбих се в нея още в първия миг, когато я погледнах.

Това поне беше вярно. Госпожа Патън се усмихна, както се усмихват жените всеки път, когато мъжете разкриват нежната си страна. Сякаш ѝ бе направил някаква услуга.

— Искате ли да видите задния двор? — попита тя.

— Да, моля.

Той я последва в голяма кухня и трапезария, с панорамен прозорец до маса с огнеупорно покритие. Отвън, в дъното на обраслата градина, имаше дървена люлка. Не изглеждаше годна за употреба, но той би могъл да я ремонтира. Зад нея, между дърветата, се виждаше конюшня. Половин дузина кафяви кобили хрупяха пролетната трева.

Ема Ли щеше да е във възторг от това място. На всички щеше да им хареса, дори на Лидия, веднага щом привикнеше с обстановката.

— Надявам се да харесвате старомодни неща — каза госпожа Патън, — ако мога така да нарека всичко това. Господин Шайво очевидно е спрял да пазарува доста отдавна.

— Няма проблем.

— Жалко, наистина, почина толкова внезапно. Но мисля, че би бил щастлив да знае, че тук се нанася младо семейство. С какво се занимавате, господин Хендерсън?

— Журналист съм — отвърна Джудиче. — Но възнамерявам да си взема почивка известно време.

Тук той щеше да има ново име, също като Грейс. И преди бе използвал други имена, не като авторски псевдоним, а да прикрива следите си понякога, когато преследваше интересна история. Пол Хендерсън бе най-често използваното име, за което притежаваше и приемлив документ за самоличност, включително и рядко използвана кредитна карта. Напълно достатъчно, за да застрахова къщата.

— А съпругата ви? — усмихнато попита жената от агенцията. — Тя също ли ще си стои у дома?

— Съпругата ми вече не е с нас — отвърна Джудиче. — Загубихме я в нощта, когато се роди Грейс.

Госпожа Патън спря и сложи ръка върху устата си, прикривайки безмълвното „О!“, което току-що се бе изписало на устните ѝ.

— Божичко. Съжалявам. Нямах никаква представа.

— Разбира се — отвърна Джудиче. — Просто търся спокойно място, където майка ми, дъщерите ми и аз бихме могли да продължим живота си в уединение.

Жената изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Джудиче се надяваше да не го направи.

— Колко е голяма другата ви дъщеря? — попита тя.

— Ема Ли е на четири и половина. Страда много от липсата на майка си, но е много развълнувана, че вече е голямата сестра.

— А имате и майка си. Това е истинска благословия. Сигурна съм, че много обича момичетата.

— Да — отвърна Джудиче и сведе поглед към меките ангелски къдрици на дъщеричката си. — Защото няма нищо по-важно от семейството. Нали така, Грейс?

45.

Обикновено Лок Севън е нормално местенце за почивка в Национален парк „Канал Чесапийк и Охайо“, встрани от „Клара Бартън Паркуей“. Днес обаче на входа имаше жълта полицейска лента. По-късно това спокойно място щеше да се появи по всички телевизионни канали.

Последната ни жертва бе открита малко преди обяд. Тялото на момчето било заклещено в падащата врата на вече неизползваем шлюз. Първоначалната цел на канала била превозването на стоки по 300-километровата отсечка между Джорджтаун и Къмбърленд Парк, Мериленд. Сега се използваше предимно за нещо, покрай което да тичаш, да караш колело или да се разхождаш, макар че малцина си правеха труда да дойдат чак дотук. Аз бях готов да се обзаложа, че убиецът не бе очаквал тялото да бъде открито толкова скоро.

Детективът от окръг Монтгомъри, назначен да работи по случая, бе мъж на възраст, когото познавах и харесвах — Боб Семилън.

Когато с Джейкъбс пристигнахме, той вече ни чакаше на паркинга, а после ни поведе надолу през гората.

— Нашият патоанатом си тръгна, но предположих, че ще искате някой от вашите хора да хвърли един поглед — каза Боб. — Почеркът изглежда точно като на извършителя, когото издирвате в града. Доста отблъскващо.

И така би могло да се каже.

По всичко личеше, че самото убийство е било извършено тук, на пътеката. Някъде по средата между паркинга и канала бе открито тъмно петно засъхнала кръв в пръстта, а оттам надолу ясно личаха следи от влачене.

Тялото лежеше върху тревата, когато пристигнахме. Веднага ме връхлетя противно усещане за дежавю. Огнестрелната рана на лицето, множеството прободни рани около бедрата и гениталните.

Повтаряше се и наличието на вода. Кори Смит бе открит в Потомак, Рики Самюълс в Рок Крик, а сега и тази жертва.

Единствената съществена разлика, която виждах, освен района, бе начинът на действие с ножа. Всяка жертва изглеждаше намушкана няколко пъти повече в сравнение с предишната. Джинсите на това момче бяха окървавени чак до неоновозелените му обувки.

Джейкъбс коленичи до тялото. Правеше онова, което и аз правех понякога насилваше се да се приближи и да запомни колкото се може повече, дори и подсъзнателно.

— Защо е толкова гневен този човек? — попита тя. — Какво се опитва да реши по този начин, имаш ли представа?

Джейкъбс се мъчеше да намери някакво обяснение за гнева, който ясно виждахме във всичките три случая. Тази дума непрекъснато изникваше в съзнанието.

— Не знам — казах. — Но може да е порочен кръг. Колкото по-упорито се опитва да си начеше крастата, толкова по-ясно ще разбира, че е невъзможно, и ще става все по-отчаян.

— Или ентусиазиран — каза тя и посочи един от прорезите в панталона на хлапето. — Или и двете.

С изстрела несъмнено слагаше край на живота на жертвите си. Но ножът отключваше емоциите му, те надделяваха. Във всяко друго отношение убиецът изглеждаше изключително дисциплиниран. Това не бяха спонтанни убийства. Всяко от тях изискваше предварително обмисляне и планиране.

А това повдигаше другия важен въпрос.

Предишния път, в Рок Крийк, нашата жертва не бе сама. Имаше два трупа онази нощ, най-вероятно дело на двама различни убийци.

Криминологичният екип от окръг Монтгомъри вече бе направил първия си оглед нагоре и надолу по канала и все още кръстосваха гората, но аз вече имах ясното усещане, че това бе поредното солово изпълнение.

Но защо? Какво се бе променило? Или върнало към обичайното?

Нямах представа, но докато стоях там и попивах с поглед обстановката, част от мен вече се подготвяше за онова, което следваше. Каквато и игра да играеха тези хора, тя все още не беше свършила.

И резултатът бе три на два.

46.

Малко преди мръкване най-после приключихме с огледа на местопрестъплението. Останах там по-дълго, отколкото възнамерявах, но при мен винаги е така. Върнах се обратно през гората до паркинга и се запътих към колата си.

Някой ме чакаше до нея. Заради сумрака не успях да го разпозная, но после видях познатата брада. Дори качулката и широките къси панталони бяха същите като предишния път.

— Рон Джудиче? — казах.

Естествено, той веднага се обърна. Показах се прав. Наистина беше той.

— Опитвах се да те открия казах. — Трябва да поговорим.

— О, сега ти искаш да говорим? — отвърна той с агресивна нотка в гласа. — Последния път ме разкара.

Поех дълбоко въздух. Една част от мен искаше да му сложи белезници и да го хвърли на задната седалка. Но така нямаше да постигна нищо. Затова продължих да говоря.

— Виж, няма да се преструвам, че разбирам отлично през какво си преминал преди шест години. Но какво правиш сега? Така не помагаш на никого.

— Предполагам, че това е въпрос на лично мнение каза той.

— Искам да знаеш, че съжалявам за загубата ти — казах му. — Наистина съжалявам, но...

— Но какво, Алекс? Трябва просто да млъкна и да изчезна? Вече опитах, но не помогна. Ти и твоето управление сте толкова некадърни, колкото бяхте и преди шест години.

Погледнах го право в очите, опитвайки се да преценя доколко се владееше — или не — този човек. Дали започваше да го обзема параноя? Или Джудиче бе сто процента себе си? Не бях убеден.

— Ти усложняваш не само моя живот — казах. — Ти поставяш в потенциална опасност живота на бъдещи жертви. Разбираш ли това?

— Странно — отговори той. — Защото аз пиша всичко това, за да предпазя хората, които *вие* излагате на опасност.

— Останал си с грешно впечатление — контрирах аз.

— Така ли? — отвърна той. — Ами Ребека Райли, детективе? Можеш ли да ми кажеш къде е тя? Защото, доколкото ми е известно, тя изчезна от полезрението ви.

Той просто ми пускаше стръв. Това поне бе очевидно. Нямах да успея да спечеля благоразположението му, а вече не бях сигурен и дали си струваше да опитвам.

Но имаше още нещо, което исках да му кажа.

— Добре, хубаво — казах. — Искаш да публикуваш глупостите си в блог, това е твое право. Но нека ти кажа нещо друго. Ако те хвана да ме следиш отново, докато съм със семейството си, ще имаме съвършено различен проблем. Разбираш ли?

Той пристъпи малко по-близо. Джудиче беше едър мъж и очевидно не се плашеше лесно. Аз също обаче.

— Заплашваш ли ме, детектив Крос? — попита той. — За това ли става въпрос?

Едва сега забелязах устройството за запис в ръката му. Стискаше го в дланта си, за да не го видя. Без да се замислям, го дръпнах от ръката му и го захвърлих навътре в гората. Може би не постъпих правилно. Поредната грешка в служебното ми досие.

— И ти смяташ, че това ще ме спре? — Той се изсмя неприятно, а после продължи: — Това е другият ти проблем. Главозамаял си се от собствената си слава. Алекс Крос, Убиецът на дракони. Алекс Крос, Шерлок Холмс на Главното полицейско управление. Алекс Крос, Второто шибано пришествие на Христос! Ти си въздух под налягане, Алекс. Измислица! И хората трябва да научат затова.

Вече му бях обърнал гръб и се отдалечавах.

— Това няма да приключи така извика той след мен. — Това далеч не е краят!

— Тук съм напълно съгласен с теб, Джудиче — казах аз, докато влизах в колата си. — Определено не е.

Време беше да атакувам този човек от друг ъгъл.

47.

Не можеше да се каже, че изобщо не съчувствах на Джудиче. Аз също изгубих първата си съпруга заради безсмислено насилие. Това бе най-черният ден в живота ми и по някакъв начин ме свързваше с Джудиче.

Но това не означаваше, че щях да го оставя да буйства. Ако откажеше да разговаря с мен нормално, щях да направя всичко друго, което бе по силите ми, за да го спра.

Прекарах вечерта в събиране на всички материали, с които разполагахме за Джудиче, и продължих да ровя за още. Капитан Д'Аурия ми позволи да използвам паролата му за достъп до „ЛексисНексис“ и там открих в общи линии списък на досегашните занимания на Джудиче. Това ми даде съвсем нова гледна точка за него.

Вече знаех, че е служил в американската армия няколко години, преди да бъде уволнен с почести през 2005 г. Там бе направил и първите си опити като журналист.

В армията бе работил предимно в комуникациите и администрацията, първо във Форт Браг, после в Нюарк, Ню Джърси и едно шестмесечно назначение в Багдад, в редакцията на „Арми Таймс“. Отвъд океана бе написал поредица от рекламни статии, изтъкващи американската хуманитарна дейност и инфраструктурни проекти в Ирак. Всичко това фигурираше в публичните регистри.

После идваше периодът след уволнението му. Не знам какво се бе случило с Джудиче в армията, но когато бе започнал да пише на свободна практика и доста преди смъртта на Тереза Филмор. — Той сякаш се бе обърнал на сто и осемдесет градуса. На този етап фокусът му бе почти изцяло върху агресивната политика на американското правителство както у дома, така и в чужбина.

Бе пътувал няколко пъти до Близкия изток като кореспондент на местни вестници и дори бе спечелил няколко световно неизвестни награди за работата си. Същевременно пишеше материали на всякакви теми — от полицейско насилие до фалшификации с перфокарти, както и няколко язвителни статии относно предполагаемия провал на

Главното полицейско управление по време на терористичните атаки на „Ал Айла“ във Вашингтон през есента.

Единственото нещо, за което никога не беше писал в прав текст, бе смъртта на годеницата му. По някакви лични причини той бе оставил този инцидент настрана, но аз можех да предположа до каква степен трагедията бе наляла масло в огъня, който вече бушуваше в него.

Сега всичко това започваше да клокочи и да излиза на повърхността, в това число и вината, която той открито хвърляше върху мен.

Не знаех какво точно да очаквам от него, но вече ясно съзнавах, че все още не бях видял всичко — или поне най-лошото — от Рон Джудиче.

48.

До два следобед на другия ден бях приел първия свободен час за среща в Главната прокуратура. Там нещата невинаги се задвижват достатъчно бързо и ако те можеха да направят нещо за мен по въпроса с Джудиче, исках да съм наясно с това възможно най-рано.

В два без петнайсет излязох от кабинета си и извървях пеша краткото разстояние по Четвърта от управлението до „Джудишъри Сентър Билдинг“. Имах среща с един от техните помощник-прокурори, Лари Ким, в кабинета му на третия етаж.

С Ким се познавахме по-скоро по име, а не толкова от съвместна работа. Носеше му се слава на убедителен прокурор, с добри познания по прецедентно право и готовност да брани каузи, в които вярваше. Вече бяхме говорили по телефона и той знаеше защо съм там.

— Честно казано, не съм убеден, че можеш да направиш нещо съществено каза ми той. Факт е, че гражданите имат пълното право да разследват държавни дела и да споделят онова, което научат от други хора.

— Ами навлизането в личното ми пространство? Или нарушаване на обществените интереси например? В един момент той ще се окаже заплаха за разследването. И не говоря само за вече извършени убийства. Имам предвид изчезнало бебе и повече от един убиец, който все още се разхожда на свобода.

Ким поклати глава.

— Първата поправка, човече. Свобода на словото и пресата. Костелив орех за чупене — съвсем справедливо. И става все покостелив с времето.

— Той няма нищо общо с пресата — казах. — Просто някакъв човек с компютър, мобилен телефон и натрупан гняв.

— Точно това имам предвид. — Ким остави на бюрото огромната чаша кафе „Старбъкс“, което пиеше, и се наведе към мен, набрал скорост за разговора. — Мина времето, когато големите новини излизаха първо в централните вестници, а после се разпространяваха от тях към другите медии. Сега е нормално да видиш как човек със

смартфон или блог изпреварва всички. Съдебната система е наясно с това. Миналата година в Орегон имаше един блог на тема национална безопасност. Същата работа — просто някакъв човек, който действа от лаптопа си и ползва съмнителни източници. Е, познай какво? Правото му на лично пространство бе защитено чак до щатския върховен съд. Ако в Орегон смятаха, че имат доказателства, щяха да обжалват във федералния съд, но те се отказаха. — Ким се облегна назад и взе кафето си. — Това е новата реалност.

— Това е един случай — казах.

— Не — отвърна той. — Един от няколко. Подозирам, че този Джудиче го знае и се възползва максимално от това. Честно казано, фактът, че те напада лично, не подкрепя твърденията ти. Ако не друго, просто мъти водата.

— Просто те моля да го обсъдиш с колегите си — казах му. Главна прокуратура разполагаше с експерти по прецедентно право. Вярвах на Ким, но може би там някъде имаше подобен случай, решен по различен начин. Ако успея да подам поне съдебен иск и нищо повече, това би могло да накара Джудиче да отстъпи.

Лари кимна няколко пъти и започна да разлиства папките по бюрото си. Не съвсем деликатен намек, че нямаше повече време за мен.

— Поне толкова бих могъл да направя — каза. — Но нямаме на какво да стъпим. Ако успееш да откриеш нещо по-конкретно за Джудиче — ако е нарушил някакви закони, — ще имаш по-голям шанс да раздвижиш нещата тук.

— Повярвай ми — казах. — Работя по въпроса.

Просто се надявах, че междувременно нямаше да се появят нови трупове.

49.

Излязох от срещата с Ким и отидох направо до колата си, в подземния гараж на „Дейли Билдинг“. Понякога няма по-добро място, където да свършиш малко работа на спокойствие. Бри я нарича мобилен офис.

Трябваше да проведе няколко телефонни разговора. Отворих бележника на коленете си и набрах първото от няколкото имена в списъка ми — Нед Махоуни.

Нед е добър приятел, отличен агент от ФБР и човекът в Бюрото, на когото най-много разчитах за пряк отговор. Той ръководеше Екипа за спасяване на заложници в Куонтико, но напоследък се носеха слухове, че на Махоуни му предстоеше повишение. Щях да повярвам, когато се случеше.

— Алекс — каза той още щом вдигна слушалката. — Как е най-трудодобивият мъж в шоубизнеса? Чакай, не ми казвай. Затънал си до гуша, прав ли съм?

Освен това Нед имаше уста, която не млъкваше. Изглежда саркастичен през повечето време, но истината е там, че в света на Нед просто няма много свещени крави. Това е едно от нещата, които харесвам у него.

— Имам нужда от малко информация — казах му. — Става въпрос за едно отвличане в Джорджия. Името е Ребека Райли.

— Райли — повтори той. — Нещо общо с онзи отвратителен случай с прозорец във Върнън преди няколко седмици?

— Между нас казано? Да — отвърнах. — Ребека е бебето на жертвата. Била е на юг, под опеката на нейните баба и дядо, когато е отвлечена. Бабата и дядото също са убити. Не мога да открия никого в Атланта и Савана, с когото да говоря за това.

Нед прозвуча така, сякаш поемаше въздух през зъби.

— Този бизнес смърди, нали? Защо не станяхме счетоводители или нещо друго?

— Защото ни пука, Нед.

— О, да, вярно — отвърна той. — Ще видя какво мога да направя по въпроса и ще ти се обадя веднага.

Не му отне дълго. Когато приключих разговорите си с Джарет Краус, Сампсън и Хайзенга, вече ме чакаше гласово съобщение от Нед. Не искаше да споделя подробности по телефона, затова веднага му звъннах.

— Няма много за казване — започна той. — Бюрото все още разследва случая, така че вероятно имат основателна причина да вярват, че Ребека е изведена от Джорджия. Но това е всичко, което успях да разбера. Пазят си информацията.

— Благодаря, че опита — казах. Вече знаех малко повече, отколкото досега.

— Как я караш иначе? — попита Нед. — Напоследък изобщо не те щадят в пресата, забелязвам.

Това бе единствената тема, която не исках да обсъждам, но любопитството ми надделя. Често ми се случва.

— Защо? — попитах. — Какво си чул?

— Цялата тази работа с „Фактите“ — отвърна Нед. — Накъдето и да се обърна, все за това чета. Или за теб. Вярно ли е, че си хвърлил магнетофона на тоя човек в гората?

— Ще се възползвам от Петата поправка — казах. Наясно бях, че блогът на Джудиче вече не беше тайна, но не желяех да ми го напомнят непрекъснато. Колкото по-дълго продължаваше това, толкова по-голяма част от историята ставах аз самият, а един уважаващ себе си полицаи не може да вирее в подобна среда. — С две думи, човекът е абсолютен задник.

— Не се впрягай твърде много — каза Нед. — Тези неща са като херпес. Излиза, изчезва за известно време, после пак се появява. Не можеш да направиш нищо друго, освен да се снишиш и да се придържаш към важните неща.

Успя да ме разсмее.

— Херпес, а? Припомни ми да ти се обадя пак, когато имам нужда от утеха.

— Но всяко време, Алекс. Междувременно просто не чети този парцал. Само ще се ядосваш. Особено днес.

Добър съвет, може би, но идваше твърде късно. Веднага щом приключих разговора с Нед, отворих „Фактите“ през браузъра на

телефона си.

За добро или лошо.

50.

НОВА НИЗОСТ

ПУБЛИКУВАНО ОТ Р. Д. В 23:52

Понякога се изненадвам колко ниско е способно да падне Главното полицейско управление. Добър пример за това е случаят от вчера вечерта. Личната ми критика към детектив Алекс Крос (виж страничната лента, [тук](#)) е добре известна. Въпреки репутацията си на ненадминат следовател — какъвто той може и да е — доктор Крос е и ярък пример за типа „вълк в овча кожа“, пренаселил този отдел.

Кликнете [тук](#) за аудиозапис на вчерашната ми среща с детектив Крос и преценете сами. Опитвах се да направя репортаж за последните новини около серия от убийства на млади мъжки проститутки от Джорджтаун и околностите — така наречения случай с Речния убиец (по който Главното управление няма никакъв напредък впрочем). По време на инцидента се намирах на паркинга в Док Севън, „Канал Чесапийк и Охайо“, встрани от „Клара Бартън Паркуей“. Открих го в „Гугъл Мапс“, [тук](#), и отбелязах установения полицейски периметър, заедно с мястото, където се проведе срещата ми с детектив Крос. Както сами ще се уверите, стоях в рамките на позволената зона за журналисти и граждани. В случая категорично не става дума за неправилен достъп.

Аз обаче откровено ще призная, че по време на разговора ни използвах скрито устройство за звукозапис. Това е нещо, което винаги правя при съприкосновенията си с Главното полицейско управление, нещо като предпазна мярка, но това бе първият път, когато действително имах нужда от него. Кликни [тук](#), за да изслушаш срещата. Това,

което ще чуете, е разговорът ми с детектив Крос, последван от кратък сблъсък, при който той изтръгна звукозаписното устройство от ръката ми и го захвърли навътре в гората, в посока, която съм маркирал върху гореспоменатата карта.

Това, което се набива на очи, надявам се, е нарастваща — бих казал съкрушителна — съвкупност от доказателства, че Главното полицейско управление спешно се нуждае от малка чистка. Тук говорим за полицейско насилие, за каквото съм чувал, че се среща на места като Египет, Либия. Китай. Това ли искаме наистина и ние?

Както винаги, окуражавам ви да НЕ вярвате сляпо на думите ми. Проучете информацията лично. Чуйте какво казват другите хора. Вслушайте се в собствените си мисли. Ако желаете да оставите коментар или да споделите наблюдение относно работата, която върши Главното полицейско управление, *кликнете тук*.

И помнете — полицията работи за вас. Не обратното.

51.

Когато се прибрах у дома малко преди седем вечерта, къщата бе смущаващо тиха. Не се чуваше „Нинтендо“ от конзолата във всекидневната, нито Ники Минаж иззад някоя затворена врата, нито тропане по стълбите.

Вместо това открих Бри в кухнята, заедно с нашия социален работник — Стефани Гетман. Стефани бе назначена по случая с Ава от Службата за закрила на децата и семействата. Обикновено я виждахме веднъж месечно при посещенията ѝ у дома, но последната ѝ визита бе само преди седмица.

Нещо се бе случило.

— Алекс, ела да седнеш — каза Бри. Изглеждаше напрегната и докосна ръката ми, когато придърпах стол и се присъединих към тях.

— Какво става? Къде са децата? — попитах.

— Джени и Али са при леля Тиа — каза Бри.

— Ами Ава? — казах. — Тя добре ли е?

— Един патрулен полицай я доведе вкъщи днес следобед — отвърна Бри. — Намерил я на „Сюърд Скуеър“, на пейка в парка, в безсъзнание.

Новината ме удари като юмрук в корема, но не беше нещо съвсем неочаквано.

— В безсъзнание? — повторих.

— Със зеници като връх на топлийка.

Това означаваше опиати. Оксиконтин вероятно, макар че Ава не разполагаше с такива суми. Може би фентанил, по-евтиният вариант, който се намираще по-лесно, но по-трудно се контролираше лозата. Полицейският ми мозък не спираше да прехвърля списъка с възможности.

— Нана е с нея на горния етаж — продължи Бри. Сега спи. Утре сутринта трябва да направим изследване на урината.

Кимнах и сведох поглед към масата.

Внезапно се върнах назад във времето, през юли 1989-а. Това бе последният път, когато наркотиците навестиха тази къща.

Брат ми Блейк бе зависим. Появил се една нощ на прага пред Нана, в абстиненция, молец за помощ. Нана ми се обади в студентското общежитие в Джорджтаун и ме помоли да се прибера у дома. Така и направих. Бяха дълги и мъчителни дванайсет часа, но се преборихме. Нана бе като ангел на милосърдието. Аз просто помагах, с каквото можех.

Тогава още не знаех, че това е последният ни път заедно. Блейк обеща да спазва рехабилитационната програма, която Нана му бе намерила, но той бързо я заряза и изчезна. А после, на 2 септември сутринта друг полицаи на вратата. Блейк бе открит в приют в Анакостия, мъртъв от свръхдоза хероин.

Сега, седнал до кухненската маса, изпитвах смъртен страх за Ава. Тя не беше Блейк, разбира се. Но от друга страна, аз и Нана направихме всичко, което бе по силите ни, за да помогнем на брат ми, а то пак се оказа недостатъчно.

— Е, сега какво? — попитах Стефани.

— Консултации с психолог със сигурност — каза тя. — Може би и лечение. Зависи от това, което Ава ще ни разкаже. Трябва да разберем колко време продължава това и дали Ава се бори със зависимост. Освен това, ако успеете да разберете откъде се снабдява с наркотици, това е добро начало в разрешаването на проблема.

— Държахме я изкъсо — каза Бри. — Напоследък имахме малък проблем с нея.

— Проблем с наркотици? — попита Стефани.

Двамата с Бри се спогледахме.

— Не бяхме сигурни — каза тя. — Но предполагам, че вече сме.

— Е, стига да я искате, за Ава е най-добре да остане тук. Ще я оставя да си почине тази нощ, но бих искала да я видя утре. И ще ви посещавам по-често. Събота и сряда удобно ли ви е?

— Да — отвърна Бри.

Чувствах се така, сякаш все още не успях да проумея случващото се. Главата ми преливаше от информация. Когато отново вдигнах глава, Бри и Стефани ме гледаха с очакване.

— Съжалявам... какво? — попитах.

— Сряда и събота повтори Стефани. — За теб удобно ли е, Алекс?

— Да. Разбира се — отвърнах. — Ще направим всичко необходимо. Ще успеем.

52.

Да. Разбира се. Ще направим всичко необходимо. Ще успеем.

Рон Джудиче свали слушалките от ушите си и се облегна назад. Беше чул всичко, от което се нуждаеше. Останалата част от разговора можеше да замине в харддиска.

По всичко изглеждаше, че лошият късмет преследваше Алекс напоследък. Точно това бе целта на електронната система за подслушване. Без поглед отвътре в семейния живот на Алекс Джудиче не би могъл да сглоби интересна история. На практика всичко се нареждаше идеално.

Джудиче отбеляза часа в бележник до компютъра си и тъкмо започна да записва някои от размишленията си, когато на вратата се почука.

— Роналд, миличък?

— Влизай — каза той и затвори лаптопа.

Майка му отвори вратата с бебето Грейс на ръце. През рамото ѝ бе праметната бяла памучна пелена, а от джоба на домашния ѝ халат се подаваше биберонът на малко шише за мляко.

— Ема Ли иска татко да я завие за лека нощ.

— Няма проблем — каза Джудиче.

Когато стигна до вратата обаче, Лидия не помръдна. Просто стоеше там и изпълваше рамката с внушителните си размери. Това бе нейната версия на пасивна агресия, да препречва пътя като крава на релси. Очевидно си бе наумила нещо.

Джудиче запази самообладание. Все още не беше ясно дали майка му имаше нужда от малка пръчица, или от малко морковче. А може би и от двете.

— Какво има, мамо? — попита той.

— Обади ли се вече на полицията?

— Не — отвърна той. — Не се тревожи за това.

— Но аз се тревожа — каза тя, докато разсеяно люлееше бебето.

— Имам предвид... — Тя сниши гласа си до шепот, сякаш някой ги подслушваше. — Откъде си сигурен, че е твоя?

Джудиче протегна ръка и погали с пръст розовата бузка на дъщеря си. Полузатворените ѝ очички го накараха да се усмихне.

— Погледни я — каза. — Прилича на мен.

— И все пак. Говорим за майката на това бебе — настоя Лидия.

— Просто някаква уличница, мамо. Еднократна любов.

Майка му извърна глава и вдигна ръка във въздуха.

— Спести ми подробностите, ако обичаш. Просто казвам, че не е постъпила правилно.

— Именно — отвърна той. — Помисли за това, мамо. Това е човек, който оставя бебе в кола с прикрепена бележка и си тръгва. Наистина ли искаш такъв човек да присъства в живота на Грейс?

Лидия притисна бебето малко по-близо до себе си.

— Ами... не, но...

— Точно затова се преместихме. Не исках тя да ни намери. Честно казано, и аз не искам да я намирам. Смятам, че Грейс заслужава нещо повече.

— Предполагам... — колебливо отвърна Лидия, вероятно защото бе съгласна с него, или защото бе учила до десети клас и нямаше нужната подготовка да води по-сериозни спорове.

— Не *предполагай*, мамо. Помисли за това каза той. — Наистина ли искаш такъв човек да отглежда внучката ти?

— Не — отвърна тя, този път много по-уверено.

— Не — каза той. — Не искаш. Нито пък аз.

Той изчака думите му да проникнат в съзнанието ѝ, после смекчи тона. Време беше за морков.

— Повярвай ми — каза, — ти си много по-добра майка, отколкото тя някога би могла да бъде. И това не е състезание, мамо.

Лидия Джудиче обичаше да я ласкаят. Тя се усмихна, изчерви се и най-после отстъпи встрани.

— Хайде, отивай — каза. — Ема Ли чака.

Джудиче целуна майка си по бузата и тръгна по коридора.

Имаше и други решения, разбира се. Лидия лесно би могла да бъде елиминирана, чисто физически. Дори би изпитал облекчение да запуши устата ѝ веднъж завинаги и да сложи край на това непрестанно мърморене.

Но на този етап всичко опираше до съотношение между ползите и вредите. Лидия играеше жизненоважна роля в семейството.

Независимо дали му харесваше, или не, точно в момента той се нуждаеше от нея. Би било неразумно да я премахне само защото искаше да ѝ затвори устата.

Не, помисли си Джудиче. Не можеше да направи това. Не можеше дори да си го помисли.

Не и докато не станеше абсолютно наложително.

53.

Опитвах се да се съсредоточа върху брифинга на следващата сутрин, но ми беше трудно да задържа мислите си на едно място.

Започвах да се чудя дали не се бях претоварил. Това е въпрос, който често си задавам. Работех върху три случая едновременно плюс Ава. Тя беше четвъртият случай. По-късно през деня имахме среща в Службата за закрила на децата и семействата. Междувременно ме чакаха достатъчно други задачи.

Повече от достатъчно всъщност, но как да откажеш нещо, когато човешки живот е в опасност? До този момент имахме девет мъртви, един изчезнал и — с трима неизвестни заподозрени на свобода — тревожно надвиснало очакване за още жертви.

Има много разногласия относно „сноповете“, както се наричат сходствата в серийните убийства. Някои хора твърдят, че те не са нищо повече от съвпадение и че от време на време неминуемо ще ставаме свидетели на повтаряща се активност. Съединените щати са световната столица на серийните убийства, в която по всяко време има от двайсет и пет до петдесет активни убийци.

Най-известният „сноп“, за който знаех, бе този от Южен Лос Анджелис, от началото на осемдесетте до 2007-а. Полицейското управление на Лос Анджелис бе разследвало пет отделни случая в този период, в това число Мрачния сънливец и Саутсайдския удушвач. До приключването на всичките пет разследвания бяха загинали общо петдесет и пет души на територия от сто и трийсет квадратни километра.

Освен това наскоро имаше сведения за трима убийци, действащи едновременно в окръзите Насау и Съфолк, Лонг Айланд. По последни данни двама заподозрени бяха арестувани, един все още бе на свобода, а общият брой на жертвите достигаше трийсет.

Сега Вашингтон имаше всички изгледи да създаде собствен „сноп“. През цялото време прехвърлях наум всичките три случая; размишлявах за методите, профилите на жертвите, възможните мотиви и най-вече — къде ще е следващият удар.

Убиец номер едно бе човекът, когото наричах „Ръсел“, предполагаемият приятел на Елизабет Райли. В известен смисъл той бе най-непредсказуемият, с период от четири и половина години между бременните му жертви и предполагаемо отвличане.

Номер две бе онзи, когото пресата наричаше Речния убиец. До този момент бяха открити мъртви трима хомосексуалисти на повикване, но аз се опасявах, че все още не бяхме намерили всичките. При нормални обстоятелства потопено във вода, разлагащо се тяло може да трупа газове в продължение на три седмици, преди да изплува на повърхността.

Убиец номер три бе най-неясен, но той вече имаше два различни прякора. Някои го наричаха Джорджтаунския изкормвач. Други използваха прозвището Барби убиеца, заради русите коси и перфектните тела на двете му известни жертви. Главното полицейско управление бе оставило тези сравнения извън официалните си изявления, но медиите бяха успели да се доберат до тях.

Това беше случаят, който най-много ме тормозеше в момента. Имайки предвид очевидната връзка между Речния убиец и този човек, не можех да се освободя от усещането, че Барби убиеца се опитваше да го настигне. Най-просто казано, струваше ми се, че изоставахме с една мъртва блондинка.

Три дни по-късно се оказа, че съм бил наполовина прав.

Този път имахме две мъртви блондинки.

54.

Телата били открити от домашна помощница, когато дошла на работа в понеделник сутрин. По-късно бе установен и часът на смъртта — около десет вечерта, събота, което означаваше, че тези жени са лежали мъртви в дома си цели трийсет и шест часа. Лоша новина за разследването. Тръгнах натам веднага щом ми се обадиха.

Адресът бе къща с розова тухлена фасада на „Кеймбридж Плейс“ — заможен, но пренаселен квартал в Джорджтаун. Но въпреки това нямаше никакви сведения за писъци или каквито и да било други нередности.

— Няма признаци за влизане с взлом — каза ми Ерико Валенте на входната врата. — Освен това алармената система е била изключена. Изглежда е бил поканен да влезе.

— Има ли камери в квартала?

— Да. Частна охранителна фирма — отвърна той. — В момента преглеждаме записите.

Болшинството от градските полицейски камери във Вашингтон обикновено са запазени за районите с най-висока престъпност. Иронията бе в това, че тези две убийства сега поставяха Втори участък, който е в Джорджтаун, наравно с което и да било друго място в града, едно към едно.

От антрето на къщата последвах Валенте нагоре по стълбите, към местопрестъплението — голяма спалня на втория от три стажа. Жертвите в този случай бяха майка и дъщеря, Сесилия и Кийра Уитли, на възраст съответно четиресет и три и деветнайсет. Госпожа Уитли бе разведена, но бившият ѝ съпруг все още живееше във Вашингтон, където бяха отгледали две дъщери. Кийра имаше сестра близначка, приета в Калифорнийския университет в Санта Барбара.

Сега семейство Уитли бе намалено наполовина.

На влизане в спалнята видях първо майката. Беше просната върху бледорозовите чаршафи на огромното неоправено легло. Завивките лежаха захвърлени на пода.

Дъщеря ѝ се намираше върху дебело тапицирана лежанка, с лице към майка си. Отпечатъците върху килима подсказваха, че канапетото бе преместено на това място съвсем наскоро.

И двете жертви бяха високи, привлекателни жени, с издайнически следи, че някога са имали дълги руси коси. Всъщност изглеждаха почти еднакво. Още две кукли за Барби убиеца. Ако съществуваше някакво съмнение по въпроса, характерният стил при работата с ножа го отхвърляше. И двете жени имаха прободни рани от лявата страна на гърдите, по корема и дясното бедро, близо до бедрената артерия. Около всяко от телата — съответно на матрака и канапетото — имаше голямо тъмно петно от засъхнала кръв.

— Проклетият кучи син — каза Валенте. — Просто убива за удоволствие.

Случаят изглеждаше точно такъв. Нямахме следи от сексуално насилие или обир. Синята кожена чантичка на госпожа Уитли лежеше закопчана на скрина до прозореца, а тежките диамантени обеци на ушите на Кийра си стояха непокътнати.

Възрастта очевидно също не беше фактор за този човек. Проявяваше постоянство единствено за фигурата, серийните удари с ножа и разбира се, отрязаната коса. Коса имаше буквално навсякъде — полепнали с кръвта кичури по мебелите, на купчинки по пода, както и безброй отделни косми по самите жертви, от глава до пети. Отдавна не бях присъствал на толкова странна сцена от местопрестъпление.

Но беше ли някой от тези детайли по-важен от друг? Този човек даваше израз на нещо, в това нямаше никакво съмнение. Може би съживяваше някаква своя фантазия — отново и отново.

Вероятно тези жени заместваха някоя друга, помислих си. Някоя друга жена, на която той искаше да даде урок, но не можеше. Мъртвата му майка, може би. Или някоя бивша. Все още не виждах ясно отговора, но някъде дълбоко в съзнанието си усещах, че този въпрос ме води в правилната посока.

Кой бе този човек — и кого се опитваше да убие отново и отново?

55.

С Валенте бяхме обиколили голяма част от къщата, когато полицаят от входната врата ни уведоми по радиостанцията, че е пристигнал представител на „Бейслайн Секюрити“. Ерико го предупреди да не пуска никого в къщата и двамата излязохме на улицата, за да се срещнем с този човек — който и да бе той.

Между къщата на Уитли и загражденията в края на улицата бе паркиран черен „Рейнджровър“. Мъжът, който ни чакаше, се представи като Джон Овърби, собственик на „Бейслайн“. Компанията му работела за различни сдружения в квартала — осигурявали видеонаблюдение и дистанционно покритие, където не достигали общинските камери.

Очевидно бизнесът вървеше добре. Зелената копринена вратовръзка на Овърби сигурно струваше повече от целия ми костюм.

— Имаме стопроцентово покритие на тази улица — каза той. — Започнах да преглеждам записите веднага щом чух ужасната новина. И съм почти сигурен, че сме уловили в кадър вашия човек.

Той не спираше да хвърля погледи към къщата на Уитли, докато говорехме. Ако бях на негово място, аз също бих искал да погледна вътре, но Валенте му даде знак да отвори лаптопа си направо там, върху капака на колата.

Когато екранът светна, там вече имаше две изображения от видеоклипове, предварително подготвени едно до друго от Овърби. Времевият код ми изглеждаше непонятен, може би някакъв вид служебно шифроване, но той го разчете лесно.

— Това е в девет и четиресет и шест, събота вечер — каза той и посочи лявото изображение. — А другото е от десет и петнайсет. И двете са от една и съща камера, ето там.

Той се обърна и посочи към ъгъла на улиците „Кеймбридж“ и „Тринайсета“. Дори успях да видя малката черна кутия, монтирана под прозореца на втория етаж в къщата на този ъгъл.

— Нека ги видим в хронологичен ред — каза Валенте.

Овърби отвори първото изображение на цял екран и пушна видеото.

За разлика от градските камери, тази записваше дигитална цветна картина с отлично качество. Единственото ограничение бе фактът, че записът бе направен през нощта. „Кеймбридж Плейс“ се осветяваше оскъдно от няколко старомодни улични лампи покрай скъпата тротоарна настилка.

След няколко секунди празен запис на екрана се появи мъж, който вървеше по улицата с гръб към камерата.

— Това е той — каза Овърби.

Нямаше много за гледане, виждаше се единствено човек с бейзболна шапка и дълго до коленете тъмно палто. Когато стигна до къщата на Уитли, той се качи на верандата и посегна към звънеца.

Обхвана ни смразяващ ужас — да знаеш какво ще се случи и да не можеш да направиш нищо, за да го предотвратиш.

Лампата на верандата светна. Последва кратък разговор от двете страни на вратата, а мъжът няколко пъти посочи към улицата. Накрая отвътре излезе руса жена. Бе твърде далеч и не можеше да се прецени дали това бе госпожа Уитли, или дъщеря ѝ, но жената прехвърли ръка през рамото на мъжа и влязоха вътре. Той пристъпи напред с внезапно, ясно изразено куцане, каквото до този момент липсваше в походката му.

— Вероятно ѝ е казал, че са го нападнали и обрала — каза Овърби и отвори другия запис. — Сега гледайте. Това е двама и девет минути по-късно.

На екрана се появи същата улична картина, от същата камера. След малко мъжът излезе от къщата и затвори вратата зад себе си. Свърна наляво и тръгна обратно по същата улица, движейки се с лекота, без следа от накуцване.

Когато отново приближи камерата, за пръв път видяхме лицето му. Той дори вдигна глава и за част от секундата погледна право в обектива, после отмина и изчезна от поглед.

— Ето тук — казах.

— Да. — Овърби спря записа, върна назад и остави въпросния кадър на пауза.

Мъжът сякаш гледаше право към нас. Валенте се взря поотблизо, после едва чуто изруга.

— Не ти ли изглежда познат? — каза.

Определено да. Лицето беше подобно, но не точно същото като на стареца от записа на онзи паркинг в нощта, когато бе убита Дарси Викърс.

Изглеждаше на приблизително същата възраст, може би около седемдесет, но за разлика от предишния път, този човек имаше мустаци и очила. Освен това изпод шапката му се подаваха два кичура къдрава бяла коса. Другият старец беше почти плешив.

— Това е грим казах аз още в мига, когато го осъзнах.

Валенте кимна.

— Някаква маска, нали? Господи. Това би могло да обясни много неща.

— Освен това му е все едно дали знаем това, или не, така смятам — добавих. — Очевидно е имал за цел точно тази камера, съдейки по това как поглежда право към нея. Може би дори е искал да го видим.

„Но това можеше да се тълкува двузначно“, помислих си. Би могло да означава, че е имал причина да бъде сигурен в себе си и че ние никога нямаше да успеем да надзърнем отвъд маскировката му, за да го заловим.

Или може би той започваше да се чувства самоуверен — *твърде* самоуверен, дори заплаха за самия себе си, — а ние току-що бяхме направили огромна крачка напред в това разследване.

Вдигнах поглед към Овърби.

— Можеш ли да сглобиш маршрута му? — попитах. — Да се опиташ да откриеш къде е отишъл после? Или откъде е дошъл?

— Ще направя каквото мога отвърна Овърби. Нашият район за наблюдение се простира едва до Кю стрийт. Но можете да използвате данни и от градските камери.

— Веднага се заемам — каза Валенте и извади мобилния си телефон.

— Детектив Крос?

Обърнах се и видях униформен полицаи, който се опитваше да привлече вниманието ми.

— Какво има? — попитах.

— Имате посетител, детективе.

— Имам какво! — Не проумявах какво ми казва. Районът на местопрестъплението бе затворен за външни лица.

Полицаят сви рамене.

— Каза, че вие сте му се обадили. Помолили сте го да дойде веднага. Чака ей там.

Погледнах нагоре по улицата, в посоката, която посочи полицаят. Там, в обичайните си широки панталони и качулка на главата, стоеше Рон Джудиче.

— Какво прави тук този кретен, по дяволите? — каза Валенте. — Искаш ли да го разкарам?

— Не — отвърнах. — Аз ще се погрижа за това. Всъщност ще го направя с удоволствие.

Джудиче някак си бе намерил начин да влезе в моето местопрестъпление. А аз щях да му помогна да намери изхода.

56.

Нямам притеснения да хвана репортер за яката и да го изгоня, ако застрашава разследване на местопрестъпление. Всъщност досега не ми се е налагало да арестувам журналист. Но за всичко си има първи път.

— Ей! Джудиче! — казах аз и тръгнах право към него. — Не можеш да останеш тук.

Когато приближих, той слезе от тротоара и застана между две от паркираните коли.

— Детектив Крос, надрусан ли сте? — каза той, достатъчно високо, за да го чуят.

— Много смешно — отвърнах. Не се съмнявах, че това манипулативно представление се изнасяше в моя чест. Джудиче бе твърде хитър, за да *не знае*, че влизаше без разрешение в ограден периметър. Аз обаче бях твърдо решен да не допусна да бъда въвлечен в неговата помия.

— Имаш пет секунди да се върнеш от другата страна на бариерата — посочих аз към края на улицата, където се бе събрала тълпа. Някои от тях дори носеха протестни лозунги: „Запазете сигурността в Джорджтаун! Къде е полицията, по дяволите?“. Убеден бях, че Джудиче бе във възторг от тях.

Очите му се присвиха, зениците му ме пронизваха.

— Надрусан си, нали? — каза. — Не исках да пиша за това, докато не съм напълно сигурен, но...

— Роналд Джудиче, арестуван си за влизане без разрешение в обозначен полицейски периметър — казах му. Вече бях извадил белезниците. Обърни се и сложи ръце зад гърба си.

Той все още стоеше между колите и аз трябваше да отида до него, за да го размърдам. И точно тогава усетих остра, пронизваща болка в крака.

Погледнах надолу тъкмо навреме, за да видя как Джудиче издърпва ръката си обратно. Държеше нещо, но не успях да видя какво.

Следващата ми реакция бе съвсем спонтанна. Ударих го. Силно. Юмрукът ми се стовари в лицето му и от носа му изригна струя кръв, която потече по устата му. Може би трябваше да спра до там, но адреналинът ме държеше, а Джудиче продължаваше да стои на крака. След десния юмрук последва ляво кроше.

Този път успях да го поваля.

Приземи се по гръб, изглеждаше шокиран. Забих коляно в гръдния му кош и го притиснах към земята. Бедрото ми пулсираше от болка. Беше ме улучил точно в мускула.

— Какво беше това, по дяволите? — изкрещях. — С какво ме прободете?

Тъкмо посягах да пребъркам джобовете му, когато двама униформени полицаи започнаха да ме дърпат от него, а трети коленичи до Джудиче и го издърпа обратно на тротоара.

Валенте също бе там, видях и Хайзенга да тича към нас от колата си.

— Алекс? Какво става тук? — попита тя.

— Арестуван е! — отвърнах аз и посочих към Джудиче. — Пребъркайте джобовете му! Хванете го!

Джудиче лежеше кротко и ме наблюдаваше.

— Сержант, този ваш детектив очевидно е под въздействието на наркотици. Току-що ме нападна без причина.

Той избърса кръвта от устата си и вдигна високо ръка, специално за камерите в края на улицата.

— Алекс Крос ми причини това!

— Ела тук! — ревах аз, но Хайзенга ми препречи пътя и ме издърпа назад. Валенте също ме улови за ръката.

— Успокой се, Алекс! — каза Хайзенга. — А сега ми кажи, че има дяволски добра причина за това.

— Той ме намушка! — казах.

— Какви ги говориш?

— Не знам... — казах. — Не знам какво беше... това.

Изпитвах затруднение да се концентрирам, чувствах се замаян, не можех да събера мислите си. Усещах тялото си изтръпнало. По крайниците ми плъзна топлина и нахлу в главата ми.

— Мисля, че ще...

Исках да кажа: „Мисля, че ще изгубя съзнание“, но така и не успях да довърша изречението.

Не беше просто пробождане, било то с нож или обикновена игла. Беше нещо друго. Последното, което помнех, преди да изгубя съзнание, бе мисълта, че току-що съм бил отровен.

Нима Джудиче ме бе убил? Умирах ли?

57.

Събудих се в линейката. Хайзенга бе там. Движихме се.

В първия момент се почувствах объркан, но бързо си спомних случилото се.

— Лягай! — каза Хайзенга и ме бутна обратно на носилката, когато понечих да се изправа. Двама парамедици седяха от двете ми страни. Единият измерваше кръвното ми налягане, другият съобщаваше данните за състоянието ми по радиостанция до болницата, към която се движехме. Болницата в Джорджтаун вероятно.

— Той ме прободете...

— Просто се отпусни.

— Той...

Чувствах цялото си тяло като желе, само ръцете ми бяха изтръпнали. Все още ми се виеше свят. Какво беше това, по дяволите? Знаех, че се е случило нещо ужасно, но някак си не можех да се *почувствам* така. Намирах се в състояние на еуфория, а страхът и ужасът витаеха някъде на заден план. Чувствах се така, сякаш се наблюдавах отстрани, като на филм.

После забелих очи. Единият от парамедиците вдигна клепача ми и погледна зеницата.

— Унася се — каза.

Това бе последното, което чух.

58.

Събудих се в болницата, облян от флуоресцентна светлина. Вместо стени имаше синя завеса, спусната около стаичката — или по-скоро кутийката, в която бях напъхан.

Хайзенга все още бе там. После видях и Бри.

— Здравсти — каза тя и стисна ръката ми. — Как се чувстваш?

Все още се чувствах отпаднал, сякаш се носех върху облак над земята. Усмихнах се въпреки всичко. Всичко ми изглеждаше леко размазано.

— Откога си тук? — попитах.

— От два-три часа. Сега е шест.

— Какво стана?

— Откриха опиати в кръвта ти — каза ми Хайзенга. — Предимно оксикодон.

— Предимно?

— И малко морфин.

— Аха... — Отпуснах глава на възглавницата. — Стори ми се познато.

И друг път съм имал неприятности — давали са ми и морфин. Последният път бе преди няколко години, когато бях прострелян, докато разследвах случай във Вермонт.

Постепенно започнах да си припомням подробностите. Местопрестъплението в Джорджтаун. Частната охранителна компания. Джудиче...

Внезапно се надигнах в седнало положение и отметнах тънкото одеяло, с което бях завит.

— Къде е Джудиче? — попитах. — Арестуван ли е?

— Алекс! — каза Бри. — По-кратко. Успокой се.

— Къде е той? — повторих.

— Мисля, че все още е в управлението — каза Хайзенга. — Но не, не е арестуван.

— Какво се опитваш да ми кажеш? Тъкмо щях да му слагам белезници, когато той ме прободеше.

Марти пое дълбоко въздух и хвърли поглед към Бри, преди да отговори. Те двете знаеха нещо, за разлика от мен.

— Не открихме нищо у него, Алекс — каза тя. — Носеше само документ за самоличност, пари в брой и фотоапарат.

— Е, явно е изхвърлил спринцовката. Казвам ви, че...

— Алекс, всичко, което открихме, беше у теб — прекъсна ме Хайзенга и ми показа кафяво аптекарско шишенце. — Това беше в джоба ти, когато пристигнахме. И по него няма отпечатъци на Джудиче.

— *Какво?*

— Джудиче твърди, че си бил дрогиран... което е вярно, по един или друг начин. Освен това казва, че си го нападнал без причина. Ако те е убол с нещо, Алекс, никой не го е видял.

— Божичко!

Отново се отпуснах на възглавницата. Цялостната картина на изопачената реалност започна да прониква в съзнанието ми. Ала Хайзенга не бе приключила.

— Освен това Джудиче повдига срещу теб обвинение за физическо насилие. И иска ограничителна заповед. Казва, че го преследваш от момента, в който е започнал да пише за теб.

Погледнах Хайзенга в очите.

— Това е клопка, Марти. Господи... ти вярваш ли ми изобщо? Знаеш историята около този човек, нали?

Тя се отдръпна от леглото; усещах, че ненавиждаше всяка секунда от този разговор.

— Не искам да говоря твърде много, Алекс. Не и преди да знаем повече. Но ще те помоля да ми предадеш оръжието си, значката и картата за самоличност. — Тя пое дълбоко въздух. — Освен това, когато приключим тук, ще се наложи да те прибера.

— Какво? — намеси се Бри. — Не го ли чу? Бил е нападнал. Наистина ли подлагаш на съмнение думите му? Той е един от най-добрите полицаи във Вашингтон.

— *Не* аз подлагам на съмнение каквото и да било — отвърна Хайзенга. — Но управлението е заело отбранителна позиция. Напоследък целият град крещи за полицейски произвол, а е безспорен факт, че Алекс — независимо по какви причини — е упражнил физическо насилие над този човек.

— Не вярвам и дума на това — каза Бри. — Вие сте полудели! Хайзенга за пръв път повиши глас.

— Бри, допусната си тук от професионална любезност, а аз съм твой командваш офицер. Достатъчно ясна ли бях? А сега смекчи тона си, дявол да го вземе, или ще те помоля да напуснеш.

— Моли ме колкото искаш — каза Бри. — Той се прибира вкъщи с мен.

— Мога да наредя да те отведат, ако се наложи — сръза я Хайзенга.

Не можех да повярвам на ушите си. Не можех да повярвам, че Джудиче се измъкваше сух от водата.

— Марти, какво имаш предвид с това „да те прибера“? — попитах.

Можеше да означава две неща — искаха да се върна в управлението или за да говорят с мен, или за да ме арестуват.

Хайзенга наведе глава и с това отговори на въпроса ми.

— Ще ви оставя насаме за няколко минути — каза.

С други думи, тази вечер нямаше да се прибера у дома.

59.

Не бях посветен в разговорите, които се водеха в управлението, но докато ме изпишат от болницата, вече се знаеше, че в този случай нямаше да има специално отношение към мен. Не можехме да си го позволим. Не и в настоящата обстановка. Това бе игра на политически футбол и точно в момента аз бях топката.

Хайзенга ме отведе директно в управлението. Подмина струпаните на „Индиана“ журналисти и влезе в гаража. И двамата мълчахме. Оттам с товарния асансьор се слиза направо в сутерена, където се намира Централният арест. Израженията на полицаите в ареста се колебаеха между слисване и възторг. Не мисля, че знаеха защо съм там, но със сигурност знаеха кой съм. През годините бях довел стотици арестанти в този корпус.

Сега нещата се бяха обърнали по възможно най-лошия начин. Снимаха ме, взеха ми отпечатъци. Изпразниха джобовете ми, описаха съдържанието им и го поставиха в найлонова торба. Дадох ми тънък сандвич и одеяло и ме поведоха по коридора към килията, в която щях да прекарам нощта.

Централният арест е на седемдесет години. Килиите са точно такива, каквито може би си ги представяте — стоманени решетки вместо врати, които дрънчат при затваряне, бетонни подове, метални койки без матраци и метална тоалетна в ъгъла. Неведнъж съм заключвал тези врати отвън и съм изпитвал облекчение, че няма да прекарам нощта в това подземие.

Хайзенга използва влиянието си и ми осигури самостоятелна килия, освен това ми предложи да ми донесе вечеря отвън. Но аз няха сили дори да я погледна, когато се озовах от другата страна на решетките.

— Ще оправим всичко това сутринта, Алекс — каза ми. — Обещавам ти.

Просто отчаяно искаше да ми остави малко оптимизъм на тръгване. Истината бе там, че тя нямаше как да знае колко дълго щеше

да продължи това. Не ѝ отговорих, затова тя просто ми пожела лека нощ и си тръгна.

Седнах на койката и подпрях глава с ръце. Цялата ситуация граничеше с фантастиката — или поне с кошмар. Наистина не можех да повярвам, че се бях озовал тук, още по-малко пък заради нещо, което не бях извършил.

Чудех се какво обясняваше Бри на децата. Чудех се какво правеше Ава. Как възприемаха всичко това Джени и Али. Чудех се дори какво ставаше с двойното убийство в „Кеймбридж Плейс“ и дали Валенте бе отбелязал някакъв напредък.

Бяхме дошли в ареста след часа за гасене на осветлението, така че нямаше какво друго да правя до сутринта, освен да стоя насаме с мислите си. Така или иначе нямаше да успея да заспя.

Всъщност всеки път, когато затворех очи през нощта, виждах пред себе си лицето на Рон Джудиче. Не спирах да мисля за онази негова окървавена длан. И как я вдигаше високо за пред камерите. Историята щеше да се развие великолепно за него, нали така? Особено покрай новините около ареста ми, които без съмнение вече обикаляха всички телевизионни канали.

Ако можех да убия този човек по телепатичен път, сигурно вече щях да съм го направил.

60.

На сутринта ме разбуди пристигането на смяната в пет и половина, когато доведоха арестуваните през нощта от всички участъци и изведоха други, за да ги транспортират до съседната сграда за изслушване на обвиненията им. Никога не ми е било ясно защо това се прави точно в пет и половина, но аз така или иначе не спях.

Няколко часа по-късно ме изведоха от собствената ми килия за насроченото в девет сутринта събеседване в отдел „Вътрешни разследвания“. Офисът им се намира в „Пен Бранч“, в бившата сграда на отдел „Убийства“, но тази среща щеше да се проведе в една от залите за разпити тук, в „Дейли Билдинг“ — три етажа под собственото ми бюро в отдел „Тежки престъпления“. Чувствах се нелепо да се движа под охрана в тази сграда.

Когато дежурният полицай ме въведе в стаята за разпити, вътре ме чакаха двама непознати за мен следователи. Никой от тях не помръдна, за да се здрависа с мен. Просто кимнаха към празния стол от моята страна на масата.

Стаята бе най-обикновена, с размерите на кутия. В ъгъла над вратата бе монтирана камера за наблюдение, а в тази конкретна сутрин бе докарана и аудио-визуална количка, с DVD плейър и стар телевизионен приемник.

Двамата костюмирани мъже се представиха като полицаи Видер и Камиски, съответно от „Държавна корупция“ и сектор „Неправомерни полицейски действия“. Дори това бе достатъчно да ме раздразни, сякаш вече не бях достатъчно ядосан. Неправомерни полицейски действия? Направо не бе за вярване.

И все пак това ми даваше възможност да разкажа моята версия на историята. Веднага щом подписах, че съм наясно с правата си, бях готов да преминаем директно на въпроса.

— Е, детектив Крос — започна Видер. — Твърдиш, че преднамерено си бил упоен с наркотично вещество по време на въпросния инцидент вчера. Така ли е?

— Точно така — казах аз и посочих към бедрото си. — Бях прободен с нещо като игла. Докладът от спешното отделение може да потвърди белега от убождането.

— Разбира се, но не и кой го е направил — веднага ме прекъсна Видер. — А тази предполагаема игла, преди да удариш господин Джудиче ли беше забита, или след това?

— Точно преди това — казах. — Това бе причината, поради която му посегнах. *Единствената* причина.

— Два пъти.

— Моля?

— Ударил си го два пъти. Първия път си му разбил носа. После си го повалил на земята.

Сърцето ми се разхлопа. Не харесвах тона на този човек, нито посоката, в която вървеше разговорът.

— Нека погледнем — каза Видер.

Камиски използва дистанционното, за да включи телевизора, и пусна подготовения за целта видеозапис. Приличаше на клип от новините на „Канал 5“ и показваше мен и Джудиче, застанали между двете паркирани коли в „Кеймбридж Плейс“.

Нямаше звук, но двамата очевидно водехме разпален разговор. И после — най-неочаквано, както изглеждаше в кадър се появяват юмруците ми и аз повалям Джудиче между колите.

— Това е една от камерите казах. Там имаше поне още десет.

— И всички показват едно и също — каза Видер. Той направи пауза, колкото да ме погледне снизходително. — Не казвам, че твърдението ти относно убождането с игла е доказуемо грешно, детективе. Освен това сме наясно със случая между теб и господин Джудиче...

— Технически погледнато, няма такъв случай — казах. — Става въпрос за годеницата му. А и не аз съм изстрелял смъртоносния куршум.

Ала Видер нямаше намерение да ме остави да водя разговора.

— Имам предвид — повиши глас той, — че задачата ни в момента е да се фокусираме върху вероятността за неправомерно полицейско действие при вчерашния инцидент. До този момент не разполагаме с убедително доказателство в подкрепа на твоята версия. Но пък имаме *това*.

Той отвори папката си. Вътре имаше доклад за произшествие, прикрепен най-отгоре върху няколко други листа. Не разпознах почерка, нито подписа най-отдолу.

— Имаме кратка, но забележителна колекция от нелицеприятни статии за теб, писани от господин Джудиче. Имаме документирана кавга в „Лок Севън“ от онзи ден, където очевидно си се държал агресивно към господин Джудиче и си захвърлил звукозаписното му устройство. Имаме и това, разбира се — каза той и посочи към застиналото изображение върху екрана на телевизора. — И последно, имаме положително токсикологично изследване за опиати в кръвта ти, в което е налично химическо съвпадение с хапчетата, открити вчера в джоба ти.

Видер направи поредна пауза и вдигна вежди към мен. Припомни ми за всички лицемерни копелета, които някога съм срещал онези, които дори не се опитват да прикрият насладата от собственото си усещане за надмощие.

— И така, нека те попитам — продължи той. — Ти си опитен детектив. Какъв извод би си направил, ако седеше от моята страна на масата?

— Ако бях на твое място? — казах. — Преди всичко бих се запитал *защо* Рон Джудиче пише тези статии. А после бих си помислил — не е ли точно това резултатът, който човек като него би желал да постигне?

Двамата следователи се спогледаха.

— С цялото ми уважение, детективе, това ми звучи като конспиративна теория — каза Видер и затвори папката си.

Жестът му не ми убягна. Тези двамата изобщо не се интересуваха от историята ми. Вече бяха разпитали своите свидетели, бяха подготвили заключението си, а тази среща бе само — какво? Формалност? Необходима стъпка към обвинението, което те очевидно искаха?

В такъв случай не виждах причина да стоя тук. Бутнах стола си назад, изправих се и похлопах на вратата.

— Момент... — каза Видер.

— Щом искате да скалпите обвинение срещу мен, правете го сами и не ми губете времето — казах. — Готов съм да се върна в килията си.

Време беше да се намеси адвокат.

61.

Веднага щом ме изведоха от стаята за разпити, открих директора Пъркинс да чака в коридора. Не точно последният човек, когото бих могъл да очаквам, но не и първият.

— Шефе?

— Ела с мен — каза той и даде знак на дежурния полицаи, че поема нещата в свои ръце.

Но вместо да тръгнем обратно към ареста, свърнахме зад ъгъла, минахме през една заключена врата и излязохме на площадката с асансьорите.

— Къде отиваме? — попитах.

— Свободен си — отвърна той. — Пресата си получи полагаемото парче жива плът.

— Какво? — Не проумявах какво ми казваше. — Да не би Бри да е платила гаранцията?

Пъркинс упорито избягваше погледа ми. Очевидно не му беше лесно.

— Просто правя каквото мога, Алекс.

Не знаех как да му отговоря. Пъркинс можеше да предотврати поне престоя ми в килията. Сега очевидно използваше влиянието си, за да ми спести връщането там.

— Благодаря... предполагам... — казах. Той не каза нищо друго, докато не останахме насаме в асансьора. Имах странно предчувствие.

— Хайзенга те очаква обратно в управлението. Засега те водим безконтактен — каза той.

— Безконтактен? — повторих.

Половината от облекчението, което бях изпитал, се изпари веднага. Безконтактен означава да идваш на работа всеки ден, да сядаш зад бюро, да вдигаш телефоните, да разпределяш документи по папки и още сто неща, които никой друг не иска да върши.

Освен това означаваше, че бях отстранен от всички разследвания, и то в момент, когато най-малко можехме да си го позволим.

— Предполагам, че не е уместно да те моля да направиш по-разумна преценка — казах. — Точно в момента имаме ужасно много работа.

— Ще ми се да можех, повярвай ми — отвърна той и поклати глава. — Все още не си във от опасност. Ако прокуратурата реши да ти предяви обвинение, вече нищо не мога да направя.

— Доколкото мога да преценя, „Вътрешни разследвания“ целят точно това — казах.

— Ако зависеше от кмета, щеше да си седиш у вас без заплата. И не защото не те харесва — каза Пъркинс. — По дяволите, Алекс, не вярвам на тази помия с наркотиците и за секунда, но защо ти трябваше да го удряш?

— Заслужаваше си го — отвърнах. — Даже му беше малко.

— Не се и съмнявам — каза директорът точно когато вратите на асансьора се отвориха на третия етаж. — Но тук става въпрос за правосъдие. И за политика.

Това вероятно бе най-циничното нещо, което някога бях чувал от Пъркинс.

Кое то не значеше, че не беше вярно.

62.

Когато влязох в офиса на отдел „Тежки престъпления“, нямах големи очаквания — среща със старши полицай Хайзенга и изостанала от една година документация за подреждане. Вместо това ме чакаше изненадващо празнично посрещане.

— Ето го и него! — извика Валенте, когато се появих на вратата. Внезапно всички скочиха на крака, наизлизаха от кабинките и се втурнаха към мен. Всички ръкопляскаха, надаваха радостни възгласи и ме потупваха по гърба. И всички носеха жълти тениски, облечени върху дрехите.

На тениските им пишеше: „Освободете Алекс Крос“. За пръв път от дни насам се смеех на глас.

— Имаш ли нови татуировки? — попита Валенте, преметнал ръка през рамото ми. Джарет Краус ми подаде чаша кафе.

— Радвам се да те видя, Алекс. Добре дошъл отново.

— Но аз дори не съм си тръгвал — казах.

— На косъм беше — отвърна Валенте.

Истината е там, че бях дълбоко развълнуван от цялата тази работа. Докато лежах цяла нощ в онази килия, нямах никаква представа кой ме подкрепя в това и кой не. Сега изглеждаше кристално ясно. Отдел „Тежки престъпления“ има най-добрия екип, с който някога съм имал удоволствието да работя. Дадох ми точно тази подкрепа, на която се надявах и която аз бих дал на всеки един от тях.

Тогава видях Хайзенга. Стоеше на вратата на кабинета си и ме наблюдаваше. Не се усмихваше, нито пък носеше жълта тениска. Но пък забелязах, че изглеждаше ужасно. Освен това носеше същите дрехи като предишния ден. Явно Марти изобщо не се бе прибирала у дома.

Когато влязох в кабинета ѝ, първата ѝ реакция бе да протегне ръка през бюрото.

— Без лоши чувства? — попита.

Стиснах ръката ѝ с радост.

— Без лоши чувства — отвърнах. Поне ме бе затворила лично, вместо да прехвърли отговорността на някого.

— Сядай — покани ме тя. — Трябва да оправим някои технически подробности.

Даде ми два формуляра за освобождаване, които да подпиша, а после ми върна личните вещи, с изключение на пистолета ми. След това се спря на подробностите в ограничителната заповед на Джудиче. Нямах право да се приближавам до него на по-малко от сто и петдесет метра разстояние през целия период на временната ограничителна заповед. Ако заповедта станеше постоянна, щях да бъда информиран своевременно.

Това бе едно от най-странните изопачавания на правда и кривда, което бях срещал от доста време насам. Предвид всички обстоятелства, не трябваше ли аз да съм този, комуто е нужна защита от Джудиче?

— Гледа ли новините? — попита Марти. — Мисля, че снощи е дал поне десет „ексклузивни“ интервюта. В добавка към проклетия му блог.

— Съжалявам за всичко това — казах. — Известно време ще разполагате с един следовател по-малко.

— Не мисля, че ще съм по-зле от теб — каза тя. — Изписано е на лицето ти.

Така си беше. Може и да бях „свободен“, но все още се намирах в режим на изчакване. В полицейското чистилище.

— А сега ти предлагам да си вземеш почивка до края на деня и да отидеш да се видиш със семейството си — каза Хайзенга.

— Сигурна ли си? — попитах. Точно от това се нуждаех всъщност.

— Сигурна съм — отвърна Марти и най-после се усмихна. — Мисля, че подреждането на папки може да почака до утре.

63.

Разстоянието от управлението до къщата ни е не повече от два километра, но тази сутрин Бри настоя да ме вземе с колата, вместо да ходя пеша. Моят автомобил все още беше в Джорджтаун и по-късно трябваше да го прибера. Сега просто исках да си отида у дома, да се изкъпя и да дам на семейството си всичко, от което биха имали нужда до края на деня. Децата щяха да са на училище до три и петнайсет, така че имах достатъчно време да си поговоря насаме с Нана и Бри.

Така поне си мислех.

Когато влязох в белия „Експлорър“ на Бри, паркиран пред „Дейли Билдинг“, очаквах тя да се зарадва, че ме вижда, но също и да е ядосана заради ареста. Вместо това ме посрещна със сълзи.

Бри ме прегърна и се целунахме.

— Добре ли си? — попита. Едва тогава видях колко зачервени бяха очите ѝ и колко дълго бе плакала.

— Добре съм — отвърнах. — *Ти* добре ли си?

Очевидно не.

— Исках да ти го кажа, след като се приберем у дома, но... не мога да чакам, Алекс. Вземат ни Ава. Днес.

— Какво? Кой я взема? — попитах.

— Службата за закрила на децата и семействата. Стефани се обади рано сутринта. Като се има предвид онова, което е употребявала напоследък, а сега и тези обвинения за наркотици срещу теб...

Изненадата ми бързо премина в гняв.

— Това са глупости — казах. — Все още няма официално повдигнати обвинения, да не говорим за присъда.

Говорех така, защото бях ядосан. Но и двамата с Бри знаехме истината.

— Няма друг избор — каза Бри. — Длъжни са да го направят като предпазна мярка. И няма да чакат. Стефани ще дойде да я вземе в пет.

С други думи, цялата ситуация „виновен до доказване на противното“ сега се прехвърляше и в личния ми живот. Моят семеен

живот. И за всичко това носеше вина Рон Джудиче.

— Къде ще я отведат? — попитах.

— Засега? В групов дом в Североизточен Вашингтон. Ще я настанят довечера.

Ставаше все по-зле и по-зле. Вашингтонските групови домове са случайна смесица от деца, които нямат къде другаде да отидат — сираци, крадци, хулигани, всякакви. За мен нямаше голяма разлика дали Ава щеше да се озове в групов дом, или щеше да продължи да живее на улицата.

Бри ми каза, че имаме среща в единайсет със семейния ни адвокат Джулиет Фрийман. Това беше добре. Вече се бяхме консултирали с Джулиет относно някои предварителни проблеми около осиновяването на Ава, а Бри я бе запознала с настоящата ситуация. Сега просто исках да се прибера у дома, за да предприемем някакви конкретни действия по въпроса.

Сутрешното задръстване все още бе изнервящо нетърпимо. Отне ни твърде много време да изпълим по Конститушън авеню, покрай белия купол на Капитолия и да влезем в Югоизточен Вашингтон. Докато стигнем до „Сюърд Скуеър“, където за пръв път открихме Ава, двамата с Бри бяхме потънали в мрачно мълчание.

И Нана не беше в по-добра форма. Когато влязох в къщата, я заварих да беснее из кухнята с подobaващо за деветдесетгодишна жена темпо. Тя обича да си намира работа, когато е разстроена, а днес очевидно готвеше от ранни зори. От фурната се носеше аромат на прясно изпечен хляб.

Щом ме видя, тя застина на мястото си и отпусна ръце. Приблжих се до нея и я прегърнах силно.

— Тъкмо започвахме да бележим напредък с нея — каза Нана. Усецах как обвивката ѝ започва да се пропуква. А сега...

— Сега ще приготвим на Алекс някаква закуска — каза Бри. — Ще се срещнем с Джулиет в единайсет. И започваме да се борим.

Тя е полицай все пак. Знае как да се отърси от стреса и да поеме нещата в свои ръце, ако се наложи. Това включваше и яйцата, които вече бъркаше в купа.

— Какво правиш? — казах. — Не се тревожи за това.

— Имаш нужда да се нахраниш добре след нощта, която прекара в ареста — каза Бри. — Какво ти дадох тази сутрин, поничка?

Предполагам, че дори не си я опитал.

— Права е — каза Нана и потупа ръката ми. — Иди да се изкъпеш, преоблечи се и се върни, готов да закусиш.

— Да. — Бри вече въртеше бъркалката със сто гневни мили в минута. — И готов да се бориш — добави тя.

64.

— Влезте, влезте. Заповядайте.

Джулиет Фрийман не е човек, когото бихте определили като адвокат, ако я срещнете по улицата. Ниска е почти колкото Нана, с доста голяма обиколка на талията и не обръща особено внимание на облеклото си, когато е извън съдебната зала.

Обстановката в кабинета ѝ на Пенсилвания авеню приличаше на всекидневната в нечий дом. Харесваше ми това, че в ъгъла държеше кош за пране, пълен с играчки за децата на клиентите си, и че книгите по лавиците ѝ варираха от история на конституционализма до „Зелени яйца и шунка“.

Джулиет не просто познава семейното право — тя разбира *семейството* и знае какво е нужно за опазването на неговата цялост. По мое мнение тя е впечатляваща в най-добрия смисъл на думата.

Преминах по същество още преди да съм седнал.

— Имам три въпроса казах ѝ. Как да си върнем Ава? Какво правим междувременно? И как цялата тази работа си взаимодейства с другите обвинения, които висят над главата ми?

Джулиет наливаше чай от старинния, богато украсен самовар на бюрото си, докато отговаряше.

— В известен смисъл това всъщност е един голям въпрос — каза тя. — Но доста сложен. Предполагам, че искате да съм откровена с вас.

— Разбира се — каза мама Нана и пое чашата си с чай. — аз съм възрастна дама, Джулиет. Нямам време за лъжливи надежди.

— Добре тогава. Фактът, че Ава използва наркотици, в комбинация с тези обвинения срещу Алекс, прави битката много трудна. Но дори и без обвиненията вие все пак нямате изключителните права над нея или над което и да било друго приемно дете.

— Не, но имаме връзка с нея — каза мама Нана. — Това би трябвало да има някаква стойност за момиче, което си няма никого на този свят. Ава вече е част от нашето семейство.

Джулиет кимна, но само за да отбележи, че е чула Нана, а не за да се съгласи с нея.

— От правна гледна точка тя не е част от вашето семейство. Ако в крайна сметка те я настанят при друго семейство и нещата потръгнат добре, всичко приключва. Тя няма да се върне при вас.

Новината заседна като буца в гърлата на всички ни. Бри мълчаливо стисна ръката ми.

— Какво предлагаш? — попитах.

— Трябва да убедите вашия социален работник, че каквито и наркотици да е вземала Ава, тя не ги е получавала от вас — каза Джулиет.

— Вече я уведомих за това — каза Бри.

— Тя трябва да го чуе от Ава. Ако успеете да осъществите такъв разтвор, това ще е първа стъпка в правилната посока.

Не бях толкова сигурен.

— Това не би ли могло да се приеме като мълчаливо признание, че самият аз употребявам наркотици? — попитах.

— Едно по едно — каза Джулиет. — Първо обърни внимание на ситуацията с Ава, а след това на твоите обвинения. Кога е делото ти?

— След седмица.

Тя отиде до бюрото и си записа нещо.

— Постарай се да направиш нещо по този въпрос. Междувременно разбрах, че има и ограничителна заповед срещу теб, нали така?

— Да, но това беше клопка — казах. — Не мога да докажа нищо — засега. Ще предявя насрещен иск, ако се наложи. Ще направя всичко възможно.

Джулиет се наведе напред и ме погледна над червените рамки на очилата си.

— Алекс, чуй ме. Сега е моментът да играеш честно и открито. Каквото и да правиш, не започвай да променяш правилата или — не дай боже — да нарушаваш закона, за да разобличиш този човек. — Тя ме познаваше твърде добре. Даваше ми добър съвет. И все пак, някъде дълбоко в съзнанието си бях твърдо решен да си оставя свобода на избора.

Фактът, че Рон Джудиче ми бе инжектирал от същия вид наркотици, които използваше Ава, не беше случаен. В това поне не се съмнявах. Нямах представа как бе разбрал за нея — може би беше дал подкуп на някого, за да получи достъп до резултатите от

лабораторните изследвания, или бе заговорил полицая, който я бе довел у дома онази сутрин. Във всеки случай това не беше първият път, когато той успяваше да изрови поверителна информация. Може би Джудиче бе по-добър репортер, отколкото подозирах.

Не само репортер, но и отмъстителен кучи син.

Сега просто трябваше да го докажа. По един или друг начин.

65.

Когато децата се прибраха от училище, всички седнахме заедно, за да проведем най-трудния разговор, който съм имал като родител. Трябваше да помолим Ава да опакова багажа си и трябваше да обясним на всички защо.

Не навлязох в подробности за кашата, в която се намирах. Просто им казах, че е имало някакви правни усложнения, които трябва да оправим, преди Ава да се прибере обратно у дома.

Стефани отложи идването си максимално, но Ава трябваше да бъде настанена в груповия дом до шест вечерта. Когато тя се появи в пет, куфарът на Ава стоеше до входната врата, а къщата ни беше тиха като морга. Всички седяхме във всекидневната в очакване на неизбежното.

Дори Стефани бе разстроена. Когато отворих вратата, в очите ѝ имаше сълзи. Вече бяхме обсъдили въпроса с наркотиците и я бяхме помолили да разговаря с Ава при първа възможност. Стефани обеща, че ще го направи. Междувременно имаше период на изчакване от четиресет и осем часа, преди да можем да посетим Ава в новия ѝ дом. Това означаваше, че в продължение на два дни нямаше да знаем нищо за нея.

— Ава, миличка, готова ли си за тръгване? — попита Стефани, опитвайки се да изглежда весела.

Ава просто сви рамене и затътри крака към вратата. Ясно виждах как суровостта се завръщаше в погледа ѝ. Сякаш през цялото време бе очаквала точно това. Единственото постоянно нещо в живота на това момиче досега бе непостоянството. Защо да очаква, че тази ситуация ще се окаже нещо различно?

— Почакайте малко — каза Нана. Тя разкопча сребърния медальон, който висеше на врата ѝ, и последва Ава към вратата. Знаех, че от едната страна на медальона имаше миниатюрна снимка на цялото семейство, а от другата — моя малка смешна бебешка снимка.

— Ето. — Нана закопча верижката около врата на Ава. — Давам ти го назаем, така че да не си посмяла да го разменяш или продаваш.

Ще си го взема обратно веднага щом се върнеш у дома.

Ава повдигна и отпусна едното си рамо, забила поглед в пода.

— Благодаря ти, че беше толкова мила с мен — каза тя без видима емоция. — Съжалявам, че невинаги ти отвърщах със същото.

След тези думи изражението на Нана помръкна. Тя протегна малките си ръце и улови раменете на Ава с кокалестите си пръсти.

— Момиче, няма за какво да съжаляваш — каза тя. Гласът ѝ започваше да трепери. — Ти си *обичана* в този дом, госпожице Ава Уилямс. Чуваш ли ме? Каквото и да правиш, това няма да се промени никога. Никога!

Тя притисна Ава в прегръдката си и всички се скупчихме около тях. Усещах как Ава стои по средата между всички ни твърда като дъска. Сякаш нарочно се опитваше да чувства колкото се може по-малко. Момичето, което бе плакало в ръцете ми преди седмица, сега бе опаковано и отделено настрана точно като багажа си. Лично за мен това бе трагедия.

— Съжалявам, но наистина трябва да тръгваме обади се Стефани. — Става късно.

— Довиждане, Ава — каза Джени. — Ще ни липсваш толкова много!

— Довиждане, Ава! — каза Али и се разплака в ръцете ми, докато вървахме след нея надолу по стълбите.

Когато стигнахме до бордюра, където бе паркирала друга жена от Службата за закрила на децата и семействата, Ава вече дори не ни гледаше. Тя се качи на задната седалка и взе куфара си от Бри.

— Обичаме те, Ава — каза Бри. — Ще се видим след два дни.

Ава гледаше право пред себе си със сухи очи.

— Довиждане. — Това бе всичко, което каза.

Миг по-късно вече я нямаше.

66.

Рон Джудиче наблюдаваше в огледалото за обратно виждане как жената от социалните служби съпровождаше Ава надолу по стълбите. Не успя да чуе почти нищо от разговора в дома на Крос. Микрофонът на първия етаж се намираше в кухнята. Но все пак тази симпатична сценка бе достатъчно красноречива.

Имаше времена, когато би могъл да изпита съжаление към семейство Крос в ден като този. Сега го усещаше като отметка в списък. Ако имаше нужда да си припомни защо, всеки поглед в огледалото му показваше кръстосаните лепенки върху счупения му нос. Имаше и насинено око, а челюстта му бе вдървена като цимент.

Една безспорна граница бе прекрачена. Сега Алекс бе беглецът и знаеше, че Джудиче го преследваше. Но Джудиче все още държеше юздите. Всеки път, когато се почувстваше застрашен, той можеше просто да натисне спусъка и буквално, и преносно. Ето защо под седалката му лежеше 9-милиметровият *Kahr*. От тук нататък щеше да го носи със себе си по всяко време.

Междувременно пръстите му шареха по екрана на телефона, довършвайки бърза статия за „Фактите“. Докато Ава се качваше в жълто-кафявия миниван пред къщата на Алекс, той нахвърли последните си няколко мисли за деня.

После, когато колата потегли и преди Джудиче да я последва, той натисна бутона „Изпрати“.

ЗЛОПОЛУЧНО И НЕИЗБЕЖНО

ПУБЛИКУВАНО ОТ Р. Д. В 17:28

Изглежда, че детектив Алекс Крос от Главното полицейско управление е излязъл извън релсите. Всеки, който следи тази история, би могъл да нарече събитията от

последните двацет и четири часа предсказуеми. Аз го наричам злополучна неизбежност.

Преди всичко нека повторя, че предоставям тази информация за обществено ползване. Нямам никакво намерение да продавам, да правя сделки или да печеля от собствената си история отвъд това, което виждате тук.

Накратко: вчера детектив Крос ме спуска от бой. Това не беше първият непредизвикан сблъсък, който съм имал с въпросния детектив, но със сигурност бе най-жестокият. (Кликни [тук](#) за обзор на най-новите грешки в преценката на Крос).

Когато го срещнах на мястото, където Джорджтаунския изкормвач бе извършил последното си престъпление, веднага заподозрях, че детектив Крос не беше съвсем на себе си — бе или пиан, или надрусан, или и двете. Когато го попитах за това, той се ядоса и стана агресивен.

Повторното задаване на въпроса ми отключи реакция, която изненада дори мен. За шест години репортажи относно полицейски практики, както на територията на Съединените щати, така и навън, никога не съм ставал жертва на подобна агресия. Получих един юмрук в лицето, който ми счупи носа; един юмрук в челюстта, и един ритник в стомаха, докато лежах на земята. Кликни [тук](#) за снимки (предупреждение за съдържанието: неподходящо за деца). Ще използвам тези изображения като доказателствен материал в гражданския ми иск срещу детектив Крос, срещу когото вече съм поискал и ограничителна заповед.

Ала историята не свършва дотук. Веднага след този инцидент детектив Крос изгуби съзнание и бе отведен с линейка. (Знам това, защото присъстващите полицаи се погрижиха за неговото състояние, преди да обърнат внимание на мен.) Предвид факта, че аз не съм го удрял, нито дори докосвал, съм повече от сигурен, че той всъщност се намираше под влиянието на някаква забранена субстанция.

Градските служби очевидно са на същото мнение. Тази вечер приемното дете, което се намираше под опеката на детектив Крос, бе отстранено от дома му. Да се надяваме, че сега това дете ще живее в по-безопасна и по-здравословна обстановка.

Последно, за протокола, признавам изцяло, че използвам тази платформа, за да вадя на показ деянията на детектив Крос от последните няколко седмици. След случилото се вчера се чудя дали някой би могъл да ме обвини за това. Ако дори един корумпиран полицай бъде отстранен от улиците в резултат от разследванията ми, тогава целият този труд (и да, всичките ми наскоро придобити наранявания) си е струвал.

Коментари? Идеи? Споделете ги *тук*.

ТРЕТА ЧАСТ
ПУКНИ, КРАСАВИЦЕ

67.

Илайджа Крийм стоеше в мрака край морето на Палм Бийч и се наслаждаваше отдалеч на собствената си къща.

— Знаеш ли, това място всъщност ще ми липсва — каза той на Бергман по телефона.

— Не се тревожи за това. Просто една къща, нищо повече — отвърна Бергман.

— Да, но проклетата къща е хубава и съм я платил аз, а не тя.

Дори нощем, опразнена и тъмна, къщата грееше от перленобялото покритие върху лъскавата модерна фасада. Миранда бе настояла да я обновят така, след като я купиха, и това им струваше триста хиляди долара. Нелепа и напълно излишна инвестиция, но в крайна сметка се бе оказала права.

Кучката имаше добър вкус. Не можеше да ѝ се отрече.

Освен това бе дала ясно да се разбере чрез адвокатата си, че при развода щеше да поиска къщата в Палм Бийч. Без процъфтяващата частна практика и доходите, които вървяха с нея, Миранда щеше да си отмъсти с недвижимата собственост. Крийм изобщо не беше изненадан.

— Е — каза той, — предполагам, че ще трябва да се обезщетя по някакъв начин.

— Пак си сложил някоя от онези откачени маски, нали? — попита Бергман. — Усещам го по гласа ти.

Бяха говорили цели пет минути, преди Джош изобщо да усети лекото придихание след съгласните звукове на Крийм, които се препъваха в латексовите му устни. Това бе добър знак. Тези маски бяха забележителни произведения на изкуството.

Дори ако някой го забележеше тук долу, какво точно щеше да види? Възрастен джентълмен с побеляла коса, облечен в яке на „Мембърс Онли“. Не особено отличително описание за място като Южна Флорида.

Това щеше да бъде последният път, когато Крийм използваше образа на стареца. Полицията се бе досетила за цялата тази работа с

маскирането и в момента го тиражираха по медиите — в което нямаше нищо лошо. Единственото, което Крийм трябваше да направи, бе да смени шаблона. Просто да се превърне в друг човек. Лесно и просто.

Междувременно, осъзна той, Джош продължаваше да говори.

— ... не съм сигурен дали ми харесва, че си се разбързал така — каза. Собственият му глас беше тих и бавен, и обилно накиснат в скоч. — Тази твоя екскурзия не беше част от плана.

— Какъв план? — попита Крийм. — Ти сам го каза. То е такова, каквото искаме да бъде. Господи, не съм се чувствал толкова свободен от...

— Форт Лодърдейл. Да, знам. Нали това беше целта. Аз смятах, че сме екип — каза Джош.

Крийм пое дълбоко въздух.

— Екип сме, Джош. Заедно сме от началото до края, имаш думата ми. Просто не искам да се разкисваш. Последното нещо, от което се нуждаеш точно в момента, е още една съпруга.

— Колко забавно — отвърна Джош с надебелял език. — О, още нещо, вече реших как можеш да ми се реваншираш. Кога се връщаш?

— Скоро — каза Крийм. — Тогава ще говорим. Но точно в момента трябва да се захващам за работа.

— Може ли да слушам? Моля? Моля, моля?

Крийм се усмихна на пясъка в краката си. Щеше да се изненада, ако Джош *не беше* помолил.

— Разбира се — каза. — Просто си дръж езика зад зъбите, докато приключи.

68.

Крийм наблюдаваше двойката, която вървеше по плажа ръка за ръка. Веднага щом потънаха в мрака, той прекоси пясъчната ивица и мина напърно през високата трева към задния двор на къщата си.

— Какво точно правиш всъщност? — прошепна Джош в слушалката.

— Нещо малко по-различно този път — отвърна Крийм. — Изчакай и ще видиш.

Бергман се изкиска от вълнение и още няколко кубчета лед изтракаха в чашата му на хиляда мили разстояние.

Вътре в имота Крийм се промъкна покрай басейна към страничния вход на къщата. Каменният шах във вътрешния двор си стоеше в същата конфигурация, както го бе оставил преди почти осем месеца. Беше играл с Роджър Уетиг от съседната къща. Победи го всъщност, ако не го лъжеше паметта. Шахматните фигури си стояха непокътнати оттогава. Шахът като игра бе малко над умствените способности на Миранда и момичетата.

Спря пред страничната врата и пробва дръжката. Беше заключена, разбира се, но алармената система на този вход бе повредена отпреди две коледи. Той завинти заглушителя на малкия пистолет „Берета“, който измъкна от вътрешния джоб на якето си, и простреля дръжката на вратата. Чу се шумно и кратко звънтене на метал, което така или иначе нямаше да се чуе отвъд границите на имота.

Миг по-късно Крийм беше вътре.

Бе доста странно да се промъква в собствената си къща по този начин. Без да светва лампите, той тръгна през просторния коридор и нагоре по стълбите към кухнята. Покрай килера отново спря, взе от едно чекмедже бяла кухненска торба за боклук и я напъха в джоба си.

Продължи нататък — бърза обиколка на първия етаж, просто за да огледа. Цялата обстановка го караше да изпитва нелепа сантименталност. В тази къща бе преживял и приятни моменти

всъщност. Няколко Коледи и други подобни събития, още преди всички да започнат да се мразят взаимно.

И не секът бе притеснявал Миранда. Нищо подобно. Тя си имаше своите флиртове, той си имаше неговите.

Не, проблемът беше скандалът във Вашингтон, заедно с всичките му последствия. Вече нямаше да има седемцифрени приходи, нито репутация върху бяла покривка, нито перфектен отвън и прогнил отвътре живот. Това ѝ даде основателен предлог да предприеме нещо, което и двамата трябваше да направят много отдавна.

Само че сега Миранда бе ядосана. И ставаше все по-алчна.

Крийм се качи по извитото стълбище от бамбук и стомана до втория етаж. Не бързаше, а спокойно отваряше една по една вратите по коридора. Първо беше стаята на Клои, после тази на Джъстийн. И двете не бяха оставили много след себе си, но все пак успя да открие чифт диамантени обеци в скрина на Клои и опаловия пръстен, който двамата с Миранда бяха донесли на Джъстийн от Санторини преди няколко години.

Някога бе обичал своите малки руси красавици. Но беше болезнено ясно в какви жени ги превръщаше майка им. Никоя от двете не се бе обаждала от месец просто за да го чуе. Получи едно-единствено текстово съобщение, когато Клои искаше увеличение на лимита по кредитната си карта „Амекс“.

Да, наистина — само няколко тресчици, останали от стария сектор на кучките.

Вече бе твърде късно да ги спасява.

Крийм продължи да се движи. Подмина спортната зала на горния етаж, спалнята за гости и се качи на следващия полуетаж, в господарската спалня.

В гардеробната на Миранда отвори всички чекмеджета и разпиля бикините и дреболиите ѝ по пода. Взе малкото ценности, останали там, както и няколко стари рецепти от аптечката. Не беше много — не че имаше някакво значение. Тази вечер целта на всичко бе външното впечатление.

Накрая той се обърна и тръгна обратно към изхода.

— Джош? — каза той, докато крачеше по коридора. — Още ли си в съзнание?

— Още съм тук — отвърна Бергман. — Започвам да се отегчавам обаче. Какво става?

— Просто имай търпение — каза му Крийм. — Скоро ще стане много по-интересно.

69.

Крийм излезе от къщата, прекоси страничния двор и се шмугна през живия плет в имота на съседа Роджър Уетиг. Чувстваше се така, сякаш минаваше през огледало. Къщата от тази страна на плета бе цялата осветена, с мека златиста светлина, която струеше от огромните прозорци на двата етажа.

Всъщност самите Роджър и Анет Уетиг бяха като някаква изкривена огледална версия на семейство Крийм. Роджър бе двацет години по-възрастен от Илайджа, а Анет почти десет години по-млада от Миранда — типичната съпруга трофей от Палм Бийч, подготвена да стане богата и самотна вдовица веднага след онзи негов неизбежен втори инфаркт.

Щом стъпи на дъсчената платформа около басейна на Роджър, Крийм влезе в ролята си. Затътри десния си крак след себе си и с ръка на тила измина с накуцване последните двацет метра до една от задните врати на къщата.

Вътре се виждаше Роджър, който гледаше мач на „Маями Марлинс“ на огромен телевизор. Седеше с гръб към вратата, преплел пръсти върху плешивото си теме.

Когато Крийм почука по стъклото, Роджър едва не падна от креслото си.

— Ехо? — извика Крийм.

Роджър се вгледа в него с присвити очи, без да приближава.

— Кой си ти, по дяволите? — извика в отговор той.

Крийм махна с ръка към плажа.

— Току-що ме нападнаха — каза. — Бихте ли ми помогнали, моля ви?

Съдейки по вторачения поглед на Роджър, беше ясно, че той нямаше никаква представа кой се криеше зад маската. Просто някакъв непознат старец, който бе имал наглостта да бъде обран точно на неговата частица от Палм Бийч. Дори не се опита да прикрие раздражението си, когато дойде по-близо.

— Почакай малко, имай търпение — каза той и набра някакъв код върху светещия цифров панел до плъзгащите се от тавана до пода щори. После дръпна едната и тя се отвори със свистене. Звукът от мача на „Марлинс“ бе усилен до последно.

— *Райъс изглежда добре в началото на сезона...*

— Искате ли да извикам полицията? — каза Роджър.

— Не — отвърна Крийм. — Няма нужда.

— *Дали ще видим онзи стил на игра, познат от миналия сезон, тепърва ще се разбере...*

— Ами... мога ли да ви помогна? — попита Роджър. — Ранен ли сте?

— Ранен? — попита Крийм. — Само чувствата ми, предполагам. Виж, можеше поне да се обадиш.

В далечината се чуваше гласът на Джош, който се смееше с ръка върху слушалката.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? — недоумяваше Роджър.

— *Замахване и пропуск.*

— Аз съм, Роджър. Илайджа Крийм.

Това бе единственото забавление, което Крийм си позволи. Той извади пистолета иззад гърба си и простреля Роджър в лявата страна на гърдите, преди дори да се опита да избяга. Толкова по въпроса с втория инфаркт. Умря на място.

— *Втори удар! Може би това не е паметната вечер на Хосе в крайна сметка.*

Крийм прекрачи трупа на Роджър и продължи навътре в къщата. Беше идвал тук за някоя и друга бира, за някоя и друга вечеря и знаеше основното разположение. Господарската спалня бе на приземния стаж, в собствено крило вдясно.

Когато остави голямата всекидневна зад себе си, чу звука от друг телевизор, който Анет гледаше сама някъде там.

— Роджър? — извика тя точно когато Крийм отвори вратата на спалнята и стреля за трети път тази нощ.

Улучи я в рамото точно когато се опитваше да се измъкне от леглото. Следващият куршум прониза лицето ѝ и тя се свлече на пода. Умря в пуловера „Далас Каубойс“ на съпруга си, с малки късчета памук между пръстите на краката си и с прясно лакирани нокти в червено.

Би му харесало да поработи с ножа — на Джош също вероятно, — но не и тази вечер. Нямаше смисъл да копира себе си и да привлече вниманието на полицията точно тук.

Той бързо изпразни чекмеджетата на Анет и прибра двете кадифени кутийки, които изпаднаха оттам. После изсипа дамската ѝ чанта, взе портфейла, а после взе и портфейла на Роджър от високия скрин в дрешника.

Това бе достатъчно. Нямаше съществено значение дали беше пропуснал нещо, по-важно бе да побърза.

Но после, малко преди да стигне до вратата, любопитството му надделя. Той се обърна и се върна до Анет, просната върху леглото с широко отворени очи. Протегна ръка и с пръстите на ръкавицата повдигна подгъва на дрехата ѝ, за да погледне.

Както и предполагаше, гърдите ѝ имаха осезаема асиметрия, а белезите все още личаха от двете им страни. Роджър бе решил да спести пари от последното нещо на света, което изобщо си струваше да се спестява, и това си личеше. Какъв глупак.

Две минути по-късно Крийм отново крачеше по брега в северна посока, към паркинга, където бе оставил колата под наем.

— Това е, Джош — каза. — Готово. Приключвам за тази вечер.

— Все още не проумявам — отвърна Джош. — Какво се случи току-що?

— Е, да речем, че може да съм успял без чужда помощ да сваля цените на имотите в този малък участък от Златния бряг. Но знаеш ли кое е по-важното? Уверих се, че Миранда и момичетата никога няма да пожелаят да стъпят отново тук.

Не беше зле за няколко часа работа. Доктор Крийм се усмихваше зад маската.

70.

Следващият ми работен ден започна с добра новина. Получих обратно оръжието и значката си от старши полицай Хайзенга. Лично директорът трябваше да подпише за глока, така че го усетих като вот на доверие в правилната посока.

За жалост, това не промени работния ми статут. Все още бях заклещен в офиса и в общи линии прекарах целия ден в правене на три неща — вдигане на телефони, картотекиране на неразкрити дела в архива и приемане на съчувствие или антипатия от всички, с които бях работил досега.

Технически бях свален от разследването на случаите с Елизабет Райли, Джорджтаунския изкормвач и Речния убиец. Но не е възможно в един ден да работиш по разследването на няколко убийства, а в следващия да спреш да се интересуваш от тях. Искях да знам какво се случваше.

Освен това все още мислех и за Ава, и за Рон Джудиче. Всъщност първата ми обиколка тази сутрин бе до бюрото на Джарет Краус.

— Алекс? Как върви? — попита той и се облегна назад, когато влязох в кабинката му. Забелязах също, че затвори всички прозорци, отворени на монитора.

— Добре съм — отвърнах. — Просто се чудех дали си открил нещо ново за Рон Джудиче.

Краус потъна още по-дълбоко назад в стола си, с ръце зад тила, сякаш се опитваше да ги отдалечи максимално от клавиатурата.

— Божичко, не знам какво да кажа — изпъшка той.

— Какво имаш предвид? — попитах, колкото да не изпускам нишката на разговора. Знаех какво имаше предвид.

— Хайзенга се изрази достатъчно ясно. Ти си безконтактен, нали? И честно казано, не трябваше ли да стоиш настрана от Джудиче?

Нямах намерение да отговарям. В интерес на истината разбирах мотивите на Краус. Той бе новак и вероятно амбициите му надхвърляха смелостта му. Това би могло да се промени с времето, но

точно в момента той си проправяше път нагоре чрез послушание. И не беше моя работа да го променям. Затова продължих нататък.

Човекът, който бе най-открит към мен тази сутрин, бе Ерико Валенте. Последният ни истински разговор с него бе при огледа на двойното убийство в „Кеймбридж Плейс“, точно преди голямото ми стълкновение с Джудиче. Все още имах онлайн достъп до следствения архив, но Ерико ми позволи да прегледам и неговите записки.

Оттам научих, че прободните рани на убитите майка и дъщеря имаха поразителна прилика. Раните са били достатъчно близо една до друга като местоположение и размах, за да свидетелстват за някакво ниво на компетентност. Повечето от привидно случайните прободания в плътта бяха вторични, сякаш извършителят нарочно се бе постарал да добави безпорядък в цялостната картина. Най-малкото с опита нашият убиец ставаше все по-добър.

Освен това Ерико бе започнал да разследва производители на маски. Въз основа на записите от охранителните камери той бе стеснил избора до три възможни компании — в Северна Каролина, Тексас и Калифорния. Изглеждаше малко вероятно този Барби убиец, Джорджтаунски изкормвач или който и да бе той, да направи нещо толкова очебийно като поръчка на подобни стоки до адрес, който лесно би могъл да бъде проследен. Но така или иначе, Главното полицейско управление вече коментираше публично тези маски, включително и на официалните си пресконференции.

Добър ход. Ако не друго, това би могло да постави убиеца в отбранителна позиция, а може би дори и да го предизвика да допусне някаква грешка. Всичко, което може да се направи, с цел да се обърка шаблонът на серийния убиец, е добро решение, особено когато не разполагаш с нищо друго.

До края на деня знаех много повече, отколкото сутринта, когато дойдох на работа. Но все още изпитвах безсилие. Искях да бъда полезен. Вместо това единственото, което можех да направя, бе да обикалям тревожно извън всичко това и да чакам да ме допуснат обратно вътре.

А засега нямаше никакви изгледи за скорошна промяна.

71.

Друго предимство на така наречения отдел „Гумен пистолет“ бе работното време. Пристигах в осем и си тръгнах в пет. Работата в офис е с ограничено количество.

За пръв път от доста време насам успях да се прибера у дома по-рано от Бри и нещо повече — да вечерям заедно със семейството си. Ако можех да променя само едно нещо в живота си, това може би ще са всички тези семейни вечери, които пропусках.

След като сладоледът бе изяден и чинните бяха измити, а аз вече помагах на Джени с домашното по алгебра, на задната ни веранда се появи Сампсън.

— Чук-чук — каза той на влизане. Всички се чувствахме доста потиснати заради Ава и нямахме настроение за нищо, с изключение на семейство Сампсън. Той бе добре дошъл по всяко време.

— Как се чувстваш, Нана? — попита той и се наведе над стола ѝ, за да я прегърне.

— Добре съм — отвърна тя, но според мен през последния половин час стоеше на една и съща страница от новата книга на Мадлин Олбрайт. — Искаш ли малко сладолед, скъпи?

— Всъщност се надявах да открадна Алекс и Бри за мъничко — каза той и посочи с палец през рамото си. — Може би навън? — Той се наведе да целуне Джени по бузата, а после тримата се запътихме към масата за пикник на двора.

— Какво става? — попитах аз веднага щом Джон затвори вратата зад гърба си.

Сампсън настани мечешкото си тяло срещу нас и положи сплетените си пръсти върху масата. Отне му няколко секунди да реши какво искаше да каже или поне откъде искаше да започне.

— Нека ви представя една хипотеза — каза. — Представете си, че някой завежда дело срещу някого — по обвинения, за които знае, че са фалшиви. И да речем, че този някой си е направил огромен труд да вкара другия човек в клопка и да му стъжни живота. Може би дори е нарушил закона, за да успее, но никой не може да го докаже.

— Добре — отвърнах. Очевидно говорехме за Джудиче, но същевременно *не* говорехме за Джудиче. Имах достатъчно разум в главата си, за да зная, че трябва да изчакам Джон да се изкаже докрай, без да го прекъсвам. — Продължавай.

— Мисля си, че такъв тип човек би могъл да крие някой и друг скелет в гардероба си — каза Сампсън. — От онези скелети, които не изскачат при стандартна проверка на миналото.

Забелязах, че Бри седеше абсолютно неподвижно и не обелваше и дума.

— Какви по-точно? — попитах.

Сампсън се облегна назад и сви рамене.

— Пристрастяване към наркотици? Големи дългове? Не знам, може да спи с жената на най-добрия си приятел. Но чисто теоретично нека приемем, че някой друг разбира за това. Някой като мен например. Такъв тип информация би могла да накара човека да преосмисли решението си да завежда дело. А може би *това* ще улесни мъничко живота на другия човек. Неговият и този на семейството му.

— За бога, Джон — казах. Ако не бях толкова изтерзан заради цялата тази история, преструвката можеше и да ми се стори смешна. — Не бих могъл да те моля да правиш нещо такова...

— Ако изобщо говорехме за това — каза Джон. — А ние не говорим. Но просто за протокола, Алекс, ти *всъщност* си ме молил да правя такова нещо и друг път. Повече от веднъж.

— Да, когато участвам в него — уточних. — Това е различно.

Бри най-после отвори уста. Говореше тихо, а аз останах с впечатлението, че бе очаквала това.

— Моето предположение? — каза тя. — Не мисля, че Джон би дошъл тук, ако не искаше.

— Вярно е — обърна се Джон към мен.

Вярвах му, но освен това знаех, че Сампсън би направил всичко за нас. Точно както аз бих направил всичко за него. Но това невинаги е хубаво. Тук ставаше въпрос за професионалната кариера на Джон.

— Не знам, Сампсън — казах.

— Обаче аз знам — обърна се Бри към мен. — Заложени са на карта много важни неща, а ти си в центъра на цялата тази каша. Нека аз взема решение по този въпрос. Моля те.

Когато я погледнах в очите, видях нещо друго. Имаше нещо, което тя премълчаваше — и аз най-после добих представа за цялостната картина. Може и да грешах, но смятах, че това не беше само идея на Джон. Бри го бе помолила да дойде тук тази вечер.

Все още се съпротивлявах на тази идея, но тя беше права. Залогът беше огромен така или иначе. Аз бях този с ограничителната заповед, а те правеха всичко възможно да ме предпазят — не само мен, но и Ава.

При други обстоятелства може би все още щях да се измъчвам от загубата, която Джудиче бе претърпял през 2007-а. Но той бе изиграл този коз в мига, когато бе започнал да се занимава със семейството ми.

Така че, вместо да казвам каквото и да било друго, просто станах от масата и тръгнах обратно към къщата.

— Трябва да помогна на Джени с домашните — казах. — Вие двамата елате, когато приключите разговора си.

До края на другия ден най-после получихме разрешение да посетим Ава. Съпругата на Сампсън — Били — бе достатъчно мила да дойде да гледа децата, а аз, Нана и Бри се качихме в колата и поехме към Куорлес стрийт в Североизточен Вашингтон.

Домът, в който бе настанена Ава, се намираще в покрайнините на един от най-лошите квартали в града. Представляваше преустроена еднофамилна къща, която сега се наричаше „Хауърд Хаус“. В момента се обитаваше от дванайсет момичета, заедно с управител, двама души денонощен персонал и двама почасови социални педагози.

Не очаквам чудеса от държавните служби в града и изпитвам огромно уважение към работата, с която тези хора са се нагърбили. И все пак трябваше да потисна истинските си чувства, когато прекосихме напукания плочник и позвънихме на вратата.

Вътре мястото ми напомняше за някои от колежанските ми квартири. Стари мебели, които не си подхождаха, протрит мокет от стена до стена, който изглеждаше така, сякаш е бил нов някъде около седемдесетте.

Няколко млади жени седяха пред монтирания на стената телевизор във всекидневната и гледаха „Съдия Джуди“. Чувах потракване на кухненски съдове някъде в далечината и телефонен разтвор на висок глас от горния етаж.

— Да, направих го. О, не! Не започвай пак, Ламар. Не си и помисляй пак да започваш с тези глупости!

Истината бе там, че Ава можеше да се адаптира към улицата не по-зле от тези момичета. Не се съмнявах, че би могла да се защити и дори да натупа някого, ако се стигнеше дотам, но мисълта, че сега тя живееше тук, ме правеше дълбоко нещастен. Бри и Нана се чувстваха по същия начин, съдейки по израженията на лицата им.

Най-после от дъното на помещението се появи жена на средна възраст, със сплетена на плитки коса. Вършеше ръцете си в кухненска кърпа, а на тениската, опъната от огромния ѝ бюст, имаше портрет на

Джеймс Болдуин, един от любимците на Нана. Избрах да приема това за добър знак — първия ни за деня.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя.

— Дошли сме да видим Ава Уилямс — казах.

Жената праметна кърпата през рамото си.

— А вие сте...?

— Ние сме нейното семейство — каза Нана. Усетих леко напрежение в гласа и.

— Приемното й семейство — тихо добави Бри.

— Стефани Гетман от Службата за закрила на децата и семействата каза, че можем да я видим днес след пет — казах.

Жената кимна и пое дълбоко въздух. Вероятно често й се налагаше да поема дълбоко въздух на работното си място.

— Ава днес имаше малко проблеми — каза най-после тя. — Моментът не е удобен. Може би ще е по-добре да дойдете утре.

— Тя тук ли е? — Бри хвърли поглед към стълбището, по което слизаше момичето с телефона.

— *Дявол да го вземе*, Ламар, какво искаш от мен? — каза тя в слушалката, но после спря между нас и жената, с която разговаряхме. — Може ли да отида до магазина?

Жената вдигна пет пръста, което значеше, че и даваше пет минути да се върне обратно. Момичето продължи към вратата и слезе по стълбите, ругаейки Ламар през цялото време.

— Съжалявам — каза жената и ни поведе към празната трапезария, която, предполагам, бе единственото възможно място за усамотение тук. — Както и да е... не. Ава не е тук в момента.

— За какви проблеми става въпрос? — попита Бри. — Ранена ли е?

— Ще се оправи — каза жената.

— Наркотици? — продължи Бри.

Жената замълча и погледна мен вместо Бри.

— Наистина не мога да говоря за това каза.

— Взела е наркотици — каза Бри. — Направо не е за вярване. От два дни е тук и вече отново се друсва.

Опитах се да се намеся, преди Нана или Бри да кипнат и да ни навлекат неприятности.

— Можем да помогнем, ако ни позволите — казах. — Нека я изчакаме?

— Съжалявам — отвърна тя. — Времето за посещения изтича в седем, а тя няма да се върне преди това. Наистина трябва да се обаждате предварително.

Нямаше какво повече да направим. Известно време и тримата просто стояхме там, неспособни да тръгнем. Разочарованието ни беше огромно.

— Е, предайте ѝ това — каза Нана през стиснати зъби и подаде металната кутия, която носеше, пълна с ореховите ѝ сладки с шоколад, както и любимите на Ава лактови бонбони. — Настоявам абсолютно всичко от тази кутия да стигне до нея. Разбрахте ли ме?

— Не се тревожете, госпожо. Лично ще ѝ я предам.

— Ей, госпожо, какво е това? — извика някой от всекидневната. — Нещо хубаво ли е? Мамка му, на мен никой нищо не ми носи. За кого са дошли тия?

Нана хвърли поглед през рамо.

— Мери си приказките, млада госпожице — каза. После се обърна и взе кутията от ръцете на управителката. Промених си решението. Ще ги донесем утре.

Управителката даваше всичко от себе си, наистина. Не познавам никого от системата за закрила на децата, който да не е претоварен с работа, зле платен и недооценен.

И все пак, докато напускахме къщата, бях абсолютно сигурен, че и тримата си мислехме едно и също ако искахме Ава да получи някакъв шанс за оцеляване, трябваше незабавно да я измъкнем от там.

73.

Третият ми ден в офиса почти не се различаваше от предишните два. Започвах да се чувствам като ученик, наказан да не излиза от класната стая.

Късно следобед телефонът звънна за пореден път.

— Отдел „Убийства“ казах аз за стотен път този ден.

— Ало? Обаждат се детектив Пенър от полицейското управление в Палм Бийч, Флорида. Търся детектив Крос.

— На телефона — отвърнах. Сътрудничил съм си многократно с полицейски участъци из цялата страна. Подобно обаждане не е необичайно. Предположих, че човекът имаше нужда от някаква консултация.

— Първо, мога ли просто да кажа, че съм почитател на книгата ви? — каза детектив Пенър. — Надявам се да напишете и друга.

— Разбира се, веднага щом ми остане свободно време — хладно отвърнах аз. — С какво мога да ви помогна?

— В момента разследваме двойно убийство, извършено преди два дни. Съпруг и съпруга, налице са всички признаци за обикновен обир. Обаждам ви се, тъй като току-що ни потърси домашната помощница от съседната къща. Изглежда, че и тя е била обрана, когато вътре е нямало никого.

— А вие ме търсите, защото...?

— Опитвам се да открия собственика на другата къща. Оказва се, че преди известно време сте арестували този човек. Лекар на име Илайджа Крийм. Звучи ли ви познато?

Определено звучеше познато. Човек не забравяше такова име, дори и само заради името. Но и нощта, в която разтурихме симпатичното секс парти с непълнолетни, организирано от Крийм, не се забравяше лесно.

Освен това името му няколко пъти се бе появявало във водещите вестникарски заглавия. В жълтите парцали го наричаха доктор Крийм. Бях почти сигурен, че на Крийм и приятеля му Бергман им предстоеше съдебно дело, в което Сампсън щеше да дава показания.

— Чудех се дали не бихте изпратили някого да провери дали доктор Крийм си е вкъщи и дали изобщо е в града — каза Пенър. — Не отговаря на обажданията ни.

— Заподозрян ли е? — попитах. Този човек беше такъв боклук, бях готов да повярвам на всичко по негов адрес.

— Зависи от това къде е бил преди две нощи — каза Пенър. — Длъжен съм поне да го уведомя за обира и да му задам няколко въпроса.

Технически погледнато, „безконтактен“ означаваше да не влизам в контакт с когото и да било извън управлението. Но всички останали имаха предостатъчно работа, а част от мен, честно казано, искаше да види докъде бе пропаднал този човек след онази нощ, когато лично му сложих белезниците. Ако историята имаше развитие, щях да я прехвърля на Сампсън. Той така или иначе работеше във Втори участък, където живееше Крийм.

Изчаках до пет, после перфорирах работната си карта и се отправих към къщата на Крийм.

74.

Доктор Крийм живееше във впечатляваща къща с тюдорианска архитектура на малка уличка без изход в „Уесли Хайтс“. Целият имот бе долепен до парка „Гловър-Арчболд“, с изобилие от празни пространства наоколо. От малкото, което знаех за положението на Крийм, очаквах да бъде изпратен на друг адрес, с пазачи и съкилийник.

От друга страна, не беше тайна, че с пари като неговите понякога можеше да се купи правосъдие — и свобода. Не бях планирал да следя съдебния процес, но сега, когато случаят отново попадеше в полезрението ми, можеше и да го направя.

Когато позвъних на входната врата, никой не отвори, но гаражът беше отворен, а вътре бе паркиран тъмносин „Ескалейд“. Влязох през страничната врата и тръгнах към потъналата в зеленина задна половина от имота.

Точно там го открих. Стоеше със стисната между зъбите пура, наведен над пръчка за голф, върху голяма зелена площ с форма на бъбрек в задния си двор. От трите чашки, забити в изкуствената трева, стърчаха малки жълти флагчета.

— Доктор Крийм?

В първия момент не ме разпозна. Убеден съм, че в неговите очи изглеждах просто като чернокож човек в костюм, озовал се в имота му.

— Не забелязахте ли звънеца на входната врата?

— Позвъних — отвърнах аз и му показах значката си. — Аз съм детектив Крос от Главното полицейско управление. Това всъщност не е първата ни среща.

Тогава се сети откъде ме познава. Запитах се дали помнеше, че се е опитал да ме подкупи.

Така или иначе не го показа. Взе топка от джоба на спортното си долнище, пусна я на тревата и отново улови с две ръце пръчката. Цялото му същество излъчваше арогантност. Стараех се да не изпитвам твърде голямо удоволствие, че съм дошъл с лоша новина.

— Какво точно мога да направя за вас? — попита той.

— Получихме обаждане от Палм Бийч казах. От тамошното полицейско управление се опитват да ви открият.

— Така ли? Сега пък какво съм направил? — попита той и изпълни безупречен шестметров удар, който пропусна целта си на милиметри.

— Преди две ноци в къщата ви е имало обир. Във вашата и в тази до нея. За жалост, и двамата ви съседни са били убити от нарушителя.

— Не думай. — Крийм пусна още една топка на земята. — За семейство Уетиг ли говорим, или за Андерсън?

— Съжалявам, но не знам.

— Господи, надявам се да са Уетиг — каза той. — Не искам да звуча грубо, но този човек е голям задник и усилва телевизора си до последно.

Не искам да звучи грубо? Беше малко късничко за това. Знаех си, че има причина да не го понасям.

Зададох на Крийм няколко въпроса и изкопчих историята му. Бил си вкъщи в нощта на убийствата във Флорида и каза, че мога да се обадя на приятеля му Джош Бергман, за да потвърди това, ако се налага. Казах му, че ще прехвърля информацията на полицейското управление в Палм Бийч.

— Е, ако това е всичко, да приключваме, детективе. Трябва да излизам, имам социален ангажимент. — Той се ухили свойски и ме погледна право в очите. — Може и да не ви се вярва, но в този град все още има хора, които общуват с мен.

Странно, но това ме накара да се сетя за Ава — начинът, по който Крийм променяше всяко усещане за истинска емоция, не само своето, но и на околните. По някакъв негов си начин този човек се затваряше плътно срещу целия свят. Точно като Ава.

С тази разлика, че аз желяех доброто на Ава.

75.

Крийм бе очаквал някакво известие от полицейското управление в Палм Бийч. Просто не бе очаквал да го получи от човек като детектив Крос. Почувства се по-скоро смирен, отколкото тревожен. Гадно малко съвпадение, което реши да не споделя тази вечер.

Срещата бе планирана като реванш към Джош заради така нареченото своеволие да избяга във Флорида без него. Каквато и голяма изненада да бе подготвил Джош — а Крийм бе почти сигурен, че се досеща за нея, — нямаше смисъл да мъти водата с параноя. Поне не предварително.

Но все пак трябваше да подсигури алибито. Той изчака да преполовят вечерята и едва тогава съвсем небрежно повдигна въпроса.

— Между другото, ако някой пита, двамата с теб сме били у дома в петък вечер — каза. — Хвърлили сме на скарата две пържоли, точно като тези, които ядем в момента, и сме гледачи филм. „Шофьор на такси“, да речем. Тръгнал си си малко преди дванайсет.

Джош се ухили. Тази част от играта му харесваше. Освен това тази вечер бе в добро настроение — може би дори твърде добро, граничецо с превъзбуда. Крийм му наля още една чаша каберне и отново се залови със собственото си великолепно монтанско *уагю*^[1]. Нямаше по-добро място за говежда пържола в Джорджтаун от „Бърбън Стейк“ в „Четири сезона“. Джош бе избрал ресторанта, но той знаеше, че Илайджа го обожаваше.

— Е, каква е голямата изненада? — попита Крийм. — В каква посока поемаме от тук нататък?

Джош остави вилицата си и се наведе напред.

— Илайджа, искам да ме изслушаш спокойно и без предубеждения, става ли? Не е нещо, което не сме правили и преди. Просто е било доста отдавна. Преди около... двайсет и пет години.

Крийм го погледна право в очите и докато изчакваше момента, помежду им бавно се възцари мълчаливо разбирателство.

— Не искам много — каза Джош. Спорен въпрос, но както и да е. Гледаше жално като кученце. Очевидно очакваше да получи от

Крийм точно този отговор, който желаше. — Моля те, не ми отказвай. Ще ни чакат горе. Дадох им пачка пари и те сами резервираха стаята. Пълен лукс. — Джош се наведе още по-напред и отново сниши глас. Дори ги накарах да купят гумиран калъф за матрак по случай събитието. Вероятно ме мислят за абсолютен перверзник, но това няма значение. За всичко съм се погрижил, Илайджа, това е най-важното. За всичко, до най-малката подробност.

Крийм го остави да чака още няколко секунди, но после сви рамене с безразличие.

— Какво бих могъл да кажа?

Джош грейна от радост и се облегна на стола си с чаша в ръка.

— Няма да съжаляваш — каза.

— Естествено, дължен съм да попитам...

— Изобщо не си дължен всъщност. Това съм аз, забрави ли? Тя е абсолютно свършена — каза му Джош. — Той също, ако те интересува.

Крийм кимна и подуши виното си. Букетът от аромати в чашата му бе достатъчен, за да го опие. Нямаше намерение да бърза. Искаше да запази сетивата си *изострени*. Случайната игра на думи го накара да се усмихне.

— В колко часа? — попита.

— Десет.

Сега беше девет и половина.

— Ще се наложи да пропуснем десерта — отбеляза Крийм.

Бергман махна на сервитьора в другия край на залата. После игриво топна пръст във виното, облиза го и пресуши чашата си, преди да хвърли бялата памучна салфетка върху полуизядената вечеря пред себе си.

— Едва ли — каза.

[1] Японско говеждо месо, известно с добрите си хранително-вкусови качества и висока пазарна цена. — Б.пр. ↑

Когато се качиха в апартамента, Джош представи Крийм на симпатичната двойка, която ги очакваше.

— Това е Ричи. А това — каза той, едва сдържайки смеха си — е Миранда.

Крийм се вторачи в момичето.

— Това истинското ти име ли е? — попита той, но тя само погледна неловко към Джош. — Няма значение — каза той. Беше по-скоро Клои, отколкото Миранда, но той оцени малката извратена шегичка. Джош се опитваше да направи вечерта специална за него, а тя все пак бе висока, гъвкава, руса и да, съвършена.

По всичко изглеждаше, че Ричи и „Миранда“ бяха започнали без тях. На нощното шкафче имаше отворена бутилка текила и макар че никъде не се виждаха хапчета, израженията на лицата им подсказваха, че са подковани с екстази и готови за подвизи.

Крийм си наля малка доза текила и се настани в удобното кресло до леглото. В предния джоб на сакото му лежеше откраднат от ресторанта нож. За своя собствена изненада усети, че започва да се вживява в това. Може би Джош го познаваше по-добре, отколкото той самият осъзнаваше.

— Е, Миранда — каза Крийм. Кажи ми какво те възбужда.

С леко подканяне двойката под наем охотно се залови за работа. Двамата седнаха на ръба на леглото, а Крийм и Бергман даваха инструкции и гледаха.

Момчето прокара ръка под полата на момичето. Момичето на свой ред притисна чатала на момчето с безупречно лакираните си пръсти.

— Не толкова бързо — каза ѝ Джош. — Просто разкопчай панталона му и го остави така за известно време.

Нямаше нужда от много приказки. Имаха опит в това. Джош казваше на момичето какво да нрави с момчето, а Крийм казваше на момчето какво да прави с момичето.

— Пъхни пръста си в нея. Точно така. Много добре.

След известно време Крийм започна да съжалява, че не са взели камера. Красавицата нямаше нито едно косъмче от шията надолу. Той записваше сцената с очите си, наблюдавайки отстрани, докато Бергман седеше на тапицираната пейка в основата на леглото.

В рамките на няколко минути двамата се разсъблякоха, а после се впуснаха в заниманието си с пълна пара. Момичето се протегна, подпря ръце на таблата на леглото с извит гръб и затворени очи, а момчето се залови за работа.

Когато Крийм прецени, че е видял достатъчно, той кимна на Джош, за да го уведоми, че е готов.

Джош вдигна пръст. Искаше да види как момчето свършва. Но все пак извади пистолет от куфарчето, което бе донесъл със себе си, и го постави върху издутината на собствения си панталон. Двете сладки зайчета на матрака дори не забелязаха.

Всъщност моментът съвсем не бе лош за начало.

Джош бавно се изправи на крака. Хилядаволтовият заряд в погледа му бе очевиден. Това бе смъртоносното му изражение. Крийм го бе виждал само веднъж досега — преди двайсет и пет години, във Форт Лодърдейл. Това бе първият и последен път, когато бяха убивали заедно.

— Точно така, деца — каза им Джош. — Отлично. Не спирайте, моля ви, каквото и да става, просто не спирайте.

Младежът вероятно не би могъл да спре, дори и да искаше. Той направи още няколко тласъка, а после настървено се притисна в момичето, докато тя квичеше под него. Накрая той затвори очи и отметна глава назад.

Точно тогава Джош премина към действие.

Натисна спусъка и с приглушен пукот изстреля един куршум право в темето на момчето. Вече мъртъв, той се срути обратно върху момичето като гола парцалена кукла. В началото тя дори не забеляза какво се бе случило.

Когато осъзна обаче, Крийм вече стискаше ножа и за нея бе твърде късно да направи каквото и да било.

Наближаваше три сутринта, когато Крийм и Бергман най-последно приключиха. Седяха в колата на пустия паркинг до „Флетчърс Коув“, загледани към реката.

Ричи и Миранда вече пътуваха надолу по течението. Почти празната бутилка текила лежеше на седалката. Джош дори изпуши една пура заедно с Илайджа, макар и да се преструваше, че му харесва. Продължаваше с преструвките след всичките тези години.

— Има нещо, което трябва да знаеш — каза му Крийм. — Не исках да казвам нищо предварително, а и не е чак толкова лошо, колкото звучи, но един детектив дойде да ме види днес.

Джош запази хладнокръвие, което леко изненада Крийм.

— Детектив?

— Крос. Един от онези, които ни арестуваха тогава. Дойде да ми съобщи, че в къщата ми в Палм Бийч бил извършен обир. А съседите ми били убити. Представи си само.

— Защо точно той? — попита Джош.

— Нямам представа, но говорихме единствено за обира. Не съм особено разтревожен.

— Както кажеш, Илайджа.

Крийм изпита облекчение, че чува Джош да говори така. Естествено, той бе полупиян и все още под въздействието на адреналина. Облегна се назад и затвори очи, а в колата се възцари тишина.

— Какво би направил, ако полицията *наистина* ни преследваше? — каза най-последно Крийм. — Ако знаеше, че са по петите ти?

Бергман сви рамене.

— Каквото се налага.

— Би ли избягал?

— Разбира се, ако е възможно. Чувам, че във Виетнам не е зле. Симпатични момченца, хубава храна. Или Аржентина.

— Ами ако не е възможно да избягащ? Тогава какво? — попита Крийм. — Не бива да забравяме и съдебното дело, което тепърва

предстои.

— Не съм го забравил, повярвай ми каза Бергман. — Както обича да казва алкохолизираната ми майка — той направи пауза и продължи с интонацията на Катрин Хепбърн, — „винаги си тръгвай от партито, преди да е свършило, скъпи“.

Тогавя той вдигна глава и погледна към Крийм с внезапна сериозност.

— Не се шегувам за това, Илайджа, нямам намерение да влизам в затвора. Съжалявам, но не искам да стана на петдесет на такова ужасно място. Никой не иска.

Готовите отговори на Бергман обясняваха някои неща. Може би това бе положителната страна на типичната за Джош параноя — винаги да има план за евакуация, по един или друг начин.

— Онзи ден каза нещо — припомни му Крийм. — Че ще приключим това заедно, когато му дойде времето. Това ли имаше предвид?

Бергман посегна към бутилката помежду им и отпи глътка.

— Гледал ли си „Телма и Луиз“? — попита той.

— Не.

— Е, няма значение — каза. — Но ако трябва да отговоря на въпроса ти, да. Това имах предвид. Обичам те, Илайджа. Можеш да ми се присмиваш колкото си искаш, но аз те обичам. Без теб... без всичко това... наистина нямам нищо друго, за което да си струва да остана. Вече не.

В очите му се появиха сълзи. Разговорът се бе изместил в неочаквана за Крийм посока. Той дори позволи да бъде прегърнат, а не си падаше много по това.

— Аз се чувствам по същия начин, Джош — каза. — За всичко това. Не бих заменил последните няколко седмици за нищо.

— Аз също, Луиз — каза Джош.

— Не знам какво означава това — отвърна Крийм.

— Няма значение.

78.

В края на следващия ден най-после успяхме да видим Ава. Имах куп въпроси към нея, но знаех, че не можех да я притискам прекалено от първото ни посещение. Бе преживяла много неща, откакто се видяхме за последно.

В „Хауърд Хаус“ цареше спокойствие, когато пристигнахме, а на вратата ни посрещна самата Ава. От хладната ѝ реакция, когато я прегърнахме, така и не разбрахме дали се радва да ни види, или не — отпуснати до тялото ръце, никаква усмивка. Неволно огледах видимата част от кожата на ръцете ѝ, както и зад ушите, в търсене на следи от убождане. Стана ми тъжно, че изобщо допускам вероятността за инжекции, но съм виждал и по-малки от нея наркомани.

След това се настанихме на някакви стари градински столове на верандата, с кока-кола за всеки и кутията с вчерашните сладки на Нана. В началото говореше предимно Нана и разказа на Ава за новото чартърно училище, което бе открила за нея.

Аз и Бри ѝ предадохме ръчно изработена картичка от Джени и Али с надпис „Липсваш ни“, която предизвика първата и единствена усмивка за деня. Всички се чувствахме някак неловко, но беше по-добре, отколкото да ни държат настрана от Ава. Бях доволен дори само да я видя.

И все пак, след петнайсетина минути кимане и едносрични отговори от Ава най-после реших да засегна болната тема. Знаехме от Стефани, че е била включена в задължителна консултативна програма за проблеми с наркотици, но това бе почти всичко.

— Ава, има нещо, за което искаме да те попитаме — започнах.

Тогава тя застина на мястото си и заби носовете на кецовете си в цимента. Заприлича ми на спринтьор, заел нисък старт преди състезание.

— Знаем съвсем малко за онова, което се случва с теб, откакто си тук. Искам да знаеш, че сме много загрижени за теб — казах. — Не за това, което направи. За *теб*.

Нана ме изгледа така, сякаш избързвах прекалено, но Бри веднага хвана нишката.

— Миличка, чуй ме. Наистина е много важно да ни кажеш откъде се снабдяваш с тези наркотици. От кой ъгъл или дилър, или приятел...

— Не съм длъжна да отговарям на това — каза Ава. — Вие двамата сте от полицията.

Въпреки месеците, прекарани заедно с нас под един покрив, тя все още ни възприемаше като заплаха. Това недоверие към властта бе в кръвта ѝ.

— Не сме дошли тук, за да арестуваме някого — казах. — Проблемът е там, че ти никога не знаеш какво точно са ти дали на улицата. Всеки божи ден деца умират от свръхдоза, и то точно от този тип наркотици, които вземаш ти.

— Не вземам никакви наркотици! — внезапно каза тя.

Познавах я достатъчно добре, за да разпозная издайническото потрепване на коляното, когато се усещаше притисната в ъгъла. За нея не беше важно да каже нещо, което да звучи правдоподобно. Просто казваше това, което се налагаше да каже в момента.

Точно тогава входната врата се отвори и отвътре излезе друго момиче. Същото, което говореше високо по телефона предишния път. Беше на възрастта на Ава, но с визия на жена, облечена в джинси с ниска талия и тясно дънково яке.

— К'во става, Ава? — попита тя. — Т'ва родата ли е?

— Аз съм Алекс — казах. — Това са Бри и Нана. Ние сме приемното семейство на Ава.

Погледът на момичето залепна върху сладките и Нана протегна кутията към нея.

— Благодаря, госпожо — отвърна тя и си взе две с доволна усмивка. — Ава каза ли ви какви ги върши напоследък?

— Млъквай, Неса! — изтърси Ава. — Гледай си своята работа.

— Щом казваш — отвърна момичето. Предположих, че говори за консултативната програма относно наркотиците, но така или иначе забележката на Ава не я стресна особено. Всъщност дори извади телефона си, за да ни направи обща снимка, все едно нищо не се бе случило.

— Кажете зеле, хора.

— Зеле — казахме ние, с изключение на Ава, разбира се. Дадох на момичето телефонния си номер и тя веднага ми изпрати снимката, а после си взе още една от сладките и изчезна обратно вътре.

— Не изглежда лошо момиче — каза Нана. — Приятелка ли ти е?

— Съквартирантката ми — отвърна Ава. — Търпи се.

Предложихме да заведем двете момичета на вечеря, ако иска, но Ава каза, че тази вечер ще правят питки тако за вечеря и иска да участва. Всички кимнахме с разбиране, но си тръгнахме разочаровани, когато визитата ни приключи.

Не смятах Ава за неблагодарна или безочлива. Намирах я за прекършена и неспособна да осмисли всичко, което чувстваше. Това е онази празнота, която децата непрекъснато се опитват да запълнят с наркотици. Когато към това се добави и изоставяне, какъвто бе случаят с Ава, и напрежението в системата на приемните грижи, пълноценната промяна започва да изглежда почти невъзможна.

Всичко се свеждаше до малките стъпчици, в най-добрия случай. При това в хубави дни.

Днешният не беше от тях.

79.

Междувременно ударите не спираха.

Когато на другата сутрин отидох на работа, опитах да вляза в регистъра на текущите разследвания, но системата ми отговори с неприятно съобщение.

Неразпознато потребителско име.

Направих още няколко опита, но непрекъснато получавах същото съобщение. Стана ми ясно, че достъпът ми до системата е бил спрян по някое време през последните дванайсет часа. Вече бях напълно безконтактен.

Не биваше да се изненадвам толкова. Всеки по хранителната верига над мен би могъл да направи рутинен преглед на регистъра и да забележи виртуалните ми отпечатъци навсякъде по досиетата на Речния убиец, Джорджтаунския изкормвач и Елизабет Райли. Според правилата на наказанието ми от мен се очакваше най-малкото да стоя далеч от системата.

Това обаче не ме спря да отида и да се оплача на старши полицаи Хайзенга.

— Изобщо не започвай, Алекс — каза тя веднага щом се появих на вратата й. Знаеше защо съм там. — Не съм в настроение.

— Тук не става въпрос за мен — казах й. — В момента имаме трима потенциално действащи серийни убийци. Кога за последно сме разполагали с толкова малко хора?

— Не е там работата — каза тя. — Капитан Д'Аурия е забелязал единствено онова, за което аз самата вече трябваше да съм се погрижила. Здравата ме нахока в десет часа снощи, много ти благодаря.

— Не настоявам да се върна обратно в оперативната работа — казах. — Говоря за правото да чета докладите по разследванията, за да съм в час, когато наказанието ми приключи.

— Кое точно не разбираш в „безконтактен“? — изкрещя тя. — Да не мислиш, че аз *искам* да седиш извън игрището? Господи! Защо изобщо водим този разговор?

Днес бе осемнайсетият ден от кризисното положение, а напредъкът ни бе под всички очаквания. Колкото по-дълго продължаваха тези разследвания, толкова по-често ръководството щеше да диша във врата на Хайзенга, да следи всяка нейна крачка и да изисква резултати. Някъде тогава започва крещенето.

А скоро щеше да стане и по-зле.

Точно тогава детектив Джейкъбс се шмугна покрай мен в кабинета на Хайзенга. Каквото и да имаше за казване, беше нещо голямо. Усещах го дори от начина, по който се движеше.

— Лоша новина, сержант — каза тя.

— Момент. — Хайзенга вдигна ръка и отново насочи лазерите си към мен. — Това е всичко, Алекс. Приключихме.

Не помня някога да не съм бил допускан до разговор в отдел „Тежки престъпления“. Кипях от гняв, но просто нямах избор.

Не стигнах далеч обаче. Вместо да се върна на бюрото си, спрях точно пред вратата на Хайзенга и се заслушах. Не е нещо, с което се гордея, но както вече казах, тук не ставаше въпрос за мен. Тук ставаше въпрос за жертвите, за техните семейства и най-вече — за евентуалните бъдещи жертви. Тези хора заслужаваха да впрегнем всичките ресурси, с които разполагахме, само че — с риск да прозвучи като самохвалство — не го получаваха.

— Какво има, Джесика? — попита Хайзенга.

— Току-що получихме известие от Командния информационен център за два трупа в Потомак. Изплували са на Рузвелт Айланд преди около час. Един млад бял мъж, застрелян в главата, с множество прободни рани около слабините. Една млада бяла жена...

— Не ми казвай. Руса. Три старателно разположени прободни рани. Остригана.

— Да, за жалост — потвърди Джейкъбс.

— И са изплували по едно и също време?

— Това е най-потресаващата подробност в цялата работа. Двете жертви са били закопчани заедно с белезници във водата. Каквото и да означава това.

Поех дълбоко въздух. Това означаваше, че двамата ни джорджтаунски убийци вече работеха заедно. С пълна пара, както изглеждаше.

Чух как Хайзенга бутна стола си назад, после изтракаха ключове.

— Валенте знае ли? — попита.

— Още не.

— Обади му се. Аз ще уведомя директора. И кажи на всички, които присъстват на местопрестъплението, да не докосват нищичко.

Когато Джейкъбс излезе, тя ме изгледа свирепо, но продължи нататък. Десет минути по-късно всички служители от отдел „Тежки престъпления“, които в момента не бяха на работа, бяха извикани по спешност и в офиса не остана жива душа. С изключение на мен, разбира се. Аз останах, за да вдигам телефона и да чупя пръсти от безсилие като пиколо в асансьор. Отново.

Наистина не бях сигурен още колко от това бих могъл да изтърпя.

80.

Веднага щом останах сам в офиса, звъннах на Бри.

Знаех, че работеше върху случай с престрелка между улични банди в „Гарфийлд Теръс“, Северозападен Вашингтон. Бе излязла рано сутринта, след като ѝ се обади. Надявах се да приключи скоро и да успее да хвърли един поглед върху местопрестъплението в Рузвелт Айланд — или поне да се приближи дотам малко повече, отколкото моят радиоактивен задник би могъл.

— Имам още около час работа тук — каза ми. — Но мога да намина след това, ако ще ти е от полза.

— Всичко ми е от полза — казах. Бях твърдо решен да следя този случай по един или друг начин. — Опитай се да откриеш Ерико Валенте. Ако някой изобщо благоволи да ти даде информация, това е човекът.

Да работим по едно и също убийство — камо ли върху няколко — бе нещо, за което двамата с Бри се бяхме разбрали да избягваме, когато се оженихме. Това правеше семейния живот много по-труден от гледна точка на присъствие около децата и справяне с ежедневните грижи. Но някъде по пътя, между ситуацията с Ава и Рон Джудиче, а сега и собствените ми неприятности в работата, правилата на играта се бяха променили.

И за добро или за лошо, от нас двамата се получи страхотен екип. Обичам да работя с нея.

Прекарах следващите няколко часа сам на бюрото си, приемах обаждания и размишлявах над всичко, което знаех за тези случаи.

Каквато и полза да извличаха нашите извършители от тези двойни убийства, тя очевидно ги удовлетворяваше. Две закопчани с белезници жертви в реката бе стъпка нагоре от изхвърлянето на труп в Рок Крик Парк. Това бе режисирано. Те вече започваха да се вживяват в ролите си.

И *режисирано* изглеждаше най-подходящата дума. Сякаш изнасяха някакво представление пред всички нас. За нас? За себе си? За света?

Кой би могъл да знае? Това бяха просто въпроси във вакуум, които си задавах, докато висях на бюрото си и приемах телефонни обаждания.

По някое време следобед Бри най-после ми звънна.

— Тъкмо пристигнах — каза. — И вече съм обратно зад ограденията. Д'Аурия блокира достъпа ми, преди дори да успея да хвърля поглед на трупове.

— Не му ли каза, че си работила по това разследване?

— Изобщо не пожела да ме изслуша каза Бри. — Достъпът до местопрестъплението е силно ограничен.

— Ами Валенте? — попитах.

— Той е долу на брега. Ще се помотая наоколо и ще го изчакам, ако реши да се покаже за глътка въздух, но трябва да съм в патоанатомията преди пет, а после... — Гласът на Бри изтъня и заглъхна. — Мамка му... този сигурно се шегува...

— Какво става? — попитах. Ужасно се дразнех, че получавах всички сведения от втора ръка.

— Рон Джудиче. На предна линия е с останалите репортери. Току-що ме снима — каза тя.

Лицето ми пламна само като си го помислих. Естествено, че ще бъде там. Напоследък той бе навсякъде.

— Не му доставяй удоволствието да реагираш по какъвто и да било начин — казах. — Точно това е целта му.

— Сърбят ме ръцете да затегна ремъка на фотоапарата около шията му.

— Повярвай ми, знам как се чувстваш казах. — Но не го прави, Бри. Просто не му обръщай внимание.

Чух как поема дълбоко въздух. Аз направих същото.

— Да, добре — каза. — Ще го оставя жив. Но сега трябва да затварям. Ще ти се обадя, ако успея да изкопча нещо от Валенте. Обичам те.

— И аз теб — отвърнах и тя веднага затвори.

Обикновено чета Бри като разтворена книга. Не и този път. След разговора ни седях и се чудех дали ми бе казала онова, което исках да чуя, и дали наистина щеше да стои настрана от него. Тя го мразеше точно толкова, колкото и аз.

Не бих се изненадал, ако бе стоварила юмрука си между очите му още преди да съм приел следващото обаждане в офиса.

81.

Джон Сампсън седеше в колата си, когато получи съобщението на Бри.

Държа Джудиче под око, влез сега, ако можеш.

Точно такава възможност бяха чакали. Вместо да продължи направо по авеню „Масачузетс“ към полицейското обучение, на което трябваше да присъства днес, той свърна вдясно по Кей стрийт и пое към Вирджиния.

Проверка в регистъра „Акуринт“ откри името Рон Джудиче в договор за наем на къща в Рестън за последните три години. Имотът бе собственост на строителен предприемач от околностите на Атланта, със седалище на компанията във Вашингтон, но никой от тези хора не разполагаше с интересна информация за наемателя си. Джудиче имаше прилична репутация, плащаше наема си навреме и изглеждаше нормален на хартия.

Самата къща бе изненадващо еснафска, при липса на по-подходяща дума. Сампсън я огледа набързо, подминавайки я е колата — семпла, малка, боядисана в грозно светлосиньо, разположена на сред пренаселен квартал. Далеч не приличаше на дупка в земята, от която човек би очаквал да изпълзи боклук като Джудиче.

Сампсън натисна входния звънец — за всеки случай. Когато никой не му отвори, той слезе от ниската веранда и бързо заобиколи отзад. Нямаше кола на алеята, нямаше и гараж. Само миниатюрно, обрасло с шубрак задно дворче с ограда.

Ако имаше нещо тревожно в цялата картина, това бе липсата на резета по вратите на Джудиче. Липсваха дори щори и пердета на прозорците. На пръв поглед човекът явно нямаше причина да крие каквото и да било. Но това би могло да се провери само по един начин.

Сампсън измъкна от портфейла си шофьорската книжка и ловко отвори евтината ключалка на задната врата.

Не му отне много време да обходи първия етаж. Ключовата дума бе „празен“. В хладилника нямаше почти нищо, а до сгъваемата масичка за телевизора във всекидневната стоеше едно-единствено кресло с подвижна облегалка. Купчина вестници до входната врата, трупани в продължение на три седмици — *Поуст*, *Ню Йорк Таймс* и *Ал Сабах*, каквото и да значеше последното.

Той продължи нагоре по стълбите и откри три малки спални. Едната бе абсолютно празна. В другата имаше разтегателен диван и няколко купчини сгънати дрехи до стената.

Третата спалня изглеждаше като импровизиран кабинет за Джудиче. Имаше сгъваема маса, отрупана с пластмасови папки в различни цветове, и евтин принтер „Лексмарк“ на пода. Папките бяха пълни с вестникарски изрезки за почти всичко — от полицейско насилие до финансово планиране, поправка на автомобилни двигатели и дори зеленчуковата градина на Белия дом.

Цялата обстановка бе някак потискаща всъщност. Не беше трудно човек да си представи как Джудиче прекарва жалките си нощи тук, докато разработва конспиративните си теории и списва скапания си блог.

И все пак Сампсън се бе надявал да открие нещо, за което да се хване. Отне му още двайсетина минути да прегледа шкафовете, дъските на пода и отдушниците за всеки случай. Не откри нищичко.

Щом излезе навън и се запъти обратно към колата си, забеляза един от съседите. Възрастен мъж в панталони за голф, който изнасяше контейнера си за боклук на тротоара. Струваше си да опита. Сампсън се отби да вземе празен плик за документи от задната седалка на колата си и се запъти към съседа.

— Извинете — каза. — Търся Рон Джудиче. Бихте ли ми казали дали живее тук?

Възрастният мъж погледна към малката синя къща и поклати глава.

— Съжалявам. Знам, че е висок и с брада, но не знам името му.

— Описанието отговаря — каза Сампсън и вдигна плика. — Трябва да подпише това. Имате ли представа по кое време си е вкъщи?

— Трудно е да се каже. — Мъжът спря и се облегна на контейнера си. Имаше непогрешимото излъчване на самотен ерген — от онези, които обичат да говорят.

— Откакто старата дама и малкото момиченце се изнесоха, той просто влиза и излиза. Основно излиза.

— Сампсън кимна с все същото каменно изражение. Стара дама? Малко момиченце? Защо в проверката около Джудиче не се бе появило нищо такова? И защо те вече не живееха тук?

— Значи това е семейството му, така ли? — попита.

Мъжът сви рамене.

— Предполагам, че жената е бабата. Едра жена, дебела. Малкото момиченце беше много сладко обаче. На същата възраст като внучката ми, там някъде. Пет или шест, бих казал.

Съзнанието на Сампсън преобръщаше цялата информация, докато съседът говореше. Това обясняваше някои неща. Като например защо Джудиче би избрал такова място за живеене.

— Имате ли някаква представа къде бих могъл да ги открия? — попита той, но тогава мъжът отстъпи назад.

— Синко, аз дори не знам кои са тези хора. Откъде бих могъл да зная къде са отишли?

— Така си е — съгласи се Сампсън. — Просто ще намина отново.

— Ако го видя, ще му кажа, че го търсите. Как се казвате? — извика мъжът, дока то Сампсън вървеше към колата си.

— Джо Смит — отвърна той. — Но не се тревожете за това. Реша ли да открия някого, изобщо не си поплювам.

82.

По някое време следобед ми звънна за втори път детектив Пенър от Палм Бийч.

Вече го бях уведомил за разговора си с Илайджа Крийм и доколкото знаех, алибито му за нощта на убийствата се бе потвърдило. Така че защо ми звънеш сега?

— Какво мога да направя за теб? — попитах.

— Всъщност може би аз бих могъл да направя нещо за теб — отвърна той. — Тук също се интересуваме от разследването на вашите джорджтаунски серийни убийства. Луда работа, поне така звучи.

— Меко казано — отвърнах.

— Тези маски, които използва вашият извършител... Какво можеш да ми кажеш за тях? — попита той.

Пенър не би могъл да знае за ограничения ми работен статут, а аз нямах никакво намерение да го уведомявам, без да ме е питал. Искях да чуя какво има да ми казва. А за да получа информация, в замяна трябваше и да дам мъничко.

— Изглеждат изработени от латекс — казах. — Висококачествен със сигурност и достатъчно убедителен, за да свърши работа на улицата. Ако се загледаш отблизо, в записите от охранителните камери можеш да забележиш известна скованост в изражението, но нищо фрапиращо.

— Да, точно това си помислих — каза той. — И ние имаме запис от тукашна охранителна камера. Става въпрос за човек, който влиза в тъмен на цвят автомобил седан, на около половин километър разстояние от нашето двойно убийство и приблизително час и половина след установеното време на смъртта на двете ни жертви. Имаше нещо в този човек, което просто...

Пенър не беше довършил мисълта си, но аз знаех какво щеше да ми каже.

— Бял мъж в напреднала възраст? Ръст около метър и осемдесет, тегло 85–90 килограма?

— Значи знаеш за какво говоря — каза той.

— Поне толкова знам — казах.

— Надявах се да разменим изображения и да видим дали не говорим за един и същ човек — каза Пенър.

— А под „един и същ човек“ имаш предвид Илайджа Крийм.

— Най-малкото е крайно подозрително — отвърна той. — Илайджа Крийм притежава къщи в Джорджтаун и Палм Бийч, където по случайност се появяват тези маски.

Вече бях на крака, а кръвта пулсираше в ушите ми. Съдейки по социопатичните наклонности, които Крийм бе проявил и при двете ми срещи с него, всичко това ми изглеждаше напълно приемливо. Освен това Крийм беше хирург, което означаваше висока степен на умение да борави с нож, било то скалпел или назъбеното острие, което бе запазена марка на нашия убиец.

При убийствата косвените улики лесно биха могли да те хванат в капана на предположенията. Занимавам се с това достатъчно отдавна и избягвам да правя прибързани изводи от това как *изглеждат* нещата понякога. Но въпреки това, още когато приключих разговора си с Пенър, конкретното предположение за мен не беше просто теория.

Чувствах се дяволски сигурен, че това бе решението.

83.

Не ми отне много време да потвърдя подозрението на детектив Пенър. С изключение на няколко козметични детайла, маската на стареца от записа във Флорида категорично съвпаднаше с тези от Джорджтаун. Време беше да се заемем с доктор Крийм.

Първата ми работа бе да звънна на Ерико Валенте, който в момента разследваше случая в Рузвелт Айланд, и да го информирам. После принтирах всичко, с което разполагах, пъхнах го в обикновен плик и го оставих върху бюрото на Валенте. Вече бях поел достатъчно напрежение за един ден. Нямах намерение да оставям нови виртуални дири след себе си, а знаех, че Ерико е способен да се справи с това. Освен това знаех, че умее да бъде дискретен. Ако си припишеше заслугата, това щеше да бъде най-малката от всичките ми тревоги.

След това не ми остана нищо друго, освен да приключа работния ден в офиса, да се прибера у дома и да чакам резултати.

Естествено, това не попречи на трима ни с Бри и Сампсън да се съберем в кабинета ми у дома същата вечер. Все още имаше много неща, които трябваше да обсъдим.

Започвах да добивам усещането, че имахме наша си частна детективска агенция, която оперираше от тавана ми. Цялата тази потайност бе малко нелепа, но същевременно и вълнуваща. След три дни работа на бюро най-после имах усещането, че върша нещо полезно.

Информирах Бри и Джон за всичко, което бях научил днес, и обсъдихме няколко възможни теории. Аз залагах на това, че до утре сутрин Илайджа Крийм ще бъде извикан за разпит, ако не и арестуван. Това хвърляше ярка светлина и върху приятеля му Джош Бергман, който започваше да се вписва много добре в ролята на нашия Речен убиец. Валенте несъмнено щеше да разпита и него.

След това се прехвърлихме на случая с Елизабет Райли и нейния приятел фантом мъжа, когото знаехме единствено като Ръсел. Бри продължаваше да проверява данните в Националния информационен център „Престъпност“, в търсене на арестуван с такова малко име или

фамилия. До този момент никое от попаденията не бе показало дори малка вероятност да има връзка със случая.

Същото се отнасяше и до Ребека Райли, отвличената дъщеря на Елизабет. Периодично се чувах с Нед Махоуни от ФБР, но и по този въпрос нямаше никакво развитие. Горчивата истина бе следната — няхаме друг шанс да открием това бебе, освен ако „Ръсел“ не тръгнеше да преследва друго бременно момиче.

Накрая остана единствено темата за Рон Джудиче.

— Какво ще кажем за другия наш приятел? — казах. — Онзи, за когото не говорим.

Бри и Сампсън се спогледаха. Каквото и да правеха по въпроса, не го споделяха с мен.

— Няма много за казване — обади се Джон.

— Няма много? — попитах. — Или няма абсолютно нищо? — Бях твърде любопитен, за да зарежа тази тема. Или може би просто ми беше писнало да бъда държан настрана.

Сампсън сви рамене и допи бирата си.

— Разбрах, че доскоро с него са живели възрастна жена и малко момиченце. Съседът смята, че те са майката и дъщерята на Джудиче, но не е напълно сигурен. Къщата му в Рестън е като свърталище на призраци.

— Нали нямаше да говорим за това? — попита Бри.

— Не говорим — отвърна Сампсън и се излегна напречно на старото ми кожено канапе.

Вдигнах палец към Джон в знак на безмълвна благодарност. Искаше ми се да участвам в това, но докато ограничителната заповед на Джудиче беше в сила, няхам никакво намерение да се намесвам. Ако това означаваше още няколко победи за Джудиче в междинни битки така да бъде.

Аз все още бях твърдо решен да спечеля войната.

84.

Рон Джудиче свали слушалките от ушите си.

Кучият му син! Почти му се прииска да завърти цялата операция на деветдесет градуса, да зареже Алекс Крос и да тръгне по петите на Джон Сампсън. Нямахше да допусне това жалко подобие на ченге да се доближи до семейството му по-близо, отколкото вече го бе направил. Това поне беше дяволски сигурно.

Така или иначе знаците бяха очевидни. Време беше да направи голяма крачка напред. Оставаше само един въпрос — кое да е първо?

Когато телефонът в джоба му избръмча, Джудиче скръцна със зъби. Нямахше нужда да поглежда екрана. Единствено майка му имаше този номер, а му звънеше за четвърти път през последния един час. Нещата започваха да изглеждат абсурдно.

— *Какво, мамо?* — отвърна най-послед той. — *Работя.*

— *Тате?*

Не беше Лидия, а Ема Ли. Той веднага съжали за тона си.

— *Здрасти, сладкишче* — нежно отвърна той. — *Защо си будна толкова късно?*

— *Кога се прибираш у дома?* — попита дъщеря му. *Сладкият й акцент от Вирджиния го разнежи, докосна сърцето му право през телефонната слушалка. Почувства се ужасно виновен, но точно в момента не можеше да направи нищо.*

— *Още няколко дни* — каза. — *Не е много.*

— *Бебето много плаче. Мисля, че й липсваш.*

— *Това им е работата на бебетата, сладкишче. Не се тревожи за това. А сега дай слушалката на баба, става ли?*

— *Обичам те, тате.*

— *И аз те обичам. Повече от луната.*

След кратка пауза Лидия взе слушалката.

— *Роналд?* — каза.

Джудиче усети как настроението му се обърна на сто и осемдесет градуса още щом чу гласа й.

— Защо не си е легнала още, по дяволите? — попита той. — От теб се очаква да се грижиш за нея.

— Не смей да ме ругаеш — каза майка му. — Дъщеря ти се измъчва от липсата на татко си. Виновна ли е за това? Местиш ни чак тук, а после не се появяваш дни наред. Между другото, млякото ни свърши. Не мога непрекъснато да ходя до онзи магазин с тези глезени.

Джудиче преброи наум до десет. Нямаше какво друго да направи, освен да премълчи. Сега Лидия му беше нужна повече от всякога.

— Мамо, вече обсъдихме това — бавно каза той. — Докато трае този съдебен процес, по-добре ще е да стоя далеч от теб и момичетата. За ваше добро е. Не е тайна, че полицията ме издирва.

— Но ти си жертвата! Ти си този, на когото счупиха носа.

— Точно за това говоря. Последното нещо, което ни трябва, е полицаи като този да идват и да ни задават въпроси. После е само въпрос на време да дойдат и репортери, които да се опитват да снимат теб и момичетата. Дори и през прозорците.

— Стига! — каза тя. — Плашиш ме.

— Не се опитвам да те плаша, мамо. Просто ги обяснявам.

Всъщност *опитваше*, съвсем мъничко. Ако имаше нещо на този свят, което Лидия Джудиче мразеше, то бе да вижда свои снимки. Снимките от дебелия период ѝ напомняха, че е дебела, а тези от слабия — че вече не е слаба. Някъде пазеха кутия със семейни фотографии — включително и няколко с бащата на Джудиче, праметнал ръка върху нечие рамо, което вече го нямаше, защото Лидия бе откъснала себе си от снимката.

Колко жалко, че пукна старецът, а не тя. Той може би щеше да оцени усилията на Джудиче да постигне нещо.

— Не се доверявай на никого, мамо — каза той. — Знаеш правата си, нали?

— Да, Роналд. Казвал си ми го хиляда пъти.

— Ако някой дойде да задава въпроси, ти им кажи, че не си длъжна да се идентифицираш и че първо искаш да говориш с адвокатата си.

— О, за бога. Знам, знам.

Това бе един от най-добрите начини да накараш Лидия да затвори телефона. Тя мразеше да говори за тези неща.

— Ще се опитам да дойда при първа възможност — продължи той. — Просто искам ти и момичетата да потърпите още малко без мен, чу ли?

— Имаме ли друг избор? — попита тя с онзи неин тон на сърдито дете, онзи тон, който караше Джудиче да си мисли, че старецът е бил късметлията в крайна сметка.

— Не, мамо — каза. — Нямаме.

85.

На другата сутрин Валенте информира целия разследващ екип относно Илайджа Крийм. Поне така предположих. Нямах достъп до брифингите, нито до Центъра за съвместни операции, където те се провеждаха.

Но веднага щом всички започнаха да прииждат обратно в офиса, усетих всеобщото раздвижване. Валенте ми махна от другия край на залата, преди да изчезне отново, следван от Хайзенга и Джейкъбс. Не очаквах от него да разговаря с мен пред всички, но беше ясно, че този случай вече имаше някакво развитие.

Преди да успея да се заловя с ежедневната си работа, получих неочаквано обаждане. От кабинета на директора Пъркинс ме уведомиха, че трябва да се явя горе. Асистентката на Пъркинс, Трейси, не сподели повече подробности. Просто каза да отида веднага.

Знаех, че това привикване може да бъде нож с две остриета — добра или лоша новина. До този момент Пъркинс почти не бе търсил контакт с мен. Остави ме да пренощувам в ареста, но за сметка на това ме измъкна оттам по-рано. Държа ме настрана през цялото това време, но все пак се погрижи да получа обратно пистолета и значката си, а не беше длъжен да го прави.

Е, какво следваше сега?

— Влизай каза Трейси и ми махна иззад бюрото си в приемната.
— Чака те.

Вратата на Пъркинс бе отворена, а той седеше зад огромното си писалище от кленово дърво — наричахме го фрегатата „Конститушън“ — и подписваше купчина документи, когато влязох.

— Седни, ако желаш — каза.

Останах прав, а той подписа още няколко формуляра. Когато най-после вдигна поглед, взе някакъв лист от панера за входящи документи и ми го подаде.

— Какво е това? — попитах.

— Решение за отказ от Главна прокуратура — каза той. — Изглежда, че днес е късметлият ден. Позовават се на

недостатъчно основание за завеждане на дело.

Почувствах се така, сякаш някой свали огромна тежест от плещите ми. Това означаваше, че моят случай нямаше да стигне до съдебната зала.

— Малко съм изненадан, честно казано — отвърнах. — „Вътрешни разследвания“ са доста сурови към мен от самото начало на тази история.

— Нека просто кажем, че ми дължиш едно. Или две-три — каза Пъркинс с напълно сериозно изражение.

Каквото и да бе направил, то бе наклонило везните в моя полза — и аз го оценявах, но съвсем честно казано, едва ли е било толкова трудно, при положение че бях невинен по всички обвинения.

— Но ще продължаваш да даваш пикня за изследване още два месеца — добави той.

— Ще го преживея — отвърнах.

Все още имаше вероятност от административни наказания, а Джудиче несъмнено щеше да продължи напред със собствения си граждански иск. Но нищо от това нямаше да ми попречи най-после да се върна на работа. Вече четири дни бях извън бойните действия, а в отдел „Убийства“ това се равнява на кучешки години. Имах много за наваксване.

— Нещо друго? — попитах.

— Да. Не всички ще са щастливи от това. Ще предизвикаме недоволство, ще понесем и критика — каза Пъркинс. Искам да си държиш устата затворена за цялата тази работа. Не се защитавай пред пресата, не говори за Рон Джудиче, не прави нищо. Просто наведи глава и се връщай на работа.

— Това е всичко, което някога съм искал, Лу — казах.

— Хубаво отвърна той. — Защото долу те очакват. Илайджа Крийм е извикан за разпит.

Докато стигна до залата за разпити на четвъртия етаж, те вече бяха отвели доктор Крийм в отделна стая заедно с детектив Валенте.

Хайзенга, Д'Аурия и Джейкъбс седяха в края на Г-образния коридор на помещението, скупчени около лаптоп, за да гледат и да слушат разпита. Директорът Пъркинс явно бе казал нещо на Хайзенга по време на сутрешния брифинг, защото тя просто кимна и ми направи място на масата.

— Радвам се, че се върна — каза.

— Шини — обади се Д'Аурия и почука по екрана прел нас.

Усещах напрежението в групата. Не бях сигурен от колко време разпитваха Крийм, но нещо ми подсказваше, че нещата не вървяха добре.

Крийм седеше на алуминиев стол, завинтен с болтове към пода на стаята. Езикът на тялото му бе открит, с отпуснати встрани ръце и широко разтворени крака. На мен обаче ми изглеждаше престорено. Дори арогантно, сякаш се наслаждаваше на случващото се — или поне искаше да ни остави с такова впечатление.

Валенте си бе придърпал сгъваем стол и седеше с гръб към вратата. Помощната масичка в ъгъла беше празна, а единственият цветен кръсък в стаята бе червеният паникбутон на стената.

— Доктор Крийм, разпознавате ли този подпис? — попита Валенте. Току-що бе измъкнал някакъв лист от папка тип „акордеон“ на пода и сега го обърна към Крийм, за да му го покаже.

— Това трябва да е един от моите формуляри за прием на пациенти — отвърна той.

— Да. За Дарси Викърс — каза Валенте.

— Виждам.

Валенте прибра формуляра обратно. Искаше Крийм да гледа него, а не листа.

— Последната й процедура при вас е била лифтинг на шията — каза. — Единайсет месеца преди да бъде убита.

— Платизмапластика, да — отвърна Крийм. — Много жалко. Върху нея направих някои от най-успешните си творения.

Не знаех каква точно бе целта му в момента, но аз бях свидетел на същия театър, когато игра голф в задния си двор. Последното нещо, което Илайджа Крийм искаше да си мислим, бе това, че е загрижен за всичко друго, но не и за себе си. И полагаше огромно усилие да го постигне.

Валенте се облегна назад и скръсти ръце. Усещах, че търпението му се изчерпваше.

— Доста съвпадения, не мислите ли? — попита той. — Бивша пациентка. Съседите ви в Палм Бийч...

— Ето, виждате ли? — каза Крийм с внезапно въодушевление. — Щяхте ли да задавате подобен въпрос, ако разполагахте с достатъчно информация? Не съм детектив, детективе, но дори аз знам, че не можете да повдигнете обвинение заради съвпадения.

Това ми прозвуча като *да, виновен съм, но не можете да го докажете*. Един от най-важните аспекти на всеки разпит е онова, което остава неизречено. А Крийм не казваше почти *нищо*. На него сякаш му *харесваше* ние да знаем какво е направил. Стига да стоеше от правилната страна на тънката граница, която сам бе поставил. Тази тръпка му доставяше удоволствие — самото убийство, но без да изключва и тази част.

— Добре — каза Валенте, сгъна стола си и го подпря на стената. — Нека ти задам друг въпрос. Ти ли уби Дарси Викърс?

— Да речем, че ми се ще да я бях докопал пръв — отвърна Крийм. — Това не е незаконно, нали?

— Ти ли уби Роджър и Анет Уетиг във Флорида? — попита Валенте.

Крийм се замисли.

— Същият отговор.

— Е, значи си ги убил — притисна го Валенте. — Това чувам аз.

Крийм изведнъж скочи на крака. Двамата внезапно се озоваха на сантиметри разстояние един от друг. Аз също скочих, но Д'Аурия вдигна ръка в знак да изчакам.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — каза Валенте.

— Виждаш ли това? — Крийм вдигна ръцете си помежду им. — Няма белезници. Не като първия път, когато се появихте изневиделица.

Това означава, че не съм арестуван, а *това* означава, че не съм длъжен да стоя тук.

— Сядай! — излая Валенте.

— Не, нямам такова намерение — отвърна Крийм. — Готов съм да разговарям с адвокатата си. Така че можеш или да ми дадеш телефона си, или да ме пуснеш да изляза от този смешен малък дрешник. И в двата случая този разговор е приключил.

Истината бе там, че Крийм знаеше как стояха нещата. Ние го подозирахме, но разполагахме само с косвени улики. Нямахме друг избор, освен да продължим да разнищваме, докато не открием малко повече кръв по ръцете на док гора.

Междувременно той щеше да тръгне оттук всеки момент, а ние не можехме да направим нищо, за да го спрем.

До шест вечерта Илайджа Крийм вече се бе прибрал у дома и се приготвяше да излиза. Когато на входната врата се позвъни, той тъкмо връзваше проклетия възел на папийонката около врата си за пръв път от месеци.

От прозореца на спалнята видя Джош, който едва стоеше на краката си и изглеждаше като вехтошар. Изкуши се да не отваря, но нямаше да е разумно.

Когато слезе да отвори, Джош мина покрай него и се запъти направо към бара, както обикновено. Измачканото му ленено сако бе подгизнало от пот под мишниците.

— Джош? — каза Крийм и тръгна след него.

Ръцете на Джош трепереха, докато слагаше лед в чашата си. Няколко бучки паднаха върху поръчковия ориенталски килим, но той сякаш не забеляза.

— Дойдоха в къщата ми, Илайджа! Задаваха какви ли не въпроси.

— Кой?

— Полицията! Кой друг?

— Ти какво им каза? — попита Крийм.

— Нищо! Казах им, че искам да говоря с шибания си адвокат.

Бергман изля първата чаша в гърлото си и си наля втора. Вероятно бе взел и една-две таблетки клоназепам. Не че това му помагаше.

— Първо, просто се успокой — каза Крийм.

— Да се успокоя? — Бергман се обърна към него с широко отворени очи. — Имам късмет, че изобщо съм тук. Ако знаех, че ще дойдат... стана толкова бързо, а и пистолетът ми беше в сейфа.

— Ей, ей, чакай малко — каза Крийм, пристъпи към Бергман и сложи двете си ръце върху треперещите му рамене. — Повярвай ми, знам как се чувстваш. Бях в полицията цялата сутрин.

— Какво? Защо не ме предупреди?

— По същата причина — отвърна Крийм. — Дойде ми изневиделица, а и се страхувах да ти звънна, честно казано. Вече знам, че ме наблюдават.

Бергман го изгледа изпитателно, после се обърна и отново отпи от чашата си.

— Можеш ли да ни изведеш от страната? — попита той.

— Не — призна Крийм. — Вече не. Твърде късно е за това.

Тогава най-добрият му приятел се изсмя, леко маниакално, без изобщо да му е смешно.

— Е, значи това е — каза. — Играта свърши. Предполагам, че сме го очаквали.

Когато Джош измъкна малкия пистолет в черно и сребристо от задната част на колана си, Крийм се ококори от изненада. Пистолетът трепереше в ръката на Бергман, но той го дръпна встрани, когато Крийм понечи да му го вземе.

— Не смей да се опитваш да ме разколебаваш! — каза Бергман. — Не и сега!

— Не се опитвам — каза Крийм. — Аз самият имам пистолет горе. И не се страхувам, Джош.

— Е? Какво чакаш тогава? — Бергман погледна към фоайето, където главното стълбище се виеше нагоре към втория етаж. И се разплака. Сълзите бликаха от ъгълчетата на очите му и течаха надолу по скулите му, с които толкова се гордееше.

— Имам нужда от още една нощ — каза Крийм. — И... от услуга.

Това изискваше още два пръста скоч, очевидно. Джош се върна до бара и остави пистолета, за да вземе кристалната гарафа.

— Ти си невероятен — каза. — Услуга? Каква услуга?

— Ти как мислиш? — попита Крийм. — Можеш да го направиш както пожелаеш. Да я застреляш, да я накълцаш, все ми е тая. Просто искам резултати. След това можем да кажем, че сме квит.

— Защо не го направиш сам?

Крийм посочи към високия фасаден прозорец, който гледаше към моравата.

— Видя ли колата, паркирана отвън? Не ме изпускат от поглед, Джош. Ако наблюдавах теб, щеше да знаеш какво е. Моля те, една последна услуга. Това е всичко, за което те моля.

Бергман отново пресуши чашата си и чак тогава отговори.

— Добре, хубаво — каза. — Но и ти трябва да направиш нещо за мен.

— Какво искаш да направя? — попита Крийм.

Бергман го погледна право в очите и каза:

— Искам да ме целунеш, Илайджа.

Крийм се засмя, преди да осъзнае, че Джош бе напълно сериозен. Естествено. Това бе най-старата шега помежду им — онази, която витаеше около ядрото на истината. Джош го желаше още от колежа.

А това несъмнено бе последният му шанс да направи нещо по въпроса.

— Няма да те целуна, Джош — каза Крийм.

— Добре тогава.

С едно рязко движение Джош пусна чашата си на килима и насочи дулото на пистолета към широко отворената си уста.

— Не!

Крийм се хвърли напред и отблъсна ръката му. Джош залитна и се подпря на един от тапицираните столове в трапезарията. Отново плачеше, един от предните му зъби бе нащърбен, а устната му кървеше, но той сякаш не забелязваше.

— Не можеш да ме спреш, Илайджа — каза.

— Ти си изумителен, знаеш ли? — изпъшка Крийм. — Господи!

Очевидно имаше само един изход от тази ситуация. Той отново положи ръце върху раменете на Джош и го изправи на крака. После го придърпа към себе си. Дори удължи момента. Беше леко гнусно, леко странно и смърдеше на алкохол.

Когато се отдръпнаха един от друг, очите на Бергман бяха зачервени и подпухнали, но във всеки случай бе спрял да плаче. Устата му беше омазана със собствената му кръв.

— Знам, че не почувства нищо — каза той. — Но това не е важно. Освен това знам, че ме обичаш.

— Обичам те, Джош. Но, за бога, спри този театър. Нека приключим това с някакво лично достойнство. Като мъже.

Бергман се ухили, сега изглеждаше по-уморен от всякога. Изцеден.

— Както кажеш, Илайджа. Само кажи какво да направя.

88.

Сега, когато вече имахме основен заподозрян, Илайджа Крийм бързо се превърна в обект за наблюдение от Главното полицейско управление. На този етап капитан Д'Аурия възлагаше задачите, а моята бе да поема смяната за наблюдение пред дома на Крийм през нощта, независимо дали той си бе вкъщи, или не.

Когато в осем вечерта се явих да поема щафетата от първата смяна, от командния център ме уведомиха, че Крийм е излязъл около седем и половина, облечен в смокинг. Автомобил от фирма за транспортни услуги го оставил пред частен дом на Кю стрийт в квартал „3000“, един от най-скъпите райони в Джорджтаун. След проучване на събитието бе потвърдено, че става въпрос за благотворителна вечеря в помощ на лечението на детски диабет.

Звучеше приемливо. Не можех да си представя, че доктор Крийм би бил посрещан с отворени обятия на светски събития, освен ако не си плащаше, за да присъства.

Партньорът ми за нощната смяна бе Джери Дойл, дебеловрат детектив от Втори участък. Според Сампсън прякорът на човека бил Устата, а аз веднага разбрах защо. Започна да се оплаква още в първите пет минути.

— Какво изобщо правим тук? — каза. — Крийм е излязъл, а ние седим и трупаме камъни в бърбеците, докато той се забавлява с богатите, яде хайвер или каквото там друго. Аха, страхотна работа вършим, няма що.

— Е... — казах аз и спрях дотам.

— Да не говорим, че ако ще вършим това, трябва да го правим, както си му е редът — продължи Дойл. — Началството вика хора от всички възможни отдели в извънработно време, а мен ако питаш, пак не успяваме да следим този човек както трябва. Искам да кажа, че ако аз бях на негово място и исках да се измъкна, щях да го направя, сигурен съм.

— Безспорно — отвърнах. — Не помня някога да е имало такъв недостиг от хора в разследващите екипи.

— Което ме подсети... мислех, че си временно отстранен от работа — продължи Дойл. — Искам да кажа... не че те съдя, просто съм малко изненадан да те видя тук.

Нямах особено желание да обсъждам ситуацията си с Устата, затова предимно слушах. Часове наред. Дойл сякаш не забелязваше, че не говоря.

Най-после, около полунощ, получихме сигнал по радиостанцията, че Крийм се е раздвижил. Бе напуснал вечерята заедно с непозната жена и вероятно се прибираше вкъщи.

— Това майтап ли е? — каза Дойл. — Имам предвид... той знае, че следим всяка негова крачка, нали? И е забърсал жена, която ще доведе тук?

Кимнах.

— Мисля, че това е част от цялото представление.

Крийм не правеше нищо без причина. Опитваше се да натрие свободата си в лицата ни, нали? Нищо че само порнографските обвинения бяха достатъчни да го изпратят в затвора. Междувременно щеше да ни разиграва до последно.

Десет минути по-късно на улицата се появи черна лимузина, която спря на алеята пред къщата. Униформеният шофьор излезе от автомобила, но Крийм го изпревари и лично помогна на дамата си да слезе от колата. Лампата на верандата хвърляше оскъдна светлина, колкото да видя, че жената е висока, руса и — доколкото можех да преценя точно по вкуса на доктор Крийм.

Повече не можех да стоя безучастен.

— Какво правиш? — попита Дойл, когато посегнах към дръжката на вратата си.

— Каквото мога — отвърнах и слязох от колата. Тръгнах напърно през моравата, за да пресрещна двойката на плочника пред къщата.

— Извинете — извиках.

Жената се сепна и улови Крийм за лакътя.

— Всичко е наред — каза ѝ той. — Това е един от полицаите, за кои то ти разказах. Шийла Бишъп, запознай се с детектив Крос. Дошъл е да се увери, че няма да те накълцам на малки парченца.

Жената забели очи, без да пуска ръката на Крийм. На пръста ѝ висеше чифт сандали на висок ток, а тя носеше дълга рокля от блестяща материя, която се дилеше около босите ѝ ходила.

— Съжалявам, че ви стреснах, госпожице Бишъп казах, — но ще бъда много по-спокоен, ако не влезете в къщата. Бих искал да ви извикам такси, ако не възразявате.

— А аз бих искала да си гледате работата — отсече тя.

Крийм само се усмихна, сякаш великодушно ни оставяше да решим сами.

— Би трябвало да знаете причината, поради която сме тук — казах й. — Доктор Крийм е основен заподозрян за серия убийства в Джорджтаун. Вероятно сте чули за тях. Настоятелно ви предлагам...

Но госпожица Бишъп ме прекъсна:

— Във фойето до входната врата има антична махагонова закачалка за връхни дрехи — каза тя и посочи към къщата.

— Моля?

— На горния етаж, вляво, е господарската спалня. Там Илайджа и Миранда държат колекцията си от керамика „Рокууд“. Освен това над леглото виси фантастична картина на Люсиен Фройд. Да продължавам ли?

Бях решил, че госпожица Бишъп се е почувствала неловко от присъствието ми, но се оказа, че съм сгрешил. Очевидно любовницата на доктор Крийм бе просто ядосана и нямаше търпение да влезе вътре.

Той бе заложил стръвта, а аз бях клъвнал, точно според очакванията му. Просто изумително.

— Не се тревожете, детективе — каза Крийм с твърде сладникава любезност. — Грешката ви е разбираема. Във всеки случай Шийла не би могла да бъде в по-голяма безопасност, щом вие и партньорът ви ще прекарате нощта отвън. Прав ли съм?

Той не изчака за отговор, а отключи вратата и пропусна госпожица Бишъп пред себе си. После се обърна отново към мен и прошепна:

— Ако това ще ви накара да се чувствате по-добре, ще оставя завесите разтворени — каза той и се усмихна.

После влезе вътре, затвори вратата и угаси осветлението на верандата.

89.

Следващите няколко часа бяха истинско мъчение. Изпитвах гняв към Крийм, ненавиждах начина, по който ни разиграваше.

И сякаш това не стигаше, монологът на Дойл не спря почти през цялото време. Той поназнайваше нещичко за полицейското наблюдение и имаше някои сериозни възгледи относно начина, по който трябваше да се структурират тези разследвания, но повечето от тях се губеха между дългите, безсмислени истории, които разказваше една след друга.

Около три сутринта пред къщата спря жълто такси. Минута покъсно светна лампата на верандата и Крийм излезе заедно с госпожица Бишъп. Сега тя носеше пазарска чанта и бе облечена с дрехи, взети — както подозирах направо от гардероба на госпожа Крийм.

Никой от двамата дори не погледна към нас, докато Крийм я настани в таксито и я изпрати. После той се обърна, помахаше ни приятелски и се върна обратно в къщата.

— Ама че образ — каза Доил. — Не мога да проумея. Какво е това привличане между горещи мацки и богати задници? Всъщност няма значение. Току-що отговорих на собствения си въпрос. И все пак...

С две думи, не обичам да говоря, когато губя играта. Идеята да изтърпя още пет часа от същото, беше непоносима.

— Дойл, не ме разбирай погрешно — казах, — но има ли шанс да приключим тази смяна с по-малко приказки?

Той мигновено охладня и се нацупи, но ако това бе цената на тишината, бях готов да я платя. Ако имах късмет, това щеше да е първото и последното ни дежурство заедно.

После всичко потъна в спокойствие — както вътре, така и извън колата. Крийм остави лампата над входната врата включена и започна да снове из къщата. В пет часа взе вестника от верандата и влезе обратно — на горния етаж, мисля. След това не го видях повече.

После, малко след изгрев-слънце, телефонът ми звънна.

Не е толкова необичайно за мен да получавам обаждания по всяко време. Очаквах да видя на екрана номер от управлението или името на Бри. Но не беше никой от тях. Беше Стефани Гетман. Веднага разбрах, че нещо не е наред.

— Стефани?

— Съжалявам, че звъня толкова рано — каза тя. — Всъщност исках да се обадя още снощи, но... е, сложно е за обяснение.

— Нещо се е случило с Ава — казах. Не беше въпрос. Сърцето ми хлопаше, а мозъкът ми прехвърляше вероятностите. Свръхдоза? Бягство? Злополука?

— Няма я, Алекс.

— Няма я? Какво значи това?

— Вчера не се е прибрала от училище, никой не знае къде е. Надявам се да не е неуместно, но знам, че двамата с Бри сте полицаи. Мислех си дали...

Щеше ми се Стефани да бе звъннала по-рано.

— Разбира се — отвърнах. — Веднага се заемаме. Разкажи ми всичко, което знаеш.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ВСИЧКО РУХВА

90.

Двамата с Бри прекарахме сутринта в колите си — поддържахме връзка по телефона и използвахме всички възможни начини, за които можехме да се сетим, за да открием Ава.

Аз започнах с познатите си от Бюрото за разследване на младежка престъпност в Първи, Трети и Шести полицейски участъци. Те покриваха груповия дом на Ава, училището ѝ, нашата къща и „Сюърд Скуеър“, където тя се мотаеше преди. Полицейското управление разполага с централизирана база данни за изчезнали деца, но нищо не може да замести личната среща с хора, които работят ежедневно по улиците. За тази цел трябва да обиколиш участъците един по един.

Оказа се, че снимката, която Неса ни бе направила в груповия дом, бе по-ценна, отколкото си мислех. Не беше кой знае какво като качество, но все пак имах какво да покажа на хората. Изпратих я на всички, за които се сетих.

Бри започна от „Хауърд Хаус“ и разпита няколко от момичетата, както и Сунита, управителката с плитките. Излизаше, че никой не бе виждал Ава от закуска предишната сутрин. Била тиха, но това не беше нещо ново. На пръв поглед от стаята ѝ не липсваше нищо. Това означаваше, че не беше избягала своеволно.

След това Бри тръгна към „Сюърд Скуеър“ и обиколи квартала пеша, за да потърси старите приятели на Ава. По телефона ми каза, че е открила двама от тях — Патрис и Кей-Флай. Никой от тях не бе виждал Ава от седмици, но човек трябва да има едно наум, когато говори с деца от улицата. Бри им дала по една телефонна карта и обещала сто долара на всеки, който би могъл да ни помогне да я открием. По всякакъв начин.

Аз обиколих всички болници в района, а накрая се отправих към Трета улица в Североизточен Вашингтон, където се намиреше отдел „Наркотици“ на Главното полицейско управление. Започвах да се хващам за сламки, но смятах, че ако някой знаеше за конкретни

дилъри, които снабдяваха с окси или фалшив окси улиците, по които минаваше Ава, това би могло да ни е от помощ.

Колкото по-дълго продължаваше това, толкова по-зле се чувствах. Особено ако бяха замесени наркотици, в което бях почти сигурен.

Опиатите са може би най-слабо контролираните субстанции напоследък. На улицата има голямо търсене на първокласен фармацевтичен материал и продавачите непрекъснато се възползват от този факт. Пробутват боклука като истински окси и по този начин е невъзможно да се контролира дозата, още по-малко съдържанието на уличните наркотици. Когато казахме на Ава, че от свръхдоза непрекъснато умират деца, не говорехме празни приказки. В тази държава върлува опиатна епидемия, която се подклажда основно от хора на възраст под двайсет и пет.

До късния следобед не открихме абсолютно нищо. Трудно ми беше да не мисля за най-лошите варианти и полудявах при мисълта, че Ава бе тук наоколо, *някъде*, а ние се изчерпвахме откъм идеи къде да я търсим.

Знаех, че трябва да мисля позитивно — ако не заради мен, то поне в името на Нана и на децата. Но истината бе там, че имах ужасно усещане относно цялата тази работа.

91.

— Алекс, къде си, по дяволите? — извика Хайзенга в слушалката. Прибирах се вкъщи от Шести участък, когато получих обаждането.

— Съжалявам, изникна проблем у дома.

— Имаме нужда от теб. Веднага.

— Какво се е случило? — попитах.

— Шийла Бишъл, снощната дама на доктор Крийм. Открита е мъртва в апартамента си.

Новината щеше да ме раздруса още по-здравно, но вече бях вцепенен почти напълно. И все пак това бе още един юмрук в лицето, за капак на всичко останало.

— Крийм арестуван ли е? — попитах.

— Не — глухо отвърна Хайзенга. — Това е поредният камък в градината ни. Кучият син е изчезнал.

Това ме събори. Скочих върху спирачката наред Ди стрийт и отбих встрани.

— Изчезнал? Как е възможно това? Следим го плътно от вчера.

— Измъкнал се е от задния двор на къщата си, както изглежда — каза тя. В гората, а оттам — един бог знае къде.

Веднага се сетих за Джери Доил. Той обсъди надълго и нашироко как екипите за наблюдение на Крийм са недостатъчни — и се оказа прав.

Спомних си, че къщата му граничеше с парка „Гловър Арчболд“, който се простира от „Кътидръл Хайтс“ чак до Потомак. Наблюдавахме предната част на къщата, но нямаше начин да покрием напълно цялото открито пространство откъм задната част. Идеалната дупка в мрежата ни. Толкова поне знаехме — вече.

— Обявен е за издирване, но междувременно искам ти да отидеш до апартамента на Шийла Бишъл.

Тя ми даде адреса на „Логан Съркъл“. Не беше въпрос на избор. Ако исках да продължа да ходя на работа, трябваше да отида.

И все пак, когато приключих разговора си с Хайзенга, продължих към къщи. Протоколът да върви по дяволите. Трябваше да нагледам и семейството си.

Всъщност Бри ме насърчи да отида, когато се видяхме. Двете с Нана седяха като залепнали до домашния телефон в очакване на обаждане от Стефани, докато Бри поддържаше контакт по мобилния си телефон с районните участъци, болницата и „Хауърд Хаус“. Децата бяха при леля Тия, а при нужда можеха да останат да преспят там.

— Отивай — каза тя. — Ако има новини, веднага ще ти звънна. Сампсън и Били обикалят квартала с колата и се оглеждат. По-късно можеш да ги смениш.

— Ти добре ли си? — попитах.

— Не — отвърна Бри. — Но какво от това? Просто отивай.

Погледнах към Нана, която бе склонила длани под брадичката си. Не знаех дали се молеше, или просто размишляваше, но тя също не изглеждаше добре.

Целунах и двете за довиждане и излязох през задния двор.

Апартаментът на Шийла Бишъп заемаше половин къща от тухла и камък, с кула като в замъците, в северния край на „Логан Съркъл“. Като изключим шепата хора, които гледаха как кучетата им тичат около статуята на Джон Логан, и обичайния дневен автомобилен трафик, обстановката беше спокойна. Във всеки случай нямаше репортери. Истинско блаженство.

Присъстваха почти всички от разследващия екип, заедно с мобилната криминалистична лаборатория. Специалисти в сини анораци сновяха около входната врата, по стълбите и в господарската спалня, където няколко часа по-рано домашна прислужница открила трупа на госпожица Бишъп.

Точно там намерих и Валенте. Когато влязох, той бе коленичил до тялото и гледаше от позицията на жертвата към всички врати и прозорци.

Госпожица Бишъп бе простреляна веднъж в гърдите и по всичко изглеждаше, че се бе свлякла пред отворената двойна врата на дрешника си. Не бях напълно сигурен, но ми се стори, че носеше същите дрехи, с които бе напуснала дома на доктор Крийм.

Върху леглото ѝ имаше пазарска чанта „Барнис“, а вътре бяха вечерната рокля и обувките ѝ. Според Валенте ваната в прилежащата баня бе пълна почти до половината.

— Изглежда, че се е прибрала, оставила е чантата на леглото и е отишла да пусне крана на ваната — каза той. — После отново се връща в спалнята и — бам. Той я чака в дрешника. Няма признаци за влизане с взлом. Крийм спокойно би могъл да има ключ за апартамента ѝ.

Всичко звучеше логично, с изключение на частта за Крийм.

— Видях с очите си как я качи в такси около три сутринта — казах. — След това не е ходил никъде. Не и преди пет, със сигурност. Няма начин да я е изпреварил дотук.

— Въпросът в такъв случай е: кога е настъпила смъртта? — каза Валенте.

— Един от въпросите — уточних.

— Извинете?

Двамата с Ерико се обърнахме и видяхме Мани Ланор, един от криминалистите, застанал до вратата на банята. Държеше прозрачен полиакрилен лист за сваляне на отпечатащи с тъмните очертания на длан. Дори от пръв поглед личеше, че отпечатъкът бе твърде голям за ръката на госпожица Бишъп.

— Взех го от плочките над ваната — каза Ланор. — Има и още два частични отпечатъка като този върху крановете за топла и студена вода. Може да излезе нещо.

Първо ми хрумна, че убиецът е отишъл да спре водата, за да избегне наводнението в банята, което би могло да привлече внимание. После си помислих, че това приличаше на глупава грешка — освен ако просто не му е пукало. Или е бил със замъглено съзнание.

Последвахме Ланор на долния етаж, за да видим какво — ако изобщо — щеше да излезе от този отпечатък. Със сегашните мобилни автоматични скенери за идентифициране на пръстови отпечатащи процедурата, която преди отнемаше часове — без да споменаваме разходката до лабораторията, — може да се случи навсякъде, при това за броени минути. Още преди да успея дори да звънна на Бри, Ланор вече бе открил съпадение и разпечатваше резултата.

— Ето го вашия човек — каза той и ми подаде доклада. — Името Джошуа Бергман говори ли ви нещо?

93.

Обадих се на Бри, докато пътувах с Валенте от „Логан Съркъл“ към Ем стрийт, където живееше Джош Бергман. Нямаше новини за Ава. На този фронт цареше зловеща тишина.

Междувременно трябваше да насоча вниманието си върху настоящата ми задача, ако успеех.

Обикновено отнема поне час да се свика S. W. A. T. отряд, но ние не разполагахме с толкова време. Затова сглобихме наш екип за операцията. В рамките на трийсет минути разполагахме с петима полицаи, обучени в тактически действия, и един старши полицай, които стояха в бойна готовност на паркинг по Уотър стрийт, на една пресечка разстояние от дома на Бергман.

Джош Бергман имаше скъп тавански апартамент на последния етаж в преустроена мелница, останка от индустриалния разцвет на Джорджтаун през 19 век.

Според наблюдателя ни, разположен върху покрива зад неговия, Бергман бе сам вкъщи.

След бърза консултация е капитан Д'Аурия се натоварихме в два обикновени бели товарни микробуса и потеглихме към сградата. Шофьорите спряха отпред, вратите се плъзнаха встрани и ние тръгнахме в колона към входа.

Освен шестимата полицаи от тактическия екип, групата включваше мен. Валенте и още двама детективи от „Тежки престъпления“ в Първи участък, и всички се точехме един след друг нагоре по триетажното стълбище към тавана. Освен това имахме полицаи около сградата, линейки в готовност и Д'Аурия, заедно с малък екип в мобилен команден център надолу по Уотър стрийт.

Ударният екип бе въоръжен с пушки АК-15 и пистолети SIG P226. Електрошокови пистолети и сълзотворен спрей се носеха задължително.

Държах глока си в ръка за пръв път от връщането ми на работа. Всички носехме и бронезилетки. Разполагахме с предостатъчно хора, за да задържим Бергман, но той вероятно бе въоръжен и опасен. А

може би и малко безразсъден. Не беше изключено да се опита да стреля.

Когато стигнахме до площадката на третия етаж, старши полицаят от ударната група вдигна два пръста към двама от екипа си, които излязоха напред с двайсеткилограмовия таран, който носеха със себе си. Всички бяха оборудвани със слушалки, но по протокол радиосигналът бе забранен след влизането ни в сградата.

Отвътре се чуваше гласът на Бергман. Звучеше така, сякаш говореше по телефона.

— Къде си, по дяволите? Каза, че ще бъдеш тук преди час. — Звучеше тревожно и сякаш се движеше непрекъснато. Когато отново заговори, гласът му заглъхна към дъното на апартамента. — Не ме интересува — каза. — Просто... не, чуй ме. Просто ела тук. Веднага?

Това беше. Усетих как общият пулс на групата започна да се ускорява, когато старши полицаят започна безмълвно да отброява на пръсти — три, две, едно. Двамата полицаи начело отстъпиха назад с тарана и го стовариха върху стоманената входна врата на Бергман. Грохотът отекна надолу по стълбището. Вече нямаше нужда да се прикриваме.

— Екипи В и Д, в готовност — предаде старши полицаят по радиостанцията. — Лицето може да се опита да избяга.

След още два бързи удара с тарана вратата най-после се откъсна от рамката и зейна отворена. Ударната група изчака сигнала за влизане и нахълта в апартамента.

94.

Аз и Валенте не дочакахме разрешение за влизане. Тръгнахме веднага след ударната група. По протокол от нас се очакваше да изчакаме сигнал за влизане, но никой от двамата ни не разполагаше с такова търпение.

Озовахме се в откритото пространство на таванския апартамент, който изглеждаше безупречно изчистен до степен на стерилност. Бергман сякаш не притежаваше *никакви* вещи. В центъра на стаята имаше комплект от бели модулни мебели върху огромен сив килим, като остров, и едно високо гумено дърво, което се извисяваше чак до откритите греди на тавана. Кухнята от неръждаема стомана в единия край изглеждаше така, сякаш не бе използвана никога.

От Бергман нямаше и следа. Екипът бързо се разпръсна навсякъде, прескачайки се един друг, а после се втурна по дългия коридор към задната част на сградата.

— Полиция! Джошуа Бергман? — извиках. — Остани на място! Не мърдай!

В дъното на коридора зееше отворена врата, а вътре струеше светлина от няколко френски прозореца с метални рамки. Веднага щом първият полицай нахълта, чух как Бергман започна да крещи:

— Стой далеч от мен! Назад!

— Сър, оставете оръжието! — извика един от полицаите. — Вдигнете ръцете си така, че да ги виждам, и легнете на пода!

— Върви по дяволите!

Когато влязох в стаята, Бергман седеше с кръстосани крака върху огромно легло на платформа. Беше облегал гръб на боядисаната бетонна стена, в едната си ръка стискаше бял айфон, а в другата — малък пистолет „Смит и Уесън“. Оръжието спокойно би могло да е същият 32-ри калибър, с който бе убил всички онези момчета, както и Шийла Бишъп.

— Бергман, остави оръжието! — казах му. — Не искаш да правиш това.

— О, така ли? Не искам? — Звучеше видимо раздражен, но и сравнително съсредоточен. Погледна ме право в очите, когато го каза.

— Просто се опитай да се успокоиш — продължих аз. — Нека правим нещата едно по едно.

Отпуснах надолу собственото си оръжие и направих крачка към него, но спрях веднага щом той притисна пистолета под брадичката си.

— Мислиш си, че се шегувам? — попита.

— Джош... недей — казах. — Моля те.

— Твърде късно. — Той вдигна телефона към ухото си и каза една-единствена дума на онзи отсреща, който и да бе той. — Сбогом.

После натисна спусъка и си пръсна черепа.

Каквото и да бе причинил Бергман на други хора, да си отиде по този начин, бе ужасна гледка. Акт на пълно, безразсъдно отчаяние. Може би дори лудост.

Без да споменаваме ужасяващата кървава каша, която остави след себе си.

Всички се раздвижиха като по команда. Нямаше шанс за оцеляване, но смъртта на Бергман трябваше да бъде потвърдена. Старши полицаят отиде до тялото и провери китката за пулс, а Валенте докладва по радиостанцията.

— Един изстрел, субектът е в безсъзнание. Саморъчно нанесена огнестрелна рана — каза. Когато старши полицаят поклати глава, Валенте добави: Няма признаци на живот.

Пистолетът на Бергман лежеше върху завивката, а телефонът бе паднал на пода. Това веднага грабна вниманието ми. Бях почти сигурен с кого бе говорил, но трябваше да се уверя, ако можех.

Взех телефона и отново набрах последния номер. След първото позвъняване ме препрати на гласова поща.

— Ало — чу се познат глас. — Свързахте се с доктор Илайджа Крийм. В момента не мога да приема обаждането. Моля, оставете съобщение. Благодаря, желая ви приятен ден.

95.

Това изобщо не беше краят. Намирахме се точно по средата на всичко.

Досега, при наличие единствено на косвени улики срещу Крийм, можехме само да го наблюдаваме. Едно е да наблюдаваш някого в дома му от улицата — от правна гледна точка — и съвсем друго да влезеш вътре. Съдилищата са много чувствителни на тази тема.

Каква ирония да получим така желаниа пробив в разследването не от Крийм, а от Бергман, нашия предполагаем Речен убиец. Фактът, че той бе звънял многократно на домашния и мобилния телефон на Крийм в часовете преди да се самоубие, бе достатъчен да предприемем решителни действия. До един час след самоубийството на Бергман вече разполагахме със съдебно разрешение за обиск в дома на Крийм, както и със заповед за арест на самия Крийм, разпратена до всички подразделения по Източното крайбрежие. В заповедта имаше и специална забележка, че Крийм вероятно пътуваше дегизиран. Тя съдържаха снимка от шофьорската книжка на Крийм, както и най-ясното изображение на маскирания старец, с което разполагахме, но не изключвахме и други възможности. Той лесно би могъл да промени външността си — и вероятно го бе направил.

Според мен Крийм бе планирал това бягство през цялото време. Това обясняваше и защо се развяваше пред полицията толкова нагло. Без да споменаваме смъртта на Шийла Бишъп и Джош Бергман. Нима всичко това бе една голяма, рискована димна завеса за него?

В такъв случай бе изпълнил целта си. Вече бяхме изгубили между пет и девет ценни часа, в зависимост от това кога Крийм ни се бе измъкнал.

За обиска на къщата в „Уесли Хайтс“ двамата с Валенте свикахме екип от още трима детективи, плюс четирима от мобилното полицейско звено. Това е бавен, методичен процес — мъчително бавен, когато извършителят е избягал и се издирва. Когато пристигнахме в къщата, незабавно се разпръснахме по трите етажа за максимална ефикасност.

Аз започнах от партера, където Крийм имаше кабинет, стая за прегледи и чакалня с отделен вход. Долу имаше и гараж, и всекидневна — с доста местенца за оглед.

Оказа се, че Крийм дори не се бе опитал да скрие някои неща. Още в първите няколко минути открих комплект за гримиране в горното чекмедже на бюрото. Вътре имаше пигменти за лице в различни нюанси, десетина различни малки четки, шишенце театрално лепило и още няколко артикула с неясна за мен цел. Може би бе работил върху последната си маска точно тук, на това бюро, докато аз съм стоял отвън и съм наблюдавал къщата предишната нощ.

Междувременно непрекъснато набирах номера на Крийм, отново и отново. Не очаквах да ми вдигне, но реших, че си струваше да опитам. Той бе от онзи тип хора, на които би им доставило удоволствие да нанесат прощално слово пред ченгетата, ако им се удаде възможност.

През първия час получавах един и същ отговор, непрекъснато — гласова поща. Той вероятно бе изключил телефона, за да не приема сигнали от клетъчните мрежи и да не оставя диря след себе си.

Но това не означаваше, че съм грешал за Крийм. Той очевидно бе проследил входящите ми обаждания по някакъв начин, защото следващото позвъняване на моя телефон бе от него. Връщаше ми обаждането — при неговите условия, разбира се.

Не разпознах номера върху екрана, когато приех обаждането.

— Детектив Крос — казах.

— Аз съм — каза Крийм. — Героят на деня.

Подскочих от изненада и ударих коляното си в бюрото му. Валенте тъкмо влизаше в стаята и аз щракнах с пръсти, за да привлека вниманието му.

— Доктор Крийм — многозначително казах аз. — Малко съм изненадан от това обаждане.

Валенте веднага извади собствения си телефон и набра някакъв номер, вероятно за да опита да го проследи.

— Исках да попитам за Джош — каза Крийм.

— Какво за него? — отвърнах.

— Мъртъв ли е?

Валенте ми даде знак да не бързам, а да протакам разговора максимално.

— Няма да обсъждам това с теб по телефона — казах. — Каж ми къде си. Ще се срещна с теб, където ти избереш. Без други полицаи.

Крийм замълча, може би просто за да се усмихне на себе си. Той несъмнено се наслаждаваше на това.

— Не си правете труда с този телефон, между другото — каза. — Купих го преди час и ще го изхвърля веднага след този разговор.

Вероятно използваше предплатен телефон, закупен от супермаркет. От полицейска гледна точка те са най-лошият вариант. Невъзможно е да бъдат проследени.

Реших, че най-добрият начин да задържа Крийм на телефона, е като подхранвам гигантското му его. Това явно бе единственият език, който той владееше.

— Знаеш ли, в момента тече мащабно издирване казах. — Майсторски ни се измъкна.

— Някакъв успех до момента? — попита той.

— Ако имаше...

— Разбира се. Сега нямаше да водим този разговор — довърши Крийм.

Освен това се стараех да не се държа снизходително към него. Крийм бе всичко друго, но не и глупав. Ако сега го изгубех, нещо ми подсказваше, че това щеше да е краят.

— Бих се радвал да ми кажеш как успя да го направиш — казах. — Този случай е забележителен. Ти, Бергман и всичко останало. Предполагам, че сте работили заедно от самото начало.

Този път Крийм въздъхна почти носталгично.

— Чак от колежа всъщност. И двамата вкусихме от това тогава, точно като стария Джак Спрат и жена му^[1].

— Моля?

— Той харесваше момчетата, аз харесвах момичетата. А двамата заедно си облизвахме чинията.

Побиха ме тръпки от невъзмутимата му, хладнокръвна гордост от цялата тази работа. Нямах представа къде отиваше, но не допусках и за секунда, че би могъл да овладее желанието си да убива.

— И сега какво? — попитах. — Изчезваш и от теб ни вест, ни кост?

— Такава е идеята отвърна той.

— Планираш ли да напуснеш страната? — попитах, но Крийм не отговори на въпроса ми.

— Обадох се, защото исках да попитам за Джош — каза. — Ако нямаш какво да ми кажеш на тази тема, затварям.

Погледнах Валенте, но той просто поклати глава и прокара пръсти през косата си. Нещата не вървяха добре.

— Какво искаш да знаеш? — попитах.

— Мъртъв ли е, или не?

— Да — отвърнах. Скоро щеше да плъзне в новините така или иначе.

— Къде го е направил? — попита Крийм.

— В апартамента си на Ем стрийт — отвърнах аз, опитвайки се да печеля време.

— Не. Имам предвид друго... прозвуча ми така, сякаш се самоуби. В устата ли се простреля?

— Под брадичката — отвърнах.

— Божичко. Сигурно е било доста кърваво.

— Така беше — казах. — Тежко ли ти е? Той беше твой приятел в крайна сметка.

Крийм отново замълча. Напрягах слух, за да доловя някакви издайнически звуци около него, но не се чуваше нищо.

— Ти лекар ли си, Алекс? — попита той накрая.

— Да. Психиатър съм — отвърнах.

— О. Виж ти, каква изненада.

— Чуй, аз ти казах за Джош. Дай ми нещо в замяна казах. — Има ли други жертви, за които трябва да знаем? Кажете ми колко души си убил през годините.

— Съжалявам — отвърна Крийм, — но времето ни за днес изтече. Нали това е дежурната реплика на психиатрите?

— Почакай. Още един въпрос.

— Беше ми приятно, детективе, но и двамата знаем, че съм доста далеч от обсега ви. На ваше място не бих си правил труда.

— Крийм, чакай! — казах, но беше твърде късно. Той вече бе затворил.

По изражението на Валенте разбрах, че не беше стигнал доникъде. И че беше много ядосан. Беше ни дадена прилична възможност да проследим Крийм, но той отново се бе изплъзнал между пръстите ни.

Може би за последен път.

[1] Герои от детско стихотворение, адаптирано от английска пословица от 17 век. Джак Спрат не яде мазно, а жена му не обича жилаво/сухо месо, но когато се хранят заедно, чинията им е облизана. — Б.пр. ↑

Опитах се отново да звънна на новия номер на Крийм, но получих автоматичен запис на гласово съобщение. Вероятно бе унищожил телефона веднага след като ми затвори.

След това, без да губя повече време, отново насочих вниманието си към домашния му кабинет. Може би тук имаше нещо, което да ни подсказва къде бе планирал да избяга.

По всичко личеше, че Крийм обичаше реда. Вероятно малко прекалено, до степен на маниакалност. Всичко в къщата му беше безупречно, пасваха си дори кутиите за писма, чашката за химикалки и телбодът, подредени в идеална редица на бюрото. Лесно можеше да се направи извод, че това бе външно проявление на човек, който имаше нужда да контролира всеки аспект на своята вселена — от обикновените физически детайли до повтарящия се, свръхпрецизен начин, по който кълцаше всяка от жертвите си.

Убийствата на Бергман също бяха подобни едно на друго, но там имаше разлика. С всяко следващо убийство Бергман все по-трудно се обуздаваше. Всяко от тези млади момчета на повикване бе пробождено и осакатявано малко повече от предишното. В ретроспективен план Бергман беше бомбата с часовников механизъм, на която й предстоеше да избухне. Крийм бе по-скоро като швейцарски часовник.

След като прегледах бюрото му, тръгнах към кабинета и започнах да отварям чекмеджета, да разлиствам папки, дори повдигах мебелите, за да надникна под тях. Едва когато стигнах до черната аудио-визуална конзола до вратата, открих нещо, което изглеждаше съвсем ненамясто.

Там, в дъното на шкафа, зад комплект хронологично подредени журналы на Американската медицинска асоциация, намерих три еднотипни рамки за снимки, изработени от оловно калаена сплав. Изглеждаха по-скоро захвърлени тук, отколкото сложени нарочно.

Извадих ги и забелязах, че стъклото почти липсваше, а няколко счупени парченца лежаха на дъното на шкафа. И трите снимки бяха семейни. Имаше групов кадър на семейство Крийм пред гигантска

коледна елха; една плажна снимка на Миранда Крийм; и двойна рамка с панти с училищни снимки на двете дъщери.

И трите жени — Миранда, Клои и Джъстин Крийм — бяха красиви, високи и руси. Дори забелязах, че двете момичета приличаха малко повече на модела на жертвите, отколкото майката.

Точно там открих и неопровержимия ключ към много от неизвестните. Всяка снимка бе прободена с остър предмет, сякаш някой бе забил разтворена ножица в центъра. По три пъти всяка. Всичко по три.

Ето кого се бе опитвал да убие, нали? Крийм методично — и символично — бе заличавал трите жени, които го бяха напуснали след скандала. Ако ги бе атакувал директно, би било твърде подозрително. Затова бе избрал най-добрата алтернатива — да напада техни заместители, каквито имаше в изобилие, може би и като начин да потуши желанието си да убие собственото си семейство.

А може би просто се подготвяше за това.

Втурнах се нагоре по стълбите да откроя Валенте. Намерих го в господарската спалня на втория етаж. Претърсваше бюрото на госпожа Крийм, когато влязох.

— Какво става? — попита.

— Къде е семейството на Крийм в момента?

— Роуд Айланд. Преместили са се в дома на родителите й в Нюпорт. Това е последното, което знам за тях. Защо?

Вдигнах една от разкъсаните снимки и му я показах.

— Защото не мисля, че е приключил — отвърнах.

98.

Автобус 53 за Ню Йорк, Бриджпорт, Провидънс и Бостън ще отвори врати след десет минути. Пътниците със закупени билети могат да се отправят към сектора и да заемат местата си.

Илайджа Крийм стоеше пред огледалото в тоалетната на автобусна гара в центъра на Филадельфия, за да се увери, че е готов за следващия етап от пътуването си.

Докосна тила си, където латексът бе залепен незабележимо с театрално лепило за кожата му. Потупа тъмната перука и намести долната дреха. Едва сега наистина си даваше сметка през какво преминаваха жените. Гримът не беше проблем, но стягащото бельо за оформяне на тялото си бе целодневно мъчение.

И все пак крайният резултат беше невероятен. Когато гледаше в набразденото, мръсно огледало, не виждаше себе си, а злощастна женица на определена възраст, с кафяви петна по кожата и малка, но ясно изразена двойна брадичка. Дори жълтите зъби на заклет пушач бяха специално изработени фасети. Ако можеше да избере един шедьовър от цялата си професионална дейност, би заложил на този.

До момента никой не му бе обърнал и капка внимание. Нито старата дебеланка, която му продаде автобусния билет на гара „Юниън“, нито малкото идиотче, което седеше до него през целия път от Вашингтон. Цялата тази премяна му позволи да се измъкне от града незабелязано, макар да му се наложи да се качи на шибан пътнически автобус „Грейхаунд“. Това нямаше да е последното унижение в малкото му пътешествие, но ако имаше късмет, всичките му усилия щяха да се увенчаят с успех.

Роуд Айланд. Флорида. Южна Америка. Това бе идеята. Вече си бе уредил билет за тринидадски товарен кораб, който тръгваше от Маями. След това просто трябваше да се измъкне на сушата. Веднъж щом стигнеше до Буенос Айрес, щеше да започне да проучва хирургичната общност, за да разбере кого би било безопасно да потърси относно някаква сериозна работа.

Междувременно нямаше да е трудно да живее незабелязано. Имаше единайсет милиона в злато, които държеше в анонимна сметка в „Банко Макро“. Предостатъчно средства, с които можеше да живее, ако харчеше с мярка. А и в момента американските приоритети за екстрадиция бяха такива, че можеше да се чувства в пълна безопасност. Сега всичко се въртеше около войните между наркодилърите. Никой не обръщаше внимание на такива като него, щом се отдалечаха на определено разстояние.

А докато все още се намираше в границите на страната, Илайджа Крийм отлично знаеше как да остане невидим — дори насред обществена дамска тоалетна.

Когато вратата на тоалетната се отвори, Крийм свали ръка от лицето си. После извади лилаво червило от чантичката, която носеше една от онези, които Миранда бе зарязала след себе си, — и се наведе към огледалото.

Гледаше право пред себе си и проследи с поглед отражението на младата жена, когато мина зад него и влезе в една от кабинките. Беше руса и симпатична, но по един долнопробен начин. От онзи тип момичета, които биха пътували сами в автобус на компания „Грейхаунд“.

Беше ли идеална? Категорично не, но въпреки това дланта на Крийм леко го засърбя от копнеж. Когато върна червилото обратно в чантичката, пръстите му докоснаха дръжката на скалпел номер осемнайсет, прибран в едно от страничните джобчета.

Пликчетата на момичето се свлякоха около сандалите близо до пода и той бавно се извърна с лице към редицата от кабинки. После отново хвърли поглед към входа.

Съблазнително. Много съблазнително. Толкова отдавна не бе имал шанса да използва истински инструмент.

И все пак гарата беше претъпкана. На него му предстоеше смяна на автобус. А и съвсем скоро щеше да му се удаде възможност да използва скалпела до насита.

— *Ей!* — Гласът на момичето прониза мислите му. — Заето е!

Крийм погледна надолу и осъзна, че вече е сложил ръка върху дръжката на вратата. Платнените му еспадрили, номер четиресет и шест, несъмнено се виждаха изпод междинната врата.

— О! — каза той. — Съжалявам.

Престореният му глас не беше особено женствен, но вършеше работа. Вече виждаше момичето през тънкия процеп, наведена, с протегната напред ръка, за да подпре вратата помежду им.

— Спокойно, миличка — добави той. — Всичко е наред.

Тя не отговори, а и какво би могла да каже? Нямахте откъде да знае, че в този конкретен ден тя бе най-щастливият жалък боклук в цяла Филадельфия.

Преди да излезе от тоалетната, Крийм се обърна още веднъж към кабинката.

— Знаеш ли, няма да е зле да направиш нещо за тези торбички под очите, преди да са те напуснали — каза.

— *Какво?* — извика момичето.

Ала Крийм вече го нямаше.

Няколко часа по-късно доктор Крийм излезе от таксито пред къщата в Нюпорт. Шофьорът извади куфара му от багажника, нарече го „госпожо“, пожела му лека нощ и потегли.

Дотук добре.

Къщата тъмнееше, но той бе взел един от ключовете на Миранда. Отключи двукрилата входна врата и се качи в просторното фоайе, което стигаше до средата на къщата. Това бе един от онези имоти е осем спални и дванайсет бани, които тук наричаха „къщичка“. Типично за белите богаташи.

Абсурдна история всъщност. Миранда си беше богата като Крез много преди двамата да се срещнат. Родителите ѝ — в Прованс за сезона — разполагаха с някакво бездънно богатство, обвързано с половин милион акра захарна тръстика в Хавай и Австралия. Само акционерните опции на Миранда струваха сто милиона. Тя може и да не се бе омъжила за Крийм заради парите му, но със сигурност се развеждаше заради тях. Последните шест месеца я бяха превърнали в отмъстителна и алчна кучка. Нея и нейните два малки клонинга. Тези отношения не можеха да бъдат запазени и нямаше смисъл да се опитва.

Точно обратното всъщност.

Този път Крийм си спести носталгичната обиколка и влезе направо в така наречената „Синя стая“ на третия етаж. Любимата спалня на Миранда. Той самият бе отсядал тук няколко пъти. Дори бяха заченали Клои в тази спалня, на старинното легло от деветнайсети век.

Крийм реши да се преоблече точно в тази стая.

Свали маската, роклята и проклетото стягащо бельо и внимателно ги сгъна върху леглото. В куфара му имаше още две такива маски, опаковани в найлон на мехурчета, за двудневното му пътуване с автобус до Маями.

После извади от собствените си дрехи и бързо се преоблече. Взе и три чифта стоманени белезници, ролка черно опаковъчно тиксо, както и малка, запечатана бутилка хлоралхидрат.

Крийм взе един стол с висока облегалка от масата в ъгъла и го отнесе до пространството под прозореца до леглото. Всичко беше планирано. Миранда щеше да си замине последна, но преди това щеше да получи най-зрелищното представление в живота си.

Единственото нещо, което задържа у себе си, бе скалпелът. Плъзна го внимателно в задния си джоб, застана до прозореца и погледна навън.

Оттук се виждаше посипаната с бял чакъл алея, която опасваше къщата и продължаваше към задния двор. От Миранда и момичетата нямаше и следа, но във фоайето имаше местен вестник, разтворен на програмата за кината. Вероятно нямаше да се бавят много.

Докато стоеше до прозореца и оглеждаше задния двор на къщата, нещо внезапно привлече вниманието му. Някакъв проблясък или движение, отразено в стъклото. Той рязко се обърна и на фона на светлината от коридора видя висок мъжки силует в рамката на вратата на спалнята.

— Илайджа Крийм? — каза мъжът. — Трябва да дойдеш с мен. Арестуван си.

Крийм все още не можеше да различи лицето, но веднага разпозна дълбокия мъжки глас.

Това бе новият му най-добър приятел, Алекс Крос.

Според мен Крийм бе решил, че е рисковано да пътува със самолет. И поради това бе изгубил почти цял ден да стигне до къщата в Нюпорт по суша.

За разлика от мен. Благодарение на хеликоптер „Бел“ от Бюрото — и по-специално от Нед Махоуни, който вече бе в списъка ми с хора, на които бях длъжник — двамата с Валенте стигнахме до Роуд Айланд за два часа и половина. Освен това се свързахме със следователски екип от шерифската служба в окръг Нюпорт. Къщата, в която живееха Миранда Крийм и дъщерите ѝ, бе опразнена много преди доктор Крийм изобщо да стигне дотам.

Имайки предвид предишните ми разговори с Крийм, опита ми като психолог и катастрофалното самоубийство на Джош Бергман, бе решено аз да установя първия контакт с Крийм. Имах двупосочна радиостанция, защитана на колана ми, и микрофон на маншета. Екип от местни полицаи и детективи стоеше в готовност в непосредствена близост до къщата. Подкреплението бе на една дума разстояние, ако ми потрябваше.

Когато светнах лампата в спалнята, ми се стори, че Крийм имаше някакви разкъсвания около лицето. После осъзнах, че гледам остатъците от латекс и лепило на маската, помогнала му да се добере чак дотук.

— Ще бъда откровен — каза Крийм. — Изненадан съм да те видя.

Магнах с глока в ръка.

— Застани на колене и вдигни ръце на тила си — казах.

Крийм не помръдна. Виждах как трескаво търси решение и оглежда стаята. Искаше да избяга, дори сега.

— Имам пълното право да съм тук — каза той с обичайното си чувство за превъзходство. — Влязох със собствения си ключ. Ти си този, който е влязъл неканен. Тук съм, за да се видя със съпругата си.

— Не се и съмнявам — отвърнах. — Смяташе ли да убиеш и дъщерите си, Крийм?

Той се ухили по онзи начин, който бях виждал и преди. Илайджа Крийм в чистата му форма, онзи, който стъпваше по тънката граница между самоувереността и социопатията.

— Това е като дежавю, нали? — каза той. — Онази нощ, когато се видяхме за пръв път в Джорджтаун, аз ти предложих двайсет хиляди, а може би бяха трийсет, за да ми дадеш малка преднина през прозореца на спалнята.

— Спомням си, че това не ти помогна изобщо — казах.

— Не. Не ми помогна изобщо — повтори той и кимна няколко пъти, сякаш най-после стигаше до някакво логично заключение.

Но веднага след това Крийм сграбчи облегалката на висок дървен стол и рязко замахна с него към панорамния прозорец на спалнята. Посипа се дъжд от стъкла, но това не му попречи да се покатери на перваза, за да скочи отвън.

Втурнах се след него и за малко да го изпусна, но успях да докопам гърба на ризата му точно докато скачаше. Платът се опъна и се разкъса, но той се оттласна назад. Тялото му се удари в стената на къщата. За един кратък момент изгубих равновесие и едва не паднах през прозореца с него. Ако точно в тази част на перваза имаше счупени стъкла, щяха да се забият право в корема ми.

— Подай ми ръката си! — извиках. Продължавах да стискам ризата му, докато той се мяташе във въздуха.

В двора на къщата вече нахлуваше поток от полицаи, а в спалнята зад себе си чувах стъпките на неколцина други.

— Пусни ме! — каза Крийм. Опита се да се изхлузи от ризата си, но аз се наведох и хванах ръката му, за да го издърпам обратно.

Точно тогава той извади скалпела, за който дори не подозирах. Вдигна го рязко и заби острието в опакото на ръката ми. Прониза ме непоносима болка. Извиках и неволно разтворих пръсти. Беше просто рефлекс. Капки кръв от ръката ми го последваха три етажа надолу към земята.

Крийм размахваше ръце, докато падаше. Движението извиваше тялото му във въздуха, а нямаше време да се изправи. Краката му щяха да се счупят така или иначе, но вместо това той се сгромоляса тежко по гръб върху плочките под нас с глухо тупване, от звука на което ми призля.

Няколко полицаи, в това число и Валенте, го наобиколиха с извадени оръжия.

— Не мърдай! — извика един от тях. — Не мърдай от мястото си!

Но подобна опасност не съществуваше. Първо си помислих, че Крийм е мъртъв. После чух леко стенание. Той обърна главата си няколко сантиметра встрани, после отново изстена и това беше всичко.

С кариерата на доктор Крийм бе свършено.

Най-после.

101.

Веднага щом превързаха ръката ми в линейката до къщата, оставих Валенте в Роуд Айланд и късно през нощта се прибрах обратно с хеликоптера във Вашингтон.

По пътя нямаше никакви новини, но Ерико ми звънна точно когато кацахме в Куонтико. Оказа се, че Крийм строшил гръбнака си при падането и имал два счупени прешлена. Освен това направил пълни самопризнания още преди да го отведат в болницата в Нюпорт. По думите на Валенте, Крийм бил прекършен от падането по всички възможни начини. Той не само щеше да прекара остатъка от живота си в затвора, но щеше да излежи цялата си присъда в инвалидна количка. Не мога да кажа, че изпитвам особено съжаление към него.

Щях да се видя с Крийм отново по време на съдебния му процес, но сега имах други грижи на главата си.

Само една всъщност. Ава.

Отидох направо в офиса, без да се прибирам у дома. Най-добрият начин да се прибера при семейството си, бе да приключа с доклада си в спокойните часове на нощта, преди началото на сутрешната шумотевица.

Количеството административна писмена работа по случай като този е зашеметяващо. Основната тежест щеше да падне върху Валенте, както и върху Джейкъбс за случая с Речния убиец. Всяко досие трябваше да мине през не по-малко от седем нива на преглед в управлението, преди да получи окончателно одобрение за приключване. Случвало се е това да продължи и шест месеца. Това е една от основните причини, която убива амбициите ми да се катеря по-високо в йерархията на Главното полицейско управление. Стигнеш ли определено ниво, започваш да прекарваш цялото си време в писане и политика вместо в оперативна дейност навън, където се върши истинската полицейска работа.

До седем сутринта бях написал пълно обяснение за събитията от последните двацети четири часа и го предадох на старши полицай Хайзенга, когато дойде на работа. Тя вече бе говорила с Валенте и

изглеждаше в прекрасно настроение, а това не се бе случвало от седмици.

Още по-добре, тъй като трябваше да ѝ предам доклада си и да я помоля за няколко дни отпуск. На един дъх.

— Знам, че съвсем скоро се върнах — казах. — Но Ава я няма от няколко дни и...

За моя радост Хайзенга го прие съвсем спокойно. Махна към вратата с папката, която току-що ѝ бях дал, и каза:

— Тръгвай, преди да съм променила решението си. Намери момичето си и се върни тук веднага щом можеш. И дръж телефона си включен!

Очаквах десетки обаждания днес, с половин милион въпроси относно Крийм и Бергман, но това поне ми предоставяше онзи промеждутък от време, който ми беше нужен, за да подредя приоритетите си.

Първа спирка — вкъщи.

Излязох от управлението и се отбих у дома, колкото да видя децата, преди да тръгнат на училище. „Изтощен“ не бе точната дума. В един момент нещата преминават отвъд и се връщат обратно към превъзбудата и адреналина. Някой ден, когато имам възможност, ще разгадая всички неясноти около съня.

— Ти кой беше? — попита Джени и се ухили над чинията с яйца, когато слязох долу след бързия душ.

— Аз съм Невидимият човек — казах. — Можеш да ме наричаш Ралф Е.

— Здравсти, Ралф Е! — извика Али. — Радвам се да се запознаем.

— Не е смешно — каза Нана. — Ще се стопиш от преумора, така както я караш. И ако не си забелязал, все още имаме сериозен семеен проблем.

— Точно затова съм вкъщи, Нана — казах. Прегърнах я странично до печката и си откраднах парченце от невероятния ѝ бекон, оставен да се отцежда върху хартия за печене. — Ще заведа децата на училище, а после тръгвам да обикалям улиците в търсене на Ава. Цял ден, ако трябва.

Не споменах нищо за Илайджа Крийм и Джош Бергман. Бри вече знаеше, а на останалите от семейството спокойно можех да спестя тази информация. Дори не включихме телевизора сутринта.

— Искам да си запазиш час за доктор Файнели — каза ми Нана веднага щом децата излязоха в коридора и започнаха да обличат якета си. — Трябва да се грижиш и за собствената си градина, господинчо.

— Странно, че ми го казваш — отвърнах. — Мислех си да го направя.

Адел Файнели е психиатър; посещавам я от време на време — има периоди, в които го правя по-често от друг път. Тя е винаги насреща, когато имам нужда от интелигентно, обективно мнение относно живота ми, работата ми, семейството — и най-вече навика на тези три неща да се блъскат едно в друго. При първа удобна

възможност щях да опъна крака — образно казано — на кушетката на Адел. Просто нямаше да е днес.

Веднага щом оставих Али и Джени на училище, започнах да обикалям всички улични полицаи и детективи от отдел „Нравствени престъпления“, с които бях работил от изчезването на Ава насам.

В по-голямата си част това бе просто упражнение по безсилие. Нямаше нищо ново, никъде. Нещата започваха да изглеждат зле, знаех го. На всички казвах едно и също. Ако забележеха момиче, което дори малко приличаше на Ава, трябваше да я задържат и да ми се обадят незабавно. Аз щях да поема нещата оттам.

Най-трудни бяха разговорите с отдел „Проституция“ и техните помощни екипи. Независимо дали ми харесваше, или не, във всичко това имаше една много неприятна и неизбежна вероятност. При наркотична пристрастеност, липса на пари и семейната история на Ава, тя би могла да е започнала да проституира за пари или пък заради самите наркотици, ако вече бе достатъчно отчаяна.

Чувствах се смазан всеки път, когато си го помислех. Четиринайсетгодишно момиче! Нима това бе нещо нечувано? Ни най-малко. Никой не знаеше по-добре от мен колко суров би могъл да бъде уличният живот във Вашингтон.

Но тук ставаше въпрос за Ава. *Нашата* Ава. И сякаш всичките ми усилия да я открия, бяха напразни.

Вече започвах да се чудя дали изобщо щяхме да я видим отново.

103.

Изминаха още два дни преди най-после да чуем нещо за Ава.

Във въпросната сряда се бях прибрал за няколко часа, за да прекарам малко време със семейството, преди отново да изляза. Редувах деня с нощта, обикаляйки дългия списък от улици, на които смятах, че бих могъл да открия Ава.

Когато на входната врата се звънна, станах от дивана заедно с децата и отидох да отворя.

Напоследък всяко звънене на входната врата предизвикваше колективно усещане за надежда и страх — че може би точно това посещение щеше да ни даде някакъв отговор.

Този път наистина бе така.

Когато отворих вратата, на прага стоеше Сампсън. Не ми отне дълго да го разгадая. Достатъчен беше фактът, че идваше с насълзени очи и не през задната врата, както обикновено, за да разбере веднага защо е тук.

Почувствах се така, сякаш в Гърдите ми зейна дупка. Стиснах зъби, а една част от мен започна да се опитва да направи друг извод, различен. Може би се заблуждавах, помислих си — макар да знаех, че не е така.

Сампсън мълчеше. Пристъпих отвън и затворих вратата зад себе си.

— Господи, Джон — глухо казах.

Той ме придърпа плътно към себе си и притисна ръка към тила ми.

— Толкова съжалявам, Алекс. Толкова много съжалявам.

И друг път съм преживяват това. Губил съм скъпи на сърцето ми близки, налагало ми се е да съобщавам на други хора най-ужасната от всички новини, но нищо — и никога — не можеше да смекчи тази болка.

Ава бе мъртва. Вече го знаех със сигурност. Но въпреки това ми се струваше нереално.

Отстъпих крачка назад.

— Къде? — попитах.

— Изоставен жилищен блок край брега, от другата страна на реката. Свърталище на наркомани. Беше... господи, Алекс... беше ужасяваща гледка. Взеха проби, но...

Сълзите се стичаха по лицето ми, изпитвах гняв и безсилие. Сампсън се мъчеше да намери подходящите думи.

— Просто ми разкажи всичко — казах. — Какво друго знаеш?

Джон бавно пое дълбока глътка въздух.

— Тялото бе обгоряло. До въглен. Не знам защо. Може би е имала доза и някой я е поискал. Може би някой я е убил неволно и е решил да прикрие следите.

— Но е тя, така ли? — попитах. — Със сигурност?

— Млада жена. Афроамериканка. Ръст и структура на тялото като на Ава. Но... Алекс... открили са това върху трупа.

Той отвори един плик и изсипа почернелите парчета от медальона на Нана в ръката ми. Висулката с капачето се бе отделила от верижката, а снимките бяха изгорели или просто липсваха. Но това несъмнено бе колието, което мама Нана бе дала на Ава в деня на преместването ѝ. Гравираните инициали Р. К. все още личаха на гърба — Реджина Крос.

Внезапно вратата се отвори и Нана излезе заедно с Бри.

— Какво става тук? — попита Нана.

Когато се обърнах да я погледна, разбра всичко, така, както аз бях прозрял истината от изражението на Джон.

Очите ѝ застинаха върху парчетата от медальона в ръката ми и аз посегнах да я прегърна.

— Не — каза тя, отначало сковано, но после бързо омекна в ръцете ми. — Не, не, не. Не и нашата госпожица Ава. О, боже. Моля те, не!

— Няма я вече, Нана — казах. — Съжалявам.

Бри също плачеше. Децата стояха зад нея и ни гледаха помръкнали. Заля ме вълна от мъка само при вида на лицата им и при мисълта за онова, което трябваше да им кажа.

Съзнанието ми сякаш се рееше някъде другаде. Без да обелим и дума, всички влязохме вътре като едно семейство. Сампсън дори не направи опит да ни последва. Не каза и довиждане. Остави ни да

скърбим и да се опитаме да обясним на Джени и Али как изобщо бе възможно да се случи нещо такова.

Как изобщо би могло да е вярно.

Не вярвам, че бог е отмъстителен, ще кажа само, че през тези първи няколко часа се чувствах безкрайно объркан. Как бе възможно да се случи нещо такова? И защо? Най-вече — *защо?*

Аз ли бях направил нещо, за да стоваря всичко това върху себе си? Или върху семейството си?

Или върху Ава?

Това не е въпрос, който си задавам твърде често — или лекомислено. Но не можех да отрека факта, че — малко или много — всички избори, които бях направил, ме бяха довели дотук. Вече никога няма да разбере дали съм можел да направя нещо различно, за да го предотвратя.

Джени и Али приеха новината много различно един от друг. След като всички седнахме и поговорихме, и си поплакахме заедно, Джени се оттегли. Каза, че иска да помисли насаме за това в стаята си. Позволихме ѝ го, разбира се.

Али остана при нас. Според мен той бе достатъчно голям да разбере какво се бе случило, но твърде малък, за да е изпитвал нещо подобно. Същата вечер дълго му четох книга преди заспиване и държах ръката му в тъмното, както ме бе помолил.

— Чак докато заспя — каза. — Чу ли, тате?

— Дадено, приятелче — отвърнах аз и стоях плътно до него, докато бавно се унасяше в сън.

Не бях сигурен за кое от децата ми ме болеше най-много сърцето. За всичките, предполагам. И за Ава.

Когато се обадохме на Деймън, той заяви, че ще се прибере у дома на другата сутрин, още с първия автобус. Казах му, че няма нужда да го прави, ако не иска, но бях доволен, че настоя. Чувствах, че в този момент е редно да бъдем заедно.

Нана си легна рано, но двамата с Бри стояхме до късно на тавана и си говорихме с часове. Част от мен би искала да каже, че все още не мислех за разследването на този случай, но си го мислех. Бри също. Бяхме толкова дълбоко въввлечени в издирването на Ава, та ми се

струваше, че вече имахме подробен план на местата, където да започнем с въпросите.

— Някой ѝ е давал наркотици, някой ѝ е причинил това... който и да е той, ще го открием — каза Бри. — И ще си плати, Алекс. Можеш да си сигурен в това.

Бри бе най-силната от всички ни в онази нощ. В известен смисъл тя бе станала оста на нашето семейство, за която дори не сме знаели, че липсва, преди да се появи. Обиквам я повече всеки път, когато се замисля за това.

— Благодаря ти — казах ѝ. — Благодаря ти, че си моя съпруга. И че се появи в живота ми точно когато имах най-голяма нужда от теб. Не знам дали щях да успея да...

— Разбира се, че щеше да успееш. Успявал си години наред. Но съм доволна, че сега и аз съм тук. Обичам те, Алекс. Обичам това семейство. И това никога няма да се промени.

Когато най-после легнахме, се любихме и дори си поплакахме още малко, докато накрая се унесохме, притиснати плътно един до друг.

Чак докато заспим, точно като Али.

105.

На другия ден двамата с Бри действахме на смени. Аз останах вкъщи с Нана и децата, а тя излезе, за да разговаря с колкото се може повече хора в училището на Ава.

Когато се върна, всички обядвахме заедно, макар че никой не бе особено гладен. Следобед излязох аз. Технически бях в отпуск по семейни причини, затова оставих пистолета си вкъщи, но взех значката.

Една от първите ми спирки бе „Хауърд Хаус“. Бях говорил със Сунита, управителката, и тя се съгласи да свика общо събрание същия ден, веднага след училище. Когато пристигнах, всичките единайсет момичета вече чакаха с персонала във всекидневната.

Те знаеха за смъртта на Ава, видях и сълзи в очите на повечето от тях, но всички се бяха взели в ръце, когато се изправих пред тях. Това ми напомни за Ава — изглеждаха толкова напрегнати в старанието си да прикрият емоциите си.

— Знам, че вече сте отговорили на някои от тези въпроси — казах на групата. — Но искам отново да си помислите. Някой спомня ли си нещо друго от деня, в който изчезна Ава? Нещо, за което не сте се сетили преди или оттогава насам?

В отговор получих пълно мълчание. Отчасти това се дължеше на факта, че вече бяхме говорили за това. Но имаше и друга причина. На улицата, там, откъдето идваха много от тези момичета, съществува неписано правило. Границата между помощта и доносничеството е сива, в най-добрия случай. Затова просто си дръж устата — затворена за по-сигурно, особено ако има страничен слушател. Отвън изглеждаше като апатия, но аз знаех, че в това имаше нещо много по-сложно.

Задах още няколко общи въпроса, но не стигнах доникъде, затова реших да пробвам с разговори на четири очи. Сунита ми позволи да използвам нейния кабинет и водеше момичетата при мен едно след друго.

Неса, съквартирантката на Ава, беше пета поред. Забелязах, че отново бе плакала, макар да се опитваше да го скрие.

Освен това още от вратата усетих, че нещо я тревожеше.

Седяхме един до друг на сгъваеми столове от една и съща страна на бюрото на Сунита. Неса държеше краката си изпружени в пространството помежду ни и гледаше повече към телефона си, отколкото към мен, докато го премяташе в ръка.

— Изглеждаш напрегната — казах.

Когато започна да говори, избягваше да ме гледа в очите.

— Само да кажа, че не съм се опитвала да крия нищо предишния път, нали? — каза. — Даже се опитах донякъде да те попитам за това, когато беше тук.

Напрегнах паметта си да си спомня всичко от предишната ни среща на верандата отвън. Беше ни снимала, това поне помнех, но нищо повече.

— Да ме попиташ за какво? — казах.

— Е, не точно да те попитам — отвърна тя.

— Хайде, Неса. Изплюй камъчето. За какво изобщо говорим в момента?

— За гаджето на Ава, за това говорим. Тя все разправяше как не означавал нищо за нея, но мен ако питаш, просто се срамуваше. Това гадже беше *дъртак*.

— Кой е той? — попитах. — Къде се е запознала с него?

Неса сви рамене и накупи устни.

— Просто каза, че името му било Ръсел. Той я снабдяваше с дрогата.

Това име, Ръсел, ме разтърси внезапно като токов удар. Възможно ли беше това да е *нашият* Ръсел? Същият загадъчен приятел, когото издирвахме в случая с Елизабет Райли? Похитителят на Ребека Райли?

Или просто бе някакво ужасяващо съвпадение?

Опитах се да запазя спокойствие и да продължа с въпросите, но не беше лесно. Съзнанието ми работеше на пълни обороти.

— Неса, какво можеш да ми кажеш за него? — попитах. — Знаеш ли как изглежда? Или каква кола шофира?

— Беше джип — веднага отвърна тя. — Бял мъж, но на Ава не й пукаше. Мисля, че харесваше джипа му — и каквото там друго й

даваше, сещаш се... Не искам да звуча грубо.

Гадеше ми се. Все още не знаех дали мъжът беше същият, но приликите ги имаше — и с Елизабет Райли, и с Аманда Симс. Тези момичета също бяха откъснати от семействата си по някакъв начин.

Млади. Уязвими. Сами.

Идеята, че този изверг е обсипвал Ава с наркотици, обещания, секс — без значение кое, — предизвикваше у мен желание да се извиня и да отида да изповръщам червата си в тоалетната.

— Каза, че е бял — продължих аз. — Какво друго?

Тя изпъна гръб и започна да човърка телефона си.

— Ей, имам снимка — каза тя. Според мен просто изпитваше облекчение, че не я тормозех с въпросите.

Прегледа няколко десетки снимки, преди да открие онази, която търсеше, и обърна екрана към мен.

— Ето — каза. — Виждала съм я да седи в джипа и да си говори с него на „Ийстърн“. Ава даже не знаеше за тази снимка, но веднага щом ѝ я показах, спря да дрънка онези глупости, че нямала приятел.

Снимката бе направена отдалеч. Ава бе с гръб към камерата, но лесно разпознах високата ѝ, слаба фигура и велурените ботуши, които носеше почти непрекъснато, откакто Бри ѝ ги купи.

Но това не беше всичко. Разпознах и сиво-зеления джип на снимката, както и високия брадат мъж зад волана.

Беше Рон Джудиче.

Не знам дали бих могъл да обясня какво ми се случи после. И дали самият аз го разбирам напълно.

Няма думи, които да опишат какво изпитвах, когато напуснах „Хауърд Хаус“. В мен нямаше абсолютно нищо друго, освен чист гняв, нажежен до бяло. И снимката от телефона на Неса, която изгаряше мозъка ми, по-ярка от всичко.

Почти не помня как съм шофирал до вкъщи. Когато влязох, Бри седеше на кухненската маса заедно с Били и Сампсън. Трябва да съм изглеждал ужасно, защото всички застинаха с вперени в мен погледи.

— Алекс? — каза Бри. — Какво се е случило?

Стоях прав до масата и стисках с две ръце облегалката на един от кухненските столове за опора.

— Къде са децата? — попитах.

— На разходка с Нана. Били искаше малко царевично нишесте от магазина. Защо? Какво става?

— Джудиче е — казах. Вече излизах от стаята. Тръгнах по коридора към стълбите за горния етаж.

— Чакай... какво? — извика Бри и тръгна след мен. — Джудиче е какво?

Взех стълбите по две наведнъж, докато се опитвах да обясня на Бри какво ми бе показала Неса. Думите буквално засядаха в гърлото ми. Трудно ми беше да се съсредоточа върху нещо, различно от онова, което бях дошъл да свърша.

— Докладва ли го в полицията? — попита Бри, щом влязохме в спалнята.

— Не. Излизам да го открива сам.

Отворих вратата на дрешника и започнах да набирам комбинацията за сейфа. Тук нямаше електронен панел — двайсет и три дясно, трийсет и девет ляво, девет дясно.

Извадих глока си и един пълнител, заредих го и пъхнах оръжието в джоба на сакото си. Не си направих труда да търся кобур.

— Чакай — каза Бри и измъкна собствения си пистолет от сейфа, преди да затвора вратичката. — Ако ще го арестуващ, идвам и аз.

— Няма да го арестувам — отвърнах.

Тя стисна ръката ми и ме погледна дълбоко в очите. Ако поне мъничко бях на себе си, сигурно щях да прозра още тогава, че трябва да се откажа от плана си и да вдигна телефона. Или дори да изпратя Сампсън вместо мен. Но не го направих.

Единственото, което със сигурност знаех в онзи момент, бе това, че никой на този свят не заслужаваше да умре повече от Рон Джудиче.

Преди Бри да успее да ме спре, аз вече бях излязъл от спалнята и тичах надолу по стълбите към задната врата. Може би щях да успея да открия малко разум или някаква причина да не правя това, когато намерех Джудиче. А може би нямаше да успея.

Наистина не знаех.

107.

Рон Джудиче дръпна рязко слушалките от ушите си, измъкна 9-милиметровата берета изпод седалката си и излезе от джипа.

Сякаш бе чул изстрел от сигнален пистолет. Отново усети познатото потръпване на мускулите, както бе обучено да реагира тялото му без намесата на съзнанието. В мига, когато чу Алекс да споменава името му, Джудиче разбра. Тази операция бе на път да приключи внезапно.

От мястото, където бе паркирал на Пета улица, виждаше входната врата на дома на Алекс. От него все още нямаше и следа, но щеше да се появи всеки момент. Колата му бе точно отпред, до тротоара. Беше оставил вратата широко отворена, когато влезе вътре преди броени минути.

Джудиче държеше беретата навътре в ръкава на самото си, за да не се вижда. На улицата имаше няколко души. Мъж подстригваше живия си плет. Жена с две малки деца, които караха триколките си по тротоара. Все още нямаше смисъл да привлича внимание върху себе си. Когато това се случеше, щеше да бъде някъде на открито и щеше да има елемент на изненада.

Това не бяха нито времето, нито мястото, нито методът, които Джудиче би избрал, но вече нямаше значение. Бе станал алчен. Позволи си удоволствието да наблюдава страданието на Алекс един ден повече, точно колкото му трябваше да свърже последните няколко точки.

Но може би така беше по-добре. Всъщност може би точно така трябваше да се случи, помисли си Джудиче, докато наблюдаваше входната врата. Алекс щеше да получи куршум в мозъка точно тук, на тази улица, където се бе опитвал толкова упорито — и толкова напразно — да опази скъпото си семейство.

А когато това се случеше, детектив Алекс Крос, образцов служител на Главното полицейско управление, щеше съвсем сам, без чужда помощ, окончателно да докаже собствената си некадърност пред целия свят.

Добре тогава, помисли си Джудиче. Алекс тръгваше да го търси?
Е, нямаше да се наложи да търси много далеч.

— Не го прави, Алекс!

Едва когато Бри ме последва на задната веранда, си спомних, че влязох през входната врата. Обикновено заобикалях и паркирах в гаража — но в днешния ден нямаше нищо обикновено.

Когато се обърнах, стоях точно срещу нея.

— Дай ми само трийсет секунди — каза тя. — Ще кажа на Сампсън да докладва случая. А после идвам с теб. Поне това направи за мен.

Хващаше се за сламки. Може би се надяваше, че в колата ще успее да ме разубеди.

— Да, добре — отвърнах. — Ще те чакам отпред.

— Хубаво. — Тя ме погледна още веднъж, преди да изтича обратно в къщата. — Идвам веднага.

Всъщност нямах никакво намерение да чакам Бри. Каквото и да се случеше с Джудиче, то щеше да е само между нас двамата. Нямаше смисъл да намесвам и нея. Или когото и да било другиго всъщност.

Минах по тясната пътека между нашия двор и съседския и излязох през тяхната врата на Пета улица, където бях паркирал. Не погледнах назад нито веднъж. Просто влязох в колата, стартирах двигателя и завъртях волана. Всъщност, ако не бях погледнал в огледалото за обратно виждане, изобщо нямаше да видя Джудиче. Стоеше точно по средата на улицата и вдигна ръка в моята посока точно когато го забелязах. Не видях самия пистолет, но веднага разпознах позата.

Свърнах рязко вляво и в същия момент задното стъкло се пръсна на ситни парченца. Когато отново вдигнах поглед, Джудиче тичаше. Идваше право към мен с насочен пистолет.

С разтуптяно сърце се претърколих на седалката, отворих пътническата врата и се свлякох на улицата. Извадих глока си и надникнах иззад вратата. Джудиче скъсяваше разстоянието помежду ни. Личеше, че е добре обучен. Не сипеше безразборно куршуми, а изчакваше за точен изстрел.

Аз също. По улицата пицяха хора и тичаха в различни посоки. От такова разстояние не можех да си позволя да стрелям напосоки. Ако не го улучех, можеше да пострада някой друг.

Джудиче нямаше подобен проблем. Веднага щом ме забеляза над пътническата врата, отново опита, този път с бърз двоен изстрел. Приклекнах ниско долу и чух как куршумите глухо удариха вратата.

Все още чувах как зад гърба ми тичаха хора. Ситуацията щеше да се влоши още повече, ако не направех нещо.

Осланяйки се основно на инстинкта си, започнах да се придвижвам към предната част на колата, без да се изправям. Може би — съвсем случайно — бих могъл да хвана Джудиче неподготвен, когато се приближеше достатъчно, за да стрелям на сигурно.

Заобиколих отпред и рискувах да хвърля още един поглед. Беше точно пред мен, на десетина метра разстояние, и продължаваше да тича. Край. Единият от двамата ни беше пътник.

Изправих се рязко, стиснал с две ръце пистолета и готов за стрелба — но така и не стигнах дотам. В далечината отекна друг изстрел.

Джудиче се препъна и падна по очи на улицата с изпънати напред ръце. Дори не се опита да омекоти удара.

— Алекс!

Вдигнах поглед и видях Бри да тича надолу по стълбите от къщата ни. И нейният „Глок 19“ бе в ръцете ѝ, все още насочен към мястото, където лежеше Джудиче.

— Добре ли си? — извика тя.

— Добре съм — отвърнах.

Беше го простреляла в тила, забелязах. Сигурно бе улучена и сънната артерия, съдейки по бликането на кръвта от раната. По паважа около него вече се събираше локва.

Сампсън също изхвърча от къщата и се затича след Бри.

— Линейките пътуват насам — каза той и рязко спря при вида на Джудиче.

Разкъсах ризата си, коленичих до него и я притиснах към раната на врата му, но беше невъзможно да спра кръвенето. Не и с риза. Мисля, че и Джудиче го знаеше. Положи усилие да се обърне по гръб и ме погледна право в очите.

— Поздравления — изхърка той. — Не мислех, че те бива толкова...

— Аха, помисли си пак — каза Бри. И нейният глас трепереше.

— Чуй ме — казах. — Къде е Ребека Райли? Ти ли я взе, Джудиче? Ти ли беше? Ти ли си Ръсел?

Все още сглобявах липсващите парчета, но ако бях прав за това, значи не ми оставаше много време. Рон Джудиче издъхваше.

Той стисна ръката ми и се надигна няколко сантиметра от паважа. Опита се да преглътне каквото там запушваше гърлото му и челюстта му увисна.

— Кажи на момичетата ми... кажи им...

— Първо отговори на въпроса ми! — казах. С мъка потисках собствените си чувства, борех се с желанието да отстъпя назад и да го оставя да кърви до смърт.

Преди да успее да кажа каквото и да било друго, Джудиче се сгърчи в конвулсия. Избълва огромно количество кръв върху себе си, потръпна още веднъж, а после застина. Когато главата му падна обратно на тротоара, очите му бяха отворени — и все още вперени в мен. Или поне така изглеждаше.

В далечината се чу сирена, която приближаваше.

— Това е — каза Сампсън. — Мъртъв е.

— Да гние в ада — каза Бри.

Когато я погледнах, на лицето ѝ бе изписано изражение, каквото не бях виждал никога досега. Тя е най-грижовният човек, когото познавам. Сякаш всичко, което аз изпитвах, се бе прехвърлило върху нея.

Бри отново се разплака. Сигурно си мислеше за клетата ни Ава. Каквото и друго да бе извършил Джудиче, той бе използвал това дете като пионка само за да си отмъсти на мен.

На този етап можехме да кажем поне едно — че Рон Джудиче никога повече нямаше да отнеме човешки живот. Предполагам, че ако ставаше дума за който и да било друг случай, това щеше да ме накара да се почувствам добре.

Но не и този път. Ребека Райли все още бе някъде там. А Ава беше мъртва. Нищо не бе в състояние да ни накара да се почувстваме добре от развързката на този случай. Със сигурност не веднага.

Трябваше да стигнем до този момент сами, когато му дойдеше времето.

И все пак знаех някак си, че щяхме да успеем.

ЕПИЛОГ
КРЪГОВРАТЪТ НА ЖИВОТА

109.

Малко след смъртта на Джудиче лъсна цялата истина за него. Майка му бе потърсила органите на властта, когато името на сина ѝ се появи в националните медии.

След още пет дни и два независими ДНК анализа бе потвърдено, че бебето, за което се грижеше Лидия Джудиче, е Ребека Райли. А нейната сестричка, Ема Ли Джудиче, беше биологична дъщеря на Рон Джудиче и Аманда Симс, първото бременно момиче от нашето разследване.

Това повдигна куп въпроси и предположения относно Ава и онова, което Джудиче бе планирал за нея преди смъртта ѝ. Ала кремацията на Ава вече бе приключила. Организирахме малка възпоменателна служба в тесен кръг. Тя нямаше стоматологично досие и останките ѝ бяха разпознати, доколкото бе възможно.

Но това беше всичко, никой от нас не бе подготвен да приеме идеята, че Ава може да е била бременна. Този въпрос просто трябваше да избледнее и да потъне в бездната на неизвестното; и така може би беше по-добре.

Но аз винаги ще се чудя, разбира се. Ще продължа да се питам за много неща от този случай.

Когато Службата за закрила на децата и семействата пое грижата за двете дъщери на Джудиче, аз и Бри разговаряхме със служителите на агенцията, за да се уверим, че госпожа Джудиче ще може да вижда момичетата от време на време. Тя може и да не беше способна да ги отгледа, но не можеше да се каже, че е била престъпно небрежна към тях. Съчувствах ѝ искрено.

Стефани се съгласи да поеме техния случай, освен това обеща да не се отказва, докато не намери семейство, където двете момичета можеха да живеят заедно. Междувременно ги настаниха в дом за спешна приемна грижа — малка, добре управлявана институция във Фоги Ботъм.

Самите ние не можехме дори да си помислим да осиновим момичетата, като започнем от факта, че току-що бяхме загубили Ава.

Но двамата с Бри направихме няколко посещения в дома през следващите месеци.

— Виж се само — казах аз, когато Бри за пръв път видя Ребека. Седеше в люлеещ се стол, гушнала бебето, и се поклащаше бавно напред-назад, сякаш го бе правила милион пъти. — Бива те в това.

Бри просто сви рамене и продължи да гледа Ребека така, както само — да, ще го кажа — жена умее да гледа бебе.

Вече не обсъждахме въпроса дали да имаме свои деца. Бяхме говорили за това, преди да се оженим, и вече го бяхме забравили. Но всичко в живота е кръговрат, нали? Нещо, което смяташ за отминало, може да се завърти и да се озове точно пред теб отново.

Не казвам, че двамата с Бри сме направили някакви нови планове в онзи ден, нито пък че *изобщо* щеше да има нови планове. Може би просто и двамата бяхме изпитали едни и същи чувства, докато тя седеше там и люлееше Ребека в прегръдката си.

След известно време Бри вдигна поглед и забеляза, че я наблюдавам.

— Какво има? — каза.

— Нищо — отвърнах.

Тя се усмихна, сякаш четеше мислите ми.

— Нищо, а?

Сега бе мой ред да свия рамене.

— Просто изглеждаш много красива точно в този момент — казах й. — Това е всичко.

— Заради това малко момиченце е каза тя. — Отива ми.

Нямаше как да не се съглася.

— Алекс, влизай и сядай. Радвам се да те видя.

Възхищавам се на Адел Файнели. Смятам, че тя е един от най-кадърните психотерапевти, които съм виждал в действие.

Вероятно точно поради това се примирявах с правилото да събувам обувките си по време на сеанс. Вече дори не се замислях за това. Просто оставих маратонките си до вратата на кабинета ѝ, пълен с цветя в саксии, и заех обичайното си място на кушетката.

— Отдавна не сме се виждали — каза тя и седна в собственото си кресло с дамаска на цветя. — Имаше ли конкретна причина да ми се обадиш?

Адел ми напомня за Одри Хепбърн или Лена Хорн. Изключително умна и същевременно много открита.

— Просто най-старият въпрос в книгата — казах. — Е, поне в моята книга.

— О, този значи. — Тя се усмихна със съчувствие.

Прекарах голяма част от времето си с нея просто като ѝ разказах всичко, което се бе случило през последния месец. Тя знаеше коя е Ава, но нямаше представа колко зле бе завършило всичко.

Разказах ѝ и за Джудиче. Не просто какво бе направил, но и какво се бе случило с мен в онзи последен ден — и също какво *можеше* да се случи, ако нещата се бяха стекли по друг начин. Не помнех някога да съм бил толкова обсебен от собствената си омраза към друго човешко същество и това ме плашеше.

— Повтарям си, че този път беше различно — казах. — Беше лично. Намесата на Ава промени всичко и това ми дойде в повече. Без дори да броим другите два тежки случая, по които работех.

— Е, да — каза Адел. — *Наистина* е било лично. Това момиче е живяло в дома ти с тенденцията да стане законен член на семейството ви. Чувствал си я като своя дъщеря.

Кимнах, макар да не бях много сигурен, че бих могъл да говоря за това, без да рухна.

— Но, Алекс — каза Адел и се наведе, за да сложи ръка върху китката ми. — С теб *винаги* е различно. Винаги има причина да се напругаш, а после да потъваш в черна дупка.

Вярно беше. Дори не знаех какво да й отговоря. Затова Адел продължи да говори. Винаги мога да разчитам на нея, когато искам да видя двете страни на която и да било монета.

— Знаеш ли кое още е вярно? — попита тя. — Светът е пълен с лоши хора. Някой трябва да върши твоята работа и всички ние сме късметлии, че се справяш толкова добре. Но това не означава, че в определени случаи не можеш да проявяваш твърде голяма загриженост, Алекс. Случва се. И точно тогава аз се тревожа за теб — за раните, които това би могло да нанесе върху... върху душата ти.

— Ти се тревожиш за мен? — казах аз и се ухилих. — Адел, трогнат съм.

Тя знаеше, че се опитвах да отстъпя встрани, за да не захвапя стръвта. Но продължи да ме притиска.

— Може би трябва да спрем да се питаме *защо* си такъв и да се съсредоточим върху *какво* — ако изобщо — искаш да направиш по този въпрос.

Погледнах я леко глуповато.

— Искам да продължа да идвам тук и да говоря, докато собственият ми глас ми опротивее до такава степен, че най-после реша да направя промяна. Истинска промяна.

Адел се облегна назад и ме погледна така, сякаш току-що бях спечелил състезание по правопис.

— Това е един много добър отговор. За начало.

— Ами ти? — попитах. — Ако си падаше по залаганията, би ли казала, че ще ми се наложи да идвам при теб до края на живота си? Да идвам тук и да задавам едни и същи въпроси, отново и отново?

— Боже мой, не, надявам се. Ти си двайсет години по-млад от мен.

Адел умее да се шегува точно намясто. В това отношение си пасваме идеално.

— Знаеш какво имам предвид — казах. — Кога ще решим този проблем, Адел?

— Ако продължиш да идваш при мен? — попита тя. — Тогава... все някога.

— Все някога? Това ли е твоят отговор?

— И се придържам към него — отвърна тя.

Всъщност тя може би беше права. Все някога *щяхме* да стигнем дотам.

Освен, разбира се, ако не успеехме. Никой не знае по-добре от мен, че *все някога* е намерение, не обещание. Няма гаранция, че *все някога* ще стигна до каквото и да било, в това число и утрешната закуска. Но по същата логика трябва да дам шанс на вероятност.

В противен случай оставам без надежда. А това не ми е присъщо.

Издание:

Автор: Джеймс Патерсън

Заглавие: Алекс Крос, бягай

Преводач: Калина Лазарова

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 21.01.2016

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Стоян Меретев

ISBN: 978-954-26-1540-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11480>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.